

ஸ்ரீ
கிருஷ்ணபகவான் துணை.

பெரிய யெழுத்து
அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

லத்தகிராப் படங்களுடன்

0-194584A

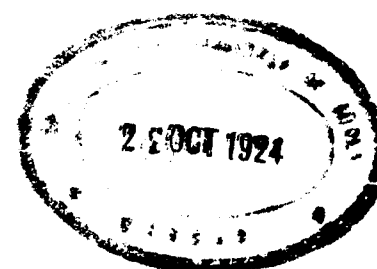
N24

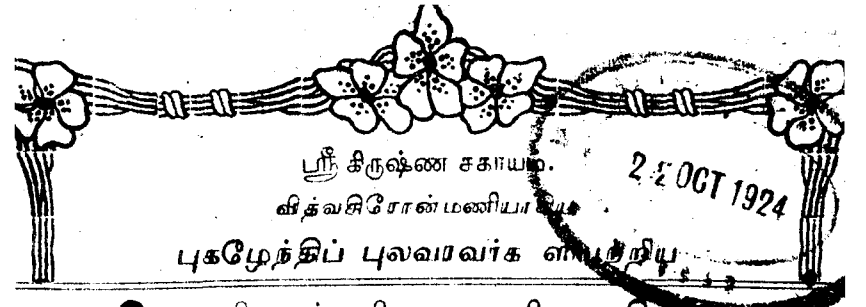
59069

விலை அணை, 8.

க்ட்ரிக்பிரஸ்ஸில் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1924.

அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை.

டி. கோபால் நாயகரது

சென்னை, கோள்டன் எலெக்ட்ரிக் பிரஸ்ஸில்,
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

[இதன் விலை]

1924.

[அணு 8.]

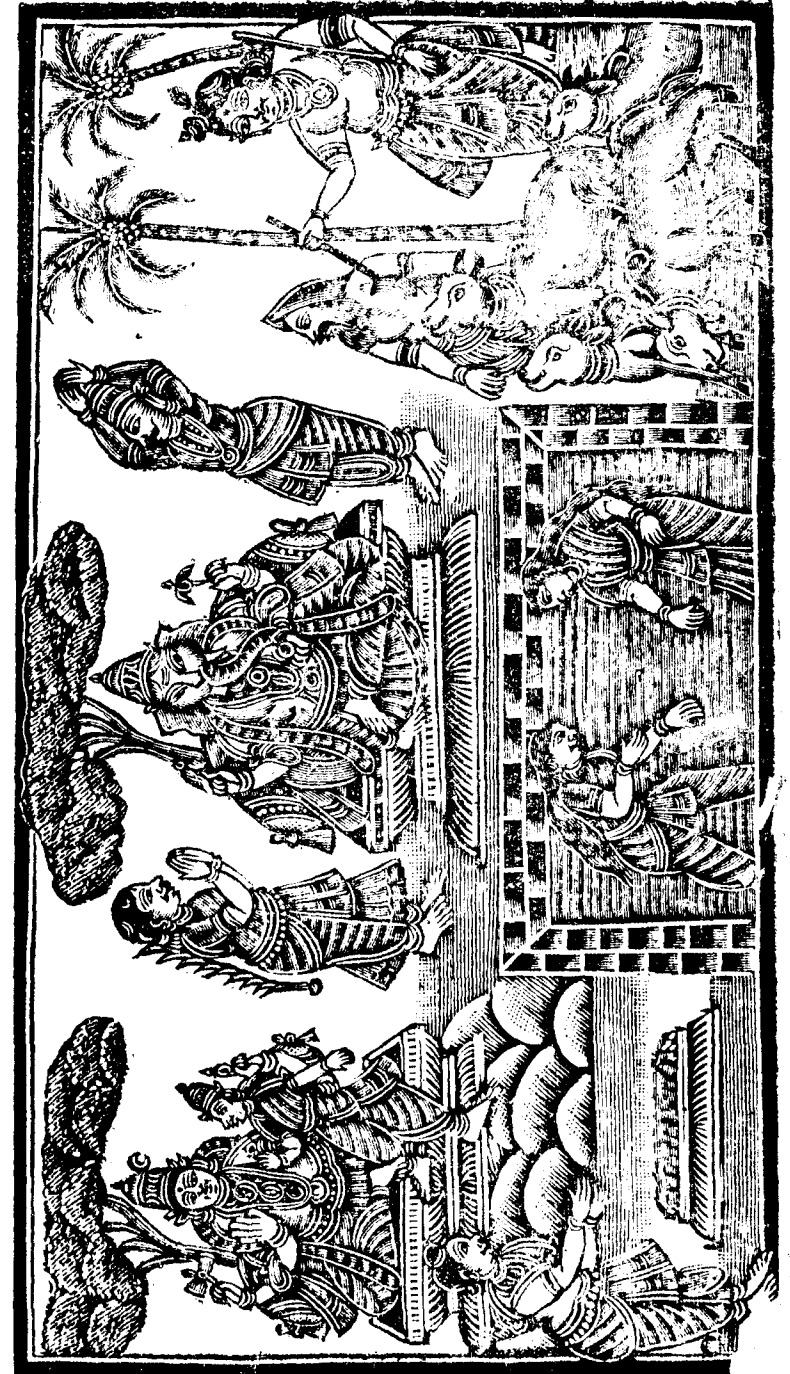

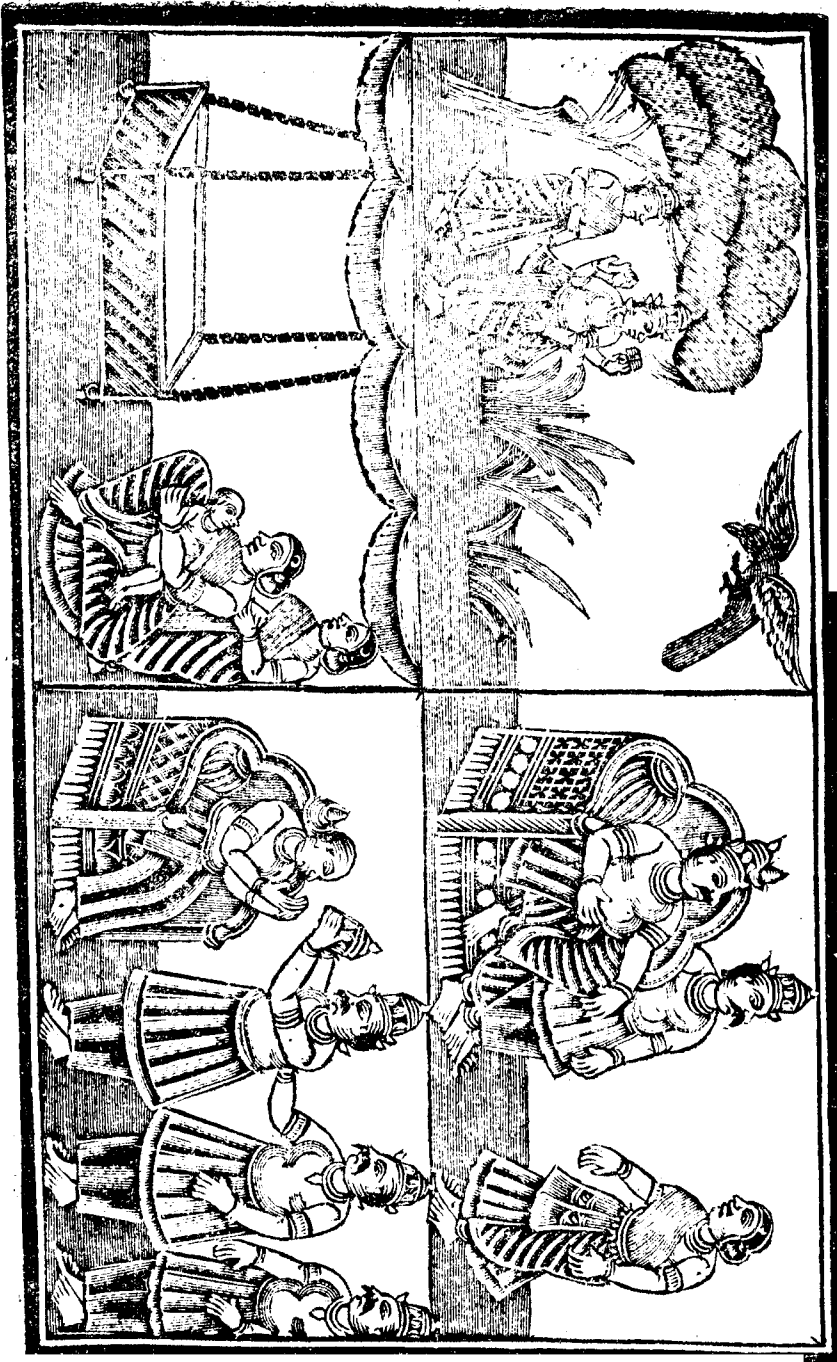
அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

விநாயகர் தோத்திரம்.

அத்திமுகத்தோனே ஆயன்மருமகனே
ஆரணியும்வேணி அரனூர்திருமகனே
நீறணியங்கங்கை நீள்சடையோன்புத்திரனே
வானவர்கள்பூசைசெய்யும் மதயானைக்கண்ணனே
ஆனைமுகத்தோனே ஐங்குரனே நான்சாணம்
ஓரானைக்கண்ணே உமையாள் திருமகனே
காரானைமாமுகனே கண்ணன்மருமகனே
மூவருக்குமுன்பிறந்த மூர்த்தியேமுன்னடவாய்
தேவருக்குத்தேவனே தெவிட்டாததெள்ளமுதே
அபிமன்னன் தன்கதையை அடைவாகியுனக்க
கவிமுன்னேவந்துதவும் கற்பகமேமுன்னடவாய்
சுந்தரிதன்கலியாணம் சொந்தமாய்ப்படுத்தி
எந்தனுடநாவில் இருந்தருள்விநாயகனே
பாட்டினிசையறியப் பாலனுரைத்ததமிழ்
ஏட்டினிடமாக இருந்தருள்விக்கினே
சிறுபெண்கள்வேண்ட திம்பால்மிகப்பலம்பார்
மறுபெண்கள்வேண்ட மாங்கனிமிகப்பலம்பார்
மன்னவர்கள்வேண்டி மகாபூசைசெய்வாராம்
இன்னமொருமுகமாய் இவங்கும்பெரியோனே
சொர்க்கமேபோவோர்க்குத் துணையாயுதவிசெய்வீர்
வர்க்கமேபலகாரம் வாங்கும்பெரியோனே
அப்பமெழுநூளும் அதிசங்கன் தொண்ணூளும்
செப்பரியவெள்ளுருண்டை சேரநூலுயிரமாம்
உடைக்கநல்லதெங்காய்சன் ஒன்பதுநூலுயிரமாம்
படைக்கநல்லபச்சரிசி பதினாயிரங்கல்மாம்
கூடுனோடேபாக்கும் குடத்தோடேசர்க்கரையும்

தேனோடே செந்தினைமா தேவர் அமுதமுடன்
 செங்கரும்புரஸ்தாளி சீனிபலாப்பழமும்
 கேங்காய்கொழுக்கட்டை திரளானபாணக்கமும்
 மாங்காய்விளாக்கனியும் மா துளநற்கனியும்
 ஓங்காமாகவோ ஒளிவானஜங்கரற்கு
 பாய்காதநீர்சொரிந்து பத்தபுடனைங்கான்முன்
 திங்கில்லாசாம்பிராணி திபதுபந்தான்கொடுத்து
 அபிமன்னன் தன்கதையை அன்பாகயான்படிக்க
 வந்தருளவே னுமையா மாயவனார் தன்மருகா
 ஓராணைக்கண்ணே உமையாள் திருமகனே
 காராணைக்கண்ணே கணபதியே முன்னடவாய்
 முருகர் தோத்திரம்.
 சீரானமாழகனே சிற்றடியேவேலவரே
 மாயோன்மருமகனே வள்ளிமணவாளா
 கந்தனே எந்தனுட கவலையெல்லாந்தீர்த்தோனே
 அபிமன்னன் தன்கதையை அறுமுகனே நான் பாட
 புத்திகளை நீ கொடுத்தால் புகழ்ச்சியாய் நான் படிப்பேன்
 கதையின் வரலாறு.
 பஞ்சவர்களைவரும் பாராளும்நாளையிலே
 அஞ்சலுடன் பெருமாள் அவனியெல்லாமாளுகையில்
 வஞ்சனைகள் செய்யும் மன்னன் திரியோதிரனும்
 அஞ்சாதே மன்னவர்கள் அராசாளும்நாளையிலே
 மாயன்பெருந்தேவி மங்கை அலாமேலும்
 ஆனாலழகன் அருச்சுனன் தேவியரும்
 பெருமானுடன் பிறந்த பெண்ணை சுபத்திரையும்
 துவாரகாபுரிதனிலே சூதகமாய்த்தானிருந்து
 தலைமுழுகப்போக தாமிருவர் வருகையிலே
 அந்தக்குளத்தருகே ஆலவிருட்சமுண்டு
 விருட்சத்தருகாக விக்கினருந்தாரிருக்க
 மாடுகம்பட்டக்கிழாயன் மந்தையிலேவந்துநிற்க
 குடசமாய்வார்த்தையொன்று சொன்னான் சுபத்திரையும்
 அண்ணலுடதேவியரை அவளை மிகவழைத்து
 மதனியரே தாமிருவர் வந்தோந்தலைமுழுக
 இங்குமுக்குடனே ஈஸ்பாடூர்தன் செயலால்
 அலாமேலுமங்கையரே ஆண்பிறந்தாலுன்வயிற்றில்
 உன்மகனுக்கென்மகளை உகந்துகொடுப்பேனான்

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

க

ஆனையைவிட்டுதான் ஆக்கரித்துகுத்துவதும்
தப்பாமல்கற்று சமர்த்தாகநின்றார்கள்
சிறப்பானபாஷைகளும் சாலவித்தையுள்ளதெல்லாம்
இருவருங்ற்று இருக்குமந்தவேளையிலே.

சுந்தரியும் அபிமன்னனும் கணையாழி
மாற்றிக்கொண்டது.

மைவழியாள் சுந்தரிதன் வலக்கையைத்தான்பிடித்து
கணையாழிமேலிருத்தைக் கழட்டியபிமன்னனுமே
பெண்சாதிகையிலிட்டு பேசியபிமன்னனுமே
மங்கையரே சுந்தரியே வரிசையி தாதாண்டி
அந்தமுள்ளசுந்தரியு மவள்கையின்மேலிருத்தை
இத்தாருமென்று சொல்லி இட்டாபிமன்னனுக்கு
இருவருஞ்சம்மதியாய் இருந்தார்களந்தோர்
அப்படியாயங்கே அநேகநாள் சென்றபின்பு
வருஷமுமேழாச்சு வாளபிமனப்போது
அம்மாள் சுபத்திரையை அடிவணங்கித்தெண்டனிட்டு
ஆனைகுந்திபட்டணத்தே போவோம்வா அம்மாவே
சேனைநாளாச்சு துந்தன் சித்தமிரங்காதோ
தாயாராவாருமென்று தம்பியழைத்தானே
அப்படியே ஆகுதென்று அண்ணனுடன் சொன்னானே
அண்ணனுடன் சொல்லி அனுப்பிவிடைபெற்றிடவே
பெண்பெருமாள் லட்சுமியும் போய்வாருமென்றாளே
சுந்தரிக்கு சுபத்திரை புத்திசொல்லுகிறது.

சுந்தரியைப்பார்த்து சுபத்திரையுமப்பொழுது
வாரியெடுத்து மருமகளைமுத்தமிட்டாள்
ஊருக்குப்போய்வாரேன் உகந்தமருமகளை
மைத்துனன்மேலாசை மறக்காதேவஞ்சியரே
ஆசைமருமகளை அபிமன்னன் தேவியரே
பாப்பின்மேற்பள்ளிகொள்ளும் பாளந்தோன்மகளை
அல்லவேபெண்மயிலே அன்னமே ஆரணங்கே
இருவருங்கூடி இன்னொளிநுத்திகள்
ஆனைகுந்திபட்டணத்தே அமர்ந்திருக்கப்போய்வாரேன்
போய்வாரேமென்று புறப்பட்டாள் பூவையாருமே
தோகையிளமயிலாள் சுந்தரியாள் பாலனுமே
ஏகமாய்தான் பேசி எனக்கென்ன புத்தியென்றாள்
அந்தமுள்ளசுந்தரியை அனைத்துமுத்தந்தா னுமிட்டு

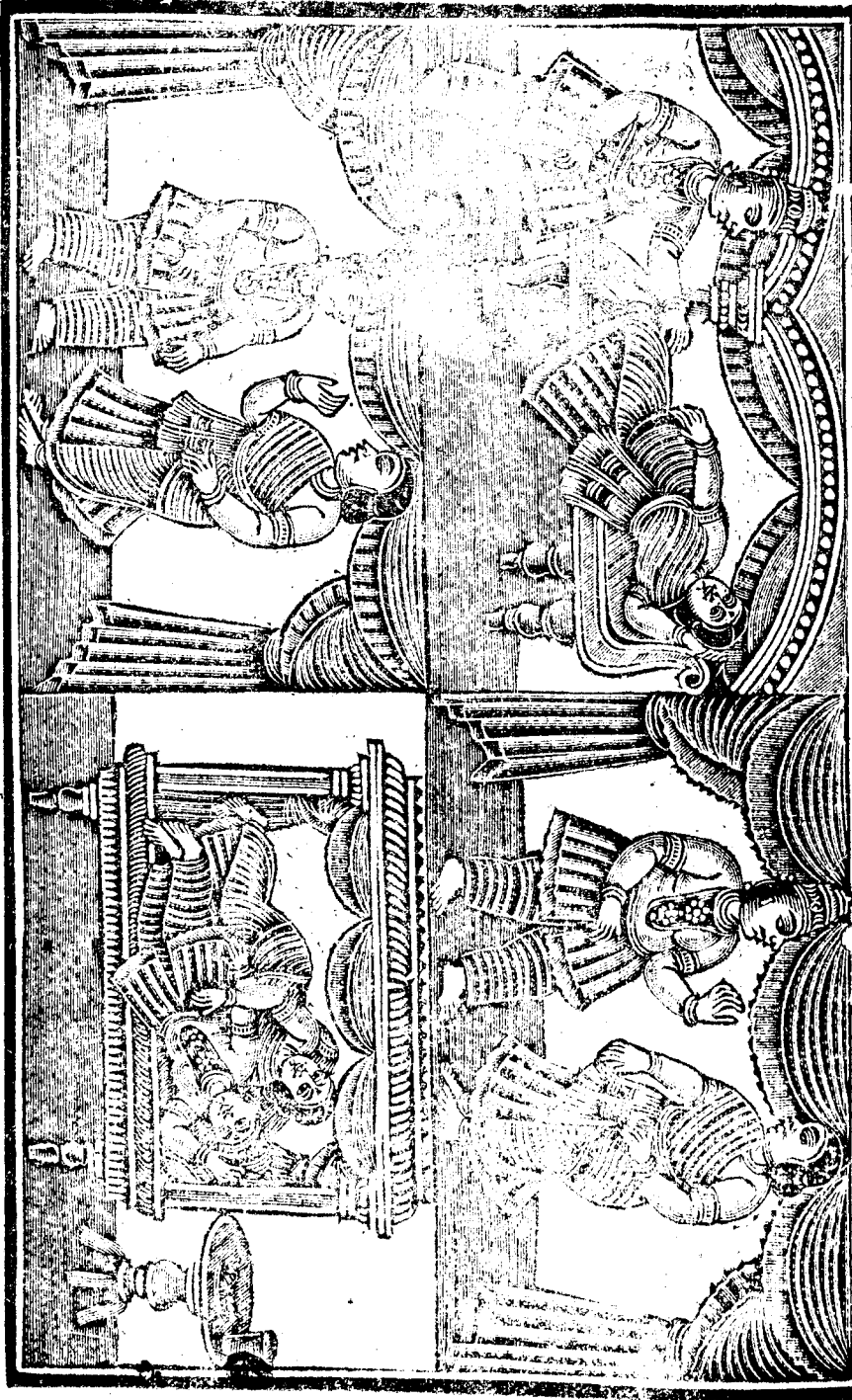
போய்வாறேனென்றசொல்லி பூவையற்குச்சென்னானே
அந்தவிசேஷம் அதுகேட்டுசுந்தரியும்
சிந்தைகலங்கி சிவசிவாவென்றுசொல்லி
மைத்துனைத்தான்பார்த்து மயங்கியழுகாளே
பாலனும் அப்பொழுது பார்த்து அழுகாளே
கண்டாள்சுபத்தியாயும் கடுகெனவேஷடிவந்து
கண்ணைத்துடைத்து கனிவாயைமுத்தமிட்டு
தேறுதலையாக திட்டஞ்சொன்னாள் சுந்தரிக்கு
ஆதாவாய்ச்சொல்லி அனுப்பிவிடைபெறவே
மாமியார்காவில் மருமகளும்தெண்டனிட்டாள்
வாழ்த்திவிடைகொடுத்தாள் மாயனுடன்பிறந்தாள்
சுபத்திரையும் அபிமன்னனும் ஆனைகுந்தி
பட்டணம்போய்ச்சேர்ந்தது.

தாசிகளழும்பிகளும் தண்டிகைக்கொண்டுவந்தார்
பல்லக்கிலேறுமென்று பாங்கிமார்செண்டனிட்டார்
உற்றருறன்முறையோர் ஊரிலுள்ளமங்கையரும்
மெத்தமெத்தச்சொல்லி விடைகொடுத்தாரப்போது
ஏறினாள்பல்லக்கில் ஏலப்பசுங்களியும்
பாலனைத்தானெடுத்துப் பல்லக்கில்வைத்தார்கள்
கொட்டிமுழக்கினார்கள் கோடையிடிபோலே
வட்டமிட்டுக்கொட்டினார் வஞ்சியார்களெல்லோரும்
துரிதமுடனடந்தார் துவாரகாபுரியைவிட்டு
இஞ்சிவனங்கடந்தாள் எலுமிச்சையுட்புகுந்தாள்
மஞ்சள்வனங்கடந்து மாதுளையினுட்புகுந்தாள்
காடுகடந்து கரியமலைதான்கடந்து
பஞ்சவர்கள்நாட்டிலேதான் பைங்களியும்வந்தாளே
ஐந்துபேராசாளும் ஆனைகுந்திபட்டணத்தை
வஞ்சிசுபத்திரை வங்காளேமாளிகைக்கு
தம்பி அபிமன்னனுக்குச் சலக்கங்கள் தான்முடித்து
பாலமிர்தமுண்டு பசிதீர்த்தபிற்பாடு

அபிமன்னனுக்கு நூறுதோழன்மார்

அழைப்பித்து வைத்தது.

தானுமழுகொண்டு சதிராயிருந்தாளே
பாலனுக்குதோழன்மார் பட்டணத்தில்தானேடி
பாலனைப்போல் நூறுபேர் பாங்கியழைத்துவந்தாள்

சொன்னான்சகுனி துவாரகாபுரிதன்னிலே
மாயன்பெருமாள் மகளானைக்கொள்ளுமென்றான்
லக்குணர்க்குஞ்சுந்தரிக்கும் ராசிபொருத்தமுண்டோ
எப்படியிருந்தாலும் இசைந்துகொள்ளவேணுமென்றான்
தூரியோதனன்மகிழ்ந்து தாயாரை உத்தரவு
கேட்கவந்தது.

அப்படியேசெய்வோமென்று ஆனதூரியோதனனும்
சிங்காதனத்தைவிட்டுத் திகழ்க்குதித்திறங்கி
பல்லக்குமேலேறி படைமன்னர்தான்குழ
மாமன்சகுனியுடன் வந்தானேதாய்வீட்டில்
தாயாரைச்சுற்றிவந்து சாஷ்டாங்கதெண்டனிட்டான்
வாரியெடுத்து மகனைமடியில்வைத்து
முகத்துடைத்துமுத்தமிட்டு முடிமேலேகையைவைத்து
வந்தவகையென்மகனே வரிசையுடன்சொல்லுமென்றான்
தாயாராங்காந்தாரி தயவாகக்கேட்டாளே [ள்
அண்ணன்சகுனியைத்தான் அண்டையில்தானழைத்து
இருவரும்வந்தவகை என்னுடன்சொல்லுமென்றான்
சகுனியுரைத்தானே தங்கையாள் தன்னுடனே
தூரியோதனனும் சொன்னான் தெரியவேதான்
எட்டுதலைக்குணற்கு இன்பமுடன்கலியாணம்
திட்டமுடன்செய்கைக்கு தெரியவேகேட்கவந்தோம்
என்னபுத்திதாயாரே எனக்கறியச்சொல்லுமென்றான்
பெண்ணுமிருக்குதம்மா பெருமாள்மகளாரும்
வண்ணமகள்சுந்தரியாள் மாயன்மகளாரும்
என்றுசொல்லியுங்களண்ணர் எனக்கறியச்சொன்னார்கள்
அந்தவிசேஷம் அதுகேட்டுஉந்தனிடம்
வாயாரவாழ்த்திவரம் வாங்கியேபோகவந்தேன்
சந்தோஷமானபடி தாயாரேசொல்லுமென்றான்
தாயார்மகிழ்ந்து கலியாணஞ்செய்ய
உத்தரவுகொடுத்தது.

தாயாராங்காந்தாரி சந்தோஷமாயுரைத்தாள்
மாயன்பெருமாள் மகளென்றுசொன்னாயே
எனக்குமெத்தசந்தோஷம் என்மகனே ஆச்சுதடா

உனக்குமெத்தசம்மந்தி ஒருவரில்லைபுலகத்தில் [பார்
பெண்ணுந்திடையாதோ பெருமாள்மெத்த பொன்கேட்
கேட்டபொண்ணைநீகொடுத்து கெட்டியாய்கொள்ளுமென்
போவென்றனுப்பி புழிந்துவிடைகொடுத்தான் [ரூள்
தூரியோதனன் தந்தகப்பனிடம் வந்துகேட்டது.

வந்தான் தூரியோதனன் மன்னவர்கள் தங்களுடன்
கர்னன்விதூன் காங்கையன் தன்னுடனே
மன்னர்குருக்களையும் மற்றமுள்ளமங்கையரும்
தங்களுடன்கூடத் தகப்பனண்டைதான்போனான்
தகப்பனைச்சுற்றிவந்து சாஷ்டாங்கதெண்டனிட்டான்
அண்டையிலேதானழைத்து அப்பாமகனையென்று
மற்றுமுள்ளமன்னவரே வகையாயிருக்களென்று
இத்தனைபேரும் என்மகனும்எங்குவந்தீர்
வந்தவகைதன் னுடனே வரிசையுடன்சொல்லுமென்றான்
தொழுது தூரியோதனன் சொல்லுவானேரவசனம் [ன்
லக்குணற்குநல்முகூர்த்தம் நான்செய்யவேண்டுமென்று
மாயன்பெருமாள் மகளானசுந்தரியை
தேயமுடன்கொள்வென்று நினைத்துமேயிப்பொழுது
உம்முடையபுத்தி உயர்ந்தபுத்திநான்கேட்டு
சம்மதித்தால்போகவென்று தகப்பனேவந்தேன் நான்

திரிதராஷ்டிரன் வேண்டாமென்றுசுடுத்தது.

தகப்பன்நயிலாடன் தான்கேட்டு அவ்விசேஷம்
சித்தைகலங்கி சிவசிவாவென்றுசொல்லி
இந்தவிசேஷம் எனக்குசரிப்போகாது
பண்டொருநாள்லட்சுமிக்கும் பாவைசுபத்திரைக்கும்
பெண்ணொருவரொருவர் பெற்றாரிருவருக்குள்
சம்மந்தங்கொள்வோமென் றுசபதங்கள்சொன்னதுண்டு
ஆயன்மகள்சுந்தரியும் அபிமன்னன் எனதினால்
வில்லங்கமானபெண்ணைக் கொள்ளவேபோகாது
கொள்ளக்குடி கேடு குலத்துக்குமானது
கள்ளப்பெருமாள் கபடாய்க்குடிகெடுப்பார்
பெருமாள் தமக்குப்பொய்யன் பொல்லாதசம்பந்தி
ஆகாதுகாணும் அவர்வீட்டுப்பெண்ணமக்கு
பின்னையொருவீட்டில் பெண்ணுங்கிடையாதோ
போங்களென்றுசொல்லிப் போகவிடைகொடுத்தான்

கக அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

தூரியோதனன் துவாரகைக்குப் புறப்பட்டது.

அந்தவிசேஷம் அதுகேட்டுச் சூரியன்
கொள்ளிநெருப்பதுபோல் கோபிதனுக்கன்சிவந்து
தூரியோதனனுமங்கு சொல்லுமாடுநீர்சொல்லும்
குருடனுட்பேச்சு நடக்குமேயென்றனனே
தகப்பனென் றசொல்லவந்தான் தடுத்தான் சொன்னானே
வகையுடனே சொல்லாமல் மறப்பட்டு சொன்னானே
கண்தெரியான் சொற்கேட்டு கவியாணம்பண்ணாமல்
பின்வாங்கப்போறேனோ பெரியவரேவாருங்கள்
என்றுசொல்லிமன்னவனும் யிருந்தவர்கள் தன் னுடனே
வந்தாரண்மனையில் மகாபேரிபோடுமென்றான்
பட்டணத்திலுள்ள படைமன்னரத்தனைக்கும்
இட்டான்பயணம் இடும்பன் தூரியோதனனும்
துவாரகாபுரியென்று சொல்லியபயணமிட்டான்
அடித்தார்கள் பேரிகையை ஐந்துலட்சங்கிலியர்
பிடித்தார்கள் பூரிகையை பிரியாமல்முன்றுலட்சம்
டமாரங்கள் நாலுலட்சம் ராயகிடி ஆறுலட்சம்
கருமானம்போலாகக் கறுத்தொரு ஆனைலட்சம்
செவ்வானப் போலாகச் சிவந்தபுரவிலட்சம்
முத்துநிறம்போலசுவம் முழுவெள்ளைமுன்றுலட்சம்
பவழநிறம்போலசுவம் பத்துலட்சம்பயணமென்றான்
பல்லக்குகாரர் பாளையராசாக்கள்
கொல்லர்களெல்லோரும் கூடப்பயணமென்றார்
வீராதீவீரர்களும் வில்பிடிக்குமன்னர்களும்
ஆறுலட்சம்ராஜர்கள் அப்போபயணமென்றார்
துவாரகாபுரிதரிலே சுந்தரியைதான்கேட்க
பயணம்புறப்பட்டார் பத்துலட்சம்ராசாக்கள்
தூரியோதனனுடனே சேயுற்றதோர்கள்
தம்பிரமெல்லோரும் தானெழுக்காயபோது
ஆயுதசேவகர்கள் அரளியுடைதொழைந்தார்
ஆனைகுதிகளும் அனைசம்பெர்மன்னவரும்
தேரணியுங்கலர்களும் திரைக்கோடிமன்னவரும்
தண்டிகையிலேறிவருந் தார்வேந்தர்கோடியுண்டு
ஒட்டகையிலேறிவரும் ஒருகோடிராசாக்கள்
இட்டசட்டை வாங்காத இடிமன்னர்தான்கோடி

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை கள

போட்டசட்டைவாங்காத போர்மன்னரென்கோடி
அருச்சுனபுரத்திலுள்ள ஆன துரைமன்னரெல்லாம்
பரிச்சிதமாயெல்லோரும் பயணம்புறப்பட்டார்கள்
பேரிகைகொட்டப் பெரியசின்னமுதிவர
பூரிகைகோடிலட்சம் பூமியதீர்த்துவிழ
பண்ணியடமாரங்கள் பத்துலட்சந்தான்முழங்க
வீரர்களாறுலட்சம் விருதுமேளந்தான்முழங்க
மத்தளவுடுக்கைகளும் வாய்வீணைதாளமெல்லாம்
மெத்தமுழங்கிவர மெல்லியர்களாடிவர
சித்தமகிழ்ந்து தூரியோதனன்பார்க்க
வந்துதேபாளையங்கள் மலட்டாறுதன்னருகே
இறங்கிற்றுபாளையங்கள் எங்குங்கிடுகிடென்ன
பூமிநடுங்கவெங்கும் பூலோகந்தானதிர
அண்டங்கிடுகிடென்ன ஆகாயந்தானதிர
துண்டுமலைகளெல்லாம் தாளாகத்தான்பறக்க
கண்டபடைமன்னவர்கள் களைபட்டுதான்விழவே
துவாரகாபதியதிரத் தொடர்ந்துதேபாளையங்கள்
தென்கடல்பொங்கி திரண்டெருவதுபோல்
நடந்துதேபாளையங்கள் நாலுதிக்குந்தானதிர
பெண்கேட்கவந்தானே பேரானமன்னவனும்
ஆயன்பெருமாள் அரண்மனைக்கருகில்சென்று
தூரியோதனன்கூட்டம் சேனைவருகுதென்று
ஆள்வந்துமாயனுக்கு அதிகசாமாய்ச்செப்பிடவே
செப்பிடக்கேட்டவுடன் திடுக்கிட்டுத்தானெழுந்து
என்ன அலுவலிங்கே இவர்கள்வாக்காரியமேன்

கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆற்றில்வெள்ளம்பெருக

கங்கையை அழைத்தது.

என்றுவிசாரமிட்டு எம்பெருமானப்போது
ஞானதிருநீடியினால் நாரணனுந்தான்பார்த்து
பெண்கேட்கவாருளும் பேய்கொண்டபட்டிமகள்
தங்கையென்றுகங்கைதனைத் தானழைத்தாரப்பொழுது
மாயவரும்தானினைக்க வந்தாளேகங்கையவள்
கங்காபவ்னிவந்து கண்ணையுந்தான்கேட்டாள்
அழைத்தவகையென்ன அண்ணுவேசொல்லுமென்றாள்

மாயன்பெருமாள் மறுவார்த்தைக்கூறுவாரும்
தங்கையே நீகேளு தயவாகயென்வார்த்தை
போய்பிடித்த தூரியோதனன் பெண்கேட்கவாறும்
சேதமாயென்சீமை சில்லரைகள் செய்வானே
ஆகாததுன்மார்க்கன் அவனிங்கேவந்தாக்கால்
நம்பவும்போகாது நானவனை நாயகியே
வம்பன் தூரியோதனனை வரச்சொல்லப்போகாது
தாயே நீதங்கையே தண்ணீராய் ஆற்றிலேதான்
பாலாறுதண்ணீர்வரப் பார்க்கவேனுந்தாயாரே
பாராய்நீபசங்கியேபடைமன்னர்வாராமல்
தண்ணீரைக்கண்டு தடையாகநிற்கவேணும்
வந்தேறவொட்டாமல் மாயவருஞ்சொன்னாரே
கங்கையானவள் ஆற்றில்பெருவெள்ளமாய்வந்தது.

நல்லது அண்ணுவே நன்றாய்வருகிறேனான்
மேகம்பரவியப்போ மின்னலிடிமுழங்க
மழைகள் பொழியவே வருகுது ஆற்றுவெள்ளம்
இருகறையும் தான்பிரண்டு இறைந்தவெள்ளந்தான் வருக
வருகுது தண்ணீரது வானமது பூமியொன்றாய்
ஆற்றங்கரையோ மங்கிறங்கிப்பளையங்கள்
தண்ணீரைக்கண்டு தலைவாறுகெட்டுநொந்து
வண்ணவண்ணக்கூடாரம் வகையுடனே போட்டார்கள்
தென்னமுடிமன்னன் தூரியோதனன்பார்த்து
என்னசெய்வோமென்று ஏங்கிமனந்தளர்ந்து
கூடாரப்போடுமென்று கோபமுடனிருந்தான்
தூரியோதனன் துவாரகைக்கு ஆளனுப்பியது.

வந்ததொருமன்னவரை வாய்மொழிகேட்டானே
அக்கரைதாண்டவேதான் ஆளனுப்பவேனுமென்றான்
படகுமேல்மன்னரை பதினைந்துமந்திரியை
அடவுடனேற்றிவிட்டான் அம்மொழிகேட்டுவா
போனார் துவாரகா புரியந்தபட்டணத்தே
மாயாரண்மனைக்கு மன்னவரும்போயிருந்தார்
சீரானமாயன் சிங்காதனத்துமுன்னே
தெண்டனிட்டுமன்னவர்கள் சோகநின்றார்கள்
வந்தவரைத்தான்பார்த்து மாயனெடுத்துரைப்பான்

வந்தசெய்திசொல்லுமென்று மாயவருந்தான்கேட்க
சொன்னார்கள் மந்திரிகள் சுவாமியைத்தெண்டனிட்டு
பெண்கேட்கவந்தோமென்றுபெருமாட்டுச்சொன்னார்கள்
தூரியோதனனுமெத்த சேனைபரிகலமும்
வருகிறார் நம்முடைய மகளானாக் கேட்கவென்று
லக்குணற்கும்சுந்தரிக்கும் ராசிபெருத்தம்பார்த்து
சகுணங்கள் தூரியோதனன் தான்பார்த்துவந்தானே
ஆற்றில்வெள்ளம்வந்ததினால் அங்கேயிறங்கினார்கள்
ஆண்டவனெபெண்வச்சேஷம் ஆயனெசொல்லுமென்
மாயன்பெருமானும் மறுவார்த்தைக்கூறுவார் [ரூர்
பெண்தாரோமென்றுசொல்லி பெருமானுந்தான்கூறி
பெண்ணுக்குவந்தவர்கள் பின்னிடையுடையோகாமல்
நான்கேட்டபொன்னை நமக்குக்கொடுத்தாக்கால்
கோபாலப்பெட்டி குறையாமல்பொன்கொடுத்தால்
நேர்ப்பாகசுந்தரியை நிதானமிட்டுநான்தாரோன்
என்றுசொல்லிமாயவரும் எடுத்துரைத்தாரப்பொழுது

பெருமாள் சொன்னதை மந்திரிகள் தூரியோ
தனனுக்குச் சொன்னது.

அந்தவிஷேம் அதுகேட்டுமந்திரிகள்
நல்லதென்றுதெண்டனிட்டு நடந்தார்களப்பொழுது
ஆறுதனைக்கடந்து அக்கரையேபோனார்கள்
தூரியோதனனுடனே சொன்னார்கள் செய்தியெல்லாம்
நல்லதென்றுசொல்லி நகைத்தான்தூரியோதனன்
பொக்கிஷக்காரரை போர்மன்னரையழைத்து
அவ்வினாபுரத்துக்கு அங்கேவகமாய்நடந்து
ரொக்கக்களஞ்சியத்தை நோக்கமுடன்தான்திறந்து
ஏழுலட்சம்ஒட்டையின்மேல் ஏறியெபொன்னையெல்லாம்
ஐந்துலட்சம்யானையின்மேல் ஆபரணமேற்றுமென்றார்
பெண்ணுக்குஉண்டான பூஷணங்களுள்ளதெல்லாம்
ஒன்றுங்குறையில்லாமல் ஏத்தென்றுசொன்னானே
அப்படியேதான்போய் அரண்மனைக்குட்புகுந்தார்
பொக்கிஷவாசல் புண்ணியர்கள் தான்திறந்து
ஒட்டகம்யானைகளும் ஒன்றாய்நிறைந்தது
வந்துபொதிபிடித்தார் மகாராஜன்பொன்னுகளை

வேணுமென்றபூஷணத்தை வெகுவாய் பொதிபிடித்தார்
ஏற்றிக்கொண்டுவந்து இறக்கிஞாப்பனையத்தில்
கண்டான் துரியோதனன் களஞ்சியத்துப்பொன்னத்தை
கொண்டாடிக்கொண்டுமெத்த குலுங்கநகைநகைத்து
அந்தவிபரமெல்லாம் அறிந்துபெருமானும்
புத்திகெட்டுதுரியோதனன் பெண்கேட்கவாரானும்
முன்னாலேகொள்ளவந்து முனைகுளைந்துபோனானே
அருச்சுனன்தான்பறித்து ஆகாயம்போனானே
பெண்ணைக்கொடுத்துவிட்டு பேய்போல்விழுந்தானே
அருச்சுனன்தான்பறித்தான் அதுபோலிதாருமென்று
சுற்றுமிவனெண்ணுது தன்மகன்லக்குணற்கு
பெண்கொள்ளவே னுமென்று பேசிவர ஆள்விடுத்தான்
வல்லமைசாலியபி மன்னனையும்பாராமல்
என்னையுந்தன்மனதி லீடாகப்பாராமல்
தன்னுடையசத்துவமும் தான்படைத்தஆண்மைகளும்
முன்பின் னும்மெண்ணாமல் முடிபுனைந்தகெருவத்தால்
பின்னேவருகிற பிழைகளறியாமல்
வந்தானேபெண்கொள்ள மடையனுடபுத்திர னும்
நல்லதுநல்லதென்று நகைத்தந்தமாயவரும்
பணத்தின்வலுமையைத்தான் பதருக்கயிப்பொழுது
எண்ணிமனதிலே எம்பெருமாள் கானுமப்போ
ஆற்றுநீர்வற்றிவர ஆயாவர்தானினைத்தார்
மாயமாய்ப்போக வரவழைத்தார்கங்கைகளை
அண்ணனழைக்க அறிந்துகங்கைகதானடங்கி
மாரளவுகாலளவாய் வருந்தண்ணீர்தான்பார்த்து
துரியோதனப்பெருமாள் சொல்லுவான்சேனைகட்கு
நாளைப்பயணமென்று நகபத்தடியுமென்றான்
தேருமரதமும் திரளானரானுவமும்
ஆயுகடந்துஅப்போ அக்கரையில்வந்தார்கள்
மாயனுடபட்டணத்தில் வந்துதேபாளையங்கள்
ஆயனுடபட்டணத்தில் அருகாகத்தண்டிதங்கி
துரியோதனனுமவன் திரள்தம்பிமாருடனே
கன்னன்சுருளி கனமன்னர்தன்னுடனே
பெருமாளரண்மனைக்குப் பேணிநடந்தார்கள்
ஆயன்பெருமாள் அரண்மனையுட்புகுந்தார்

மன்னன் துரியோதன னும் மாயவற்குத்தெண்டனிட்
ஆயனெழுந்திருந்து ஐயர்குருக்களைத்தான்
ஆசீர்வாதமென்று அவரவர்க்குச்சொன்னாரே
இருக்கச்செலவு கொடுத்தாரேஎம்பெருமாள்
துரியோதனனுக்குச் சிங்காதனமுமிட்டார்
குருக்கள்மார்தங்களுக்கு கூடசிங்காதனங்கள்
இருக்கவேயிட்டு இருமென்றாரப்பொழுது
எங்கேவந்திரென்று எம்பெருமாள் தான்கேட்டார்
துரியோதனன் பெருமானே பெண்கேட்பது.

மன்னன் துரியோதன னும் வாய்திறந்துதானுரைப்பான்
பெண்கேட்கஉம்மிடத்தில்பெருமையுடன்வந்தேன்கான்
இலக்குணற்கும்சுந்தரிக்கும் இராசிப்பொறுத்தமுண்டோ
எந்தன்மகன்லக்குணற்கு இசைத்திருக்குதையாவே
உந்தன்மகள் சுந்தரியை உகந்துதாவே னுமென்றார்
அதற்கிசைந்து பெருமாள் பொன்கேட்பது.

அப்படியேதாரோமென்றார் ஆயன்பெருமானும்
பந்தியுடன்சுந்தரிக்குப் பரியமுமெத்தனைபொன்
அந்தப்பொன்னெந்தனுக்கு அளந்துதாவே னும்
கொண்டுவந்தபொன்னெல்லாம் கோபாலப்பெட்டியிலே
அளந்துகொடுக்கச்சொல்லியே அன்பாகச்சொன்னானே
துரியோதனன் பொன்னளக்கையில் பெருமாள்
காற்றடிக்கச்செய்தது.

கோபாலப்பெட்டியை கொண்டுவந்துவைத்தார்கள்
தெற்குவடக்குத் திசைநான்குயோசனையும்
தக்கசுதர்முகமாய்த் தலைப்பானேபோலிருக்கும்
அப்படிப்போலொத்த அளவானகூடையிலே
கொட்டினார்கள்பொன்னை கொற்றவரும்மன்னவரும்
ஏழலகஷம்ஒட்டகத்தில் ஏற்றிவந்தபொன்னையெல்லாம்
பார்த்துப்பெருமானும் பட்சமுடன்தானுரைப்பார்
பொன்பதராயில்லாமல் துத்தியளவுமென்றார்
துத்தி அளவுமென்றார் துய்யப்பெருமானும்
அப்படியேகொட்டி அம்பாரம்போட்டார்கள்
வாயுபகவானே மாயனுந்தானினைந்து

காற்றடித்துப்பொன்பதாய் கடலிலேபோயொளிக்க
நேர்ததியுடன் காற்றடிக்க நினைத்தார்பெருமானும்
அப்படியேகாற்று அகோமாய்த்தானெழும்பி
சூளுவலிகாற்று சுற்றியடித்ததுகாண்
பொன்னையள்ளித்துற்றிடவேபோகுதுகாண்வெகுதூரம்
ஆகாயத்தானெழும்பி அப்போதனுமாரும்
அம்பாந்தான் துற்றி யங்குவெளிப்பட்டாரே
நெல்லுப்பதர்போலே பறக்குது அப்போது
வட்டப்பொதியிடவே மறுதேசம்போகுதுகாண்
நாகக்கொடியோனுமப்போ நகைத்துமிகப்பார்த்தான்
கொண்டுவந்தபொன்களெல்லா கூடையரையாகவில்லை
பின்னையுமுண்டான பொக்கிஷங்களுள்ளதெல்லாம்
முன்னிருந்தபொக்கிஷங்கள் மூத்தோர்கள்தேடினது
தென்னமுடிமன்னன் துரியோதனன்தேடினதும்
கர்னன்சகுனி காட்சியுடன்தேடினதும்
எல்லோருந்தேடியபொன் நெல்லாமெடுத்தாவந்தார்
காற்றில்கழிந்து கடல்கொண்டுபோகுதுகாண்
ஆத்தி தூத்திதானளக்க அரைகூடையாச்சுதுகாண்
மன்னன் துரியோதன னும் மனதுகலங்கி நின்றான்
துரியோதனன்கலங்கி சோர்ந்துமயங்கிறதை
நாயன்பெருமானும் மனதிலேதானறிந்து
கூடைமுக்காலாகவென்று குறித்தார்பெருமானும்
அப்படியேதானுமப்போ ஆச்சுது அக்கூடை
கால்கூடைபொன்னும் கலியாணமானபின்பு
தருகிறோமென்றுசொல்லி சமாதானம்சொன்னானே
நல்லதென்றுசொல்லி நகைத்தார்பெருமானும்
நாள்முகூர்த்தம்தானிடவே நல்லபிராமணரை
அண்டையிலேதானழைத்து ஆலோசனைகள்செய்து
பஞ்சாங்கந்தான்பார்த்து பக்குவமாய்நாளாமிட்டு
ஜெயவருஷம்வையாகி தேதிபனிரெண்டதினால்
நட்சத்திரம் அவிட்டம் நல்லதிதிபஞ்சமியும்
வெள்ளிக்கிழமையிலே விஷத்தைந்துநாழிகையில்
இன்றெட்டாநாள்முகூர்த்தம் என்றுமேபாக்குமிட்டார்
பகல்முகூர்த்தமென்றுசொல்லி பாக்குமிட்டாராசாக்கள்

பெண்கொள்ளதானிசைந்தான் பெருமைதுரியோதனன்
கொடுக்கவேதானிசைந்தான் கோபாலக்கிருஷ்ணனுமே
எல்லோருக்கும்பாக்குமிட்டு இன்பமுடன்பேசினார்
துரியோதனன் பந்தலலங்கரித்தது,

போகிறோமென்றுசொல்லி புறப்பட்டாரன்னோம்
அர்ச்சுனபுரத்திற்கு அனைவரும்பயணமானார்
வந்தார்கள்தங்களுட மாளிகையினுட்புகுந்தார்
பட்டப்பகலில் பகல்முகூர்த்தமென்றதுடன்
எட்டுநாளென்றுசொல்லி இட்டானும்பாக்குகளும்
சொல்லியிருக்கையிலே சுந்தரியாள் தன்தோழி
செங்கமலத்தாதியவள் செட்டிகடைக்காக
வெளியேபுறப்பட்டு வீதியில்போகையிலே
கடைகள் பெருந்தெருவே கன்னியரைக்கண்டவுடன்
பட்டணத்திலுண்டான பரிசனங்களத்தனையும்
தாதிமுகம்நோக்கி தனித்தனியேகேட்பார்கள்
சுந்தரிக்குகலியாணம் கூடிற்றோதோகையரே
இன்றெட்டாம்நாளோவென்று எல்லவருங்கேட்டார்கள்
தாதி சுந்தரிக்குச்சொல்வது.

இவ்விசேஷங்கேட்டு இடிவிழுந்தாள் தாதியரும்
அடித்துப்பிரண்டு அழுதுநடந்தோடி
திரும்பியேவந்ததொரு செங்கமலத்தாதியரை
கண்டாளே சுந்தரியும் காதலியாள்வாறுதுக்கம்
செலவுகொள்ளபோனிடத்தில் செட்டியுன்னைவைதானே
சரக்குகொள்ளபோனிடத்தில் சண்டைமிகவுண்டாச்சோ
பின்னையொருவர் பிழைகள்மெத்தசொன்னாரோ
திட்டியடித்தாரோ தீர்ப்புமெத்தசெய்தாரோ
பஞ்சவர்க்குத்தாழ்வு பாங்கியரேவந்ததுண்டோ
மாதுதுரோபதைக்கு மனஸ்தாபம்வந்ததுண்டோ
அம்மான்மார்வார்த்தைக்கு அதிசயங்களுண்டோ
மைத்துனனார்தன் னுடையவார்த்தைகள் தானுமுண்டோ
என்னடிதாதியரே எனக்கறியச்சொல்லுமென்றான்
தென்னமுடிவேந்தன் துரியோதிரன்பாவி
உன்னையணம்புரிய உடர்படிக்கைகேட்டதுவும்
மன்னன்பெருமாள் வாச்சொல்லிச்சொன்னதுவும்

பரியங்கள்பேசி பணம்வாங்கிக்கொண்டதுவும்
சரியாகசம்பந்த தாம்பூலம்வாங்கினதும்
சம்மதித்தேயுந்தகப்பன் தனம்வாங்கிக்கொண்டதுவும்
கோபாலக்கூடையிலே கொட்டியளந்ததுவும்
இன்றைக்குளட்டாநாள் இசைந்தமுகூர்த்தமென்று
பெண்கொள்ளவாறேனென்று போனான் துரியோதனன்
பாரத்தமக்குமிட்டான் பட்டணங்களுள்ளதெல்லாம்
இந்தவிசேஷமெல்லாம் கேட்டேனென்தாயே
என்றவளுஞ்சொல்லி இருந்தாளேதாதியரும்

சுந்தரி தன்தகப்பனிடத்திற்கு வந்தது.

அந்நகரேசேஷம் அதுகேட்டுசுந்தரியும்
கதித்துக்கனலண்டி கண்கள்தனல்பறக்க
அவ்வலரிக்கண்கள்ரண்டும் செவ்வலரிபூத்ததுவே
அடித்துப்பிரண்டமுது அனியாயமென்றுசொல்லி
மாயன்பெருமாள் மாளிகையில்போவோமென்று
பாங்கியரைத்தானழைத்து பல்லக்குசோடியுமென்றாள்
கோத்தமுத்தபல்லக்கு பிடியுமென்றாள்கொம்பனையும்
ஏறினுள்பல்லக்கில் எமலோகந்தானதிர
கோபமுந்தாபமும் கொண்டாளாமப்பொழுது
வாறாளேசுந்தரியும் மாயனரண்மனைக்கு
காயம்புமேனியனார் கண்ணரும்பொழுது
தாயாருந்தானும் மகள்வாறசேதிகண்டு
தாஷ்டிகமானதொரு தங்கச்சிங்காதனத்தில்
நீட்டினர்கலை நெடுகவிட்டார்முக்காட்டை
பூட்டியேதானுறங்க பொய்யுறக்கங்கொள்ளவைத்தார்

சுந்தரி தன்தகப்பனையேசுகிறது.

பஞ்சணமேல்பள்ளிகொண்டு படுத்திருக்குமாயவரை
பல்லக்குவிட்டிறங்கி பார்த்தாள் தகப்பனையும்
மாயன்பெருமாளே மன்னவனே நித்திரையோ
வெண்ணெய்திருடியுண்டாய் மிகவிடைச்சிகையாலே
கட்டுண்டபுத்திகளைக் காட்டாதேமாயவரே
துருசாயெழுந்திருடா துன்மார்க்கசண்டாளா
கோஷ்டக்குரலுமிட்டுக் கூப்பிட்டாள்
எம்பெருமானையாவே என்றலறிக்கூப்பிட்டாள்
செய்யபெருமானுந் திருட்டுக்குறட்டை

மாயன்மகளாரும் வயிற்றிலறைந்துகொண்டாள்
இரணியனைக்கொன்ற இராகவாநித்திரையோ
மாமன்றனைக்கொன்ற மதிக்கெடா நித்திரையோ
இராவணனைக்கொன்ற இராமாநீநித்திரையோ
கிரணியோ நூற்றுவர்க்கும் திருட்டையாநித்திரையோ
மலடன்துரியோதனன் வாய்த்தகிரவியத்தை
திருடினையோவையாவே திரள்கெட்டபுத்தியினால்
நெடியதொருவாலி நெஞ்சைபிளந்தானே
கடியதொருநித்திரையும் கனமாகத்தானறிவேன்
அடியாளுமுன்பிள்ளை ஐயாநான்மனம்பொறுத்தேன்
கடிதானவார்த்தையுண்டு கபடாநீஎழிந்திரடா
துடியாகப்பேசுவன்யான் சும்மாவடுவதில்லை
அல்லவடாமாயா அறிவுகெட்டகோபாலா
இப்படியேசொல்லி எடுத்தெறிந்துகூப்பிடச்சே
ஆலித்தெழுந்திருந்தார் ஆயன்பெருமானும்
தன்மகளைக்கண்டு தலைகுனிந்துகொண்டாரே
ஐயரையுங்கண்டு அடிவணங்கித்தெண்டனிட்டாள்
தெண்டனிட்டசுந்தரியை திடுக்கென்றுதானெடுத்து
பொன்னுனமேனி புழுதிபடக்காரணமேன்
வந்ததொருகாரியத்தை வகையுடனேசொல்லுமென்றாள்
எழுந்திருந்தசுந்தரிதான் எதிராகநின்றுகொண்டு
தகப்பனேநீயெனக்குத் தாயாதியல்லவோடா
பொன்னுக்குவீங்கியடா பொல்லாதமாட்டிடையா
பணத்துக்குவீங்கியடா பனாதிபழிகாரு
இடைப்புத்தியிசிரியிலே யென்பார்கள்வையகத்தில்
மடைப்புத்தியானையோ மதிக்கெட்டுப்போனையோ
துரியோதனன்பொன்னுக்கு செலவுகளில்லையடா
பொன்னும்பொருளும் புலையன்படைக்கிலையோ
பணமுந்தனமும் பறையன்படைக்கிலையோ
திரவியந்தானவே னுமென்றால் தேவியரைக்கொடுத்து
அத்தைமகனிருக்க அசல்நாட்டான்வருவானோ [விடு
மாயிமகனிருக்க மறுநாட்டான்வருவசென்ன
குள்ளநரிகதைபோலே கொடிமன்னன்வீற்றிருப்பான்
அப்போதேமாயன் அகமகிழ்ந்துகொண்டாடி
அருமைமயிலே அழகானசுந்தரியே
குள்ளநரிக்கதையைக் கூறுமென்றுதானுரைத்தார்

உக அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

சுந்தரி தன்தகப்பனுக்கு உவமானமாகச்சொல்லிய
குள்ள நரிக்கதை.

குள்ளநரிக்கதையைக் கூறணுமோமாயவனே
கள்ளப்பெருமானே கள்ளரேகேளுமென்று
மந்தைவழிதனிலே மாட்டிறைச்சிநானிழுக்க
(ஒரு)குள்ளநரிகண்டு குடுகுடென்றுவோடிவந்து
மாட்டிறைச்சிதன்னை வகையாகக்கொளவிக்கொண்டு
ஆற்றங்கரையோரம் அடுத்தவரும்போது
இடதுபுறமிருந்து எழிம்பியேதண்ணீரில்
வானைமீன் தள்ளி வலதுபுறத்திலிழை
வாய்கறியைநிலத்திலிவைத்து வானையப்பிடித்திடவே
வானைமீன் தப்பி வகையாற்றில்தான்விழவே
நிலத்திலிவைத்தமாட்டிறைச்சி நின்றதொருசெம்பருந்து
காலிலிடிக்கொண்டு கானகமேபோய்விடச்சே
அப்பொழுதுகுள்ளநரி அடைவாகத்தான்பார்த்து
மாட்டிறைச்சியும்போச்சு வானைமீன் தான்போச்சு
வானத்தைப்பார்த்து மதிமறந்துநின்றதுவாம்
அந்தப்பருந்துபோல் அபிமன்னரைனைக்கொண்டு
போவார்காண்மாயவனே புத்திகெட்டஐயாவே
குள்ளநரிபோலே குடிக்கேடன் துரியோதனன்
பார்த்திருப்பானப்போது பல்லைத்திறந்துகொண்டு
இந்தக்கதைகேட்டு இயலானமாயவரும்
சிந்தைகுளிர்த்து சிரித்துமுகம்நோக்கி
பின்னையுமேமாயன் பிரியமுடன்சொல்லலுற்றான்
அல்லகாண்சுந்தரியே அழகுமயிலாளே
துரியோதனனுக்கு திரவியங்கள்மெத்தவுண்டு
ராச்சியங்களெல்லாம் நாகக்கொடியோனும்
ஒருகுடைக்கீழாக உலகமெல்லாமாளுகிறான்
ஆளுந்துரியோதனன் அவன்மகனலக்குணற்கு
பெருமையுள்ளமன்னன் பெலத்தால்பெரியவன்காண்
உன்னழகுக்கேற்ற ஒளிவுளளலக்குணன்றான்
(உன்) அத்தைமகனென்றால் அழகுக்கெட்டவாபிமன்
மொட்டைத்தலையன் முட்டிக்கால்கட்டியவன்
நாடுதனிலேபிச்சை நலமாயெடுக்கிறானே
என்றுபெருமான் எடுத்துரைத்தாரிவ்வார்த்தை

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. ௨௭

மாயன்மகள்சுந்தரியாள் மனஞ்சலித்துதான்கேட்டு
துரியோதனன்பாணமோ தீரமாய்பேசுகிறான்
ஆட்டிடையாகள்ளா அசடாகுடிகேடா
ஒருவனுடையபெண்ணை யொருவன்விருப்பமுற்று
வாத்தியார்கதைபோலே வருமோடாயிப்பொழுது
என்றுதான்சுந்தரியாள் இயலாகக்கூறலுற்றான்
இதுவும் உவமானமாகச்சொல்லிய
உபாத்தியாயர் கதை.

அப்போதேகேட்டு ஆயன்மனமகிழ்ந்து
வாத்தியார்தன்கதையை வாகாகச்சொல்லுமென்றார்
அப்போதேசுந்தரியும் அடைவாகச்சொல்லலுற்றான்
ஆயனேஉத்தனைப்போல் அறிவுகெட்டமன்னவனும்
ராச்சியத்தைஆண்டு நாடொருமைசெய்கையிலே
ஆதிசிவனருளால் அவனுக்கொருமகள்காண்
அந்தநல்லபெண்ணை அழகுள்ளபூங்கொடியை
ஐந்துவயதில் அறிவறியவேணுமென்று
வைகுந்தனென்னும் வாத்தியொருவருண்டு
வாத்தியார்பள்ளியிலே மகளைப்படிக்கவைத்தார்
ஐந்துவயதி லரிச்சுவடிமுதலான
முத்திரிலக்கமுடன் முதுகையாத்திகுடி
கல்லியொழுக்கும் கலந்ததொருவேழமுகம்
ஒன்பதாம்வயதில் உயர்ந்ததோரெண்சுவடி
பத்துவயதிலே பாரச்சுவடியான
நிகண்டுதிவாகாமும் நிகரானிலக்கணமும்
இத்தனையுத்தான்படித்து இயல்பாய்வுரும்போது
ஒருநாட்பொழுதிலே உயர்ந்தபள்ளிக்கூடந்தனில்
பொழுதுபோகுமுன்னே பிள்ளைகளை அனுப்பிவிட்டு
வைகுந்தனென்ற வாத்தியார்பொழுது
மன்னன்மகளை வகையாகத்தானிருத்தி
அடிபெண்ணைஉன்பேரி லாசைகொண்டுவெகுநாளாய்
மான யென்றஆசை மறப்பதில்லைபெண்ணனங்கே
என்னாசைதிர்க்கவென்று இயப்பினுவைகுந்தன்
அப்போதுமங்கையரும் ஐயோகோவென்றமுது
என்னபுத்திநீதான் இயம்பலுற்றீர்ச்சற்குருவே
ஐயாவேதீர்தாமும் அவ்வார்த்தைபேசாதீர்

படிப்பித்தவாத்தியார் பாங்குகளென்தகப்பன்
கைச்சாசஞ்செய்யாதீர் காரணரேஎன்குருவே
என்றுதான்மன்னன்மகள் இவ்வார்க்கைதானுரைக்க
அப்போவிசாரமுற்று ஆனதொருவகுந்தன்
அல்லவடிபெண்ணே ஆணங்கேசொல்லுகிறேன்
நீதியைமெத்தசொன்னாய் நிலைமையுள்ளவாழ்மயிலே
நீசொன்னபடியோ நிற்குதோபூவுலகில்
ஒருநாளேக்கானாலும் உயர்ந்தமலைமனையில்
இருவருங்கூடி இளமன்கலையதுபோல்
வீளையாடநீவாராய் வெற்றியுள்ளபூங்கொடியே
வாத்தியார்சொல்ல மங்கையருமேதுரைப்பாள்
ஐயாஉனக்கடியாள் ஆண்பிள்ளையல்லவோ
மெய்யாகப்பேசுகிறீர் வீண்பேச்சைவிட்டுவிடும்
என்றுசொல்லிமங்கை இயலாயுரைத்துவிட்டாள்
அப்போதுவாத்தியார் ஆனதுயாமுடன்
மங்கையரைவீட்டிற்ரு வகையாயனுப்பிவிட்டான்
வாத்தியார்தானும் வஞ்சிபகைநெஞ்சில்வைத்தான்
ராஜாமகளும் நடந்துசென்றான்வீட்டுக்கு
வீட்டுக்குள்தான்புகுந்து விபரமுள்ளமங்கையரும்
கூட்டித்தொகைகூட்டும் கொத்தானபுத்தகத்தை
தூக்கையங்கேதுக்கி துணிவாகத்தானிருந்தான்
மற்றொருட்காலையிலே மங்கையருந்தான் திரண்டாள்
அப்போதுராஜாவும் அகமகிழ்ந்துகொண்டாடி
வைகுந்தனென்னும் வாத்தியார்யுனையழைத்தான்
அப்போதுவாத்தியார் ஆனவியாகுலமாய்
என்னசெய்வேனென்று ஏங்கிமனந்தளர்ந்து
மன்னர்மனைக்கு வைகுந்தன்வந்துவிட்டான்
ராஜாவும்ப்போது நலமுடனேயேதுசொல்வார்
(என்) அருமையினமயிலாள் ஆணங்குயென்மகளும்
வெள்ளிக்கிழமையிலே விடியவொருசாமமுண்டு
உத்திராடநட்சத்திரம் உகந்தபிரதமையில்
இந்தநல்லவேளையிலே இயலானயென்மகள்தான்
புட்பவதியானுள் புராணத்தைப்பாருமென்றான்
அப்போதேவைகுந்தன் ஆனதொருவெட்டுத்து
சாஸ்திரத்தைப்பார்த்து சலிப்பாகத்தானிருந்தான்

அப்போதுமன்னன் அடைவாகத்தான்பார்த்து
வாத்தியாரேநீர்தான் மதிமரந்துயிருப்பானேன்
சொல்லுமையாவென்று சொன்னாரேராசாவும்
வைகுந்தவாத்தி மனதுதுயரமுடன்
என்னசெய்வேம்ராசாவே இயல்புடையவுன்மகள்தான்
திரண்டநட்சத்திரந்தான் திறமாயிருக்கவில்லை
ஆண்டவனேராசாவே அரண்மனைக்குஅழிவுவரும்
உன்மகள் திரண்டதுதான் உலகுக்கழிவுவரும்
இந்ததொருபெண்ணைநீர் இயல்பாகவைத்திருந்தால்
சீமைகளெங்கும் திப்பிடிக்குமிப்போதே
என்றுசொல்லிவாத்தியார் இவ்வார்க்கைதானுரைக்க
மன்னவனுமப்போது வாயிலடித்துக்கொண்டு
என்செய்வேன்ஈஸ்பரனே யென்றுமிகப்புலம்பி
மன்னரைசனும் வாத்தியாரைத்தான்கேட்டான்
வைகுந்தவாத்தி வகையாகவார்த்தைசொல்வான்
பேழைதனைகொண்டுவந்து பெண்ணையதனில்வைத்து
தாலியுங்கூரைகளுந் தார்க்கும்வுடமைகளும்
ஒருவரிசைஉடமையெல்லாம் ஒப்பமுடனதனில்வைத்து
ஐந்துகட்டுகட்டி அரக்குமுத்திரைதான்போட்டு
ஒடுகிறஆற்றிலே ஒழித்துவிடுராசாவே
தோஷங்களெல்லாந் தொலைந்துபோம்அத்தோடே
அப்போதுமன்னன் ஆனவியாகுலமாய்
பேழைதனைக்கொண்டுவந்து பெண்ணையதனில்வைத்து
ஐயோமகளேயென்று அழுதானேமன்னவனும்
அத்தைமகனிருக்க ஆற்றேரேடேபோரூயோ
அழுதுபுலம்பிமன்னன் ஆற்றிலேதள்ளிவிட்டான்
வாத்தியாரப்பொழுது வகையாகத்தானெழுந்து
பள்ளிக்கூடத்து பசங்களையிட்டுக்கொண்டு
ஆற்றங்கரையோரம் ஆசையுடனோடிவந்தான்
பேழைவருகுமடா பிடியுங்களென்றுசொன்னான்
வழிபார்த்துக்கொண்டிருந்தான் வைகுந்தனப்போது
அப்படியாயங்கே அமர்ந்திருக்கும்வேளையிலே
பேழைவருகுதையா புனலாற்றங்கரையோரம்
அவளுடையஅத்தைமகனவ்விடத்தில்வேட்டைவாரான்
வேட்டைகளாடியே வேங்கையொன்றுதான்பிடித்து

௩௦ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

கூண்டிலதையடைத்து கொற்றவனும்கொண்டுவாரான்
வேட்டையும்கிங்காமல் விடுபட்டுவாரானும்
அவ்வேளையிற்பேழை ஆற்றோடே வந்ததுகாண்
கண்டுமேமன்னவனுங் களித்துமனமகிழ்ந்து
ஆரடாசேவகரே ஆனதொருமந்திரியே
பேழையடாவுங்களுக்கு பேழைமுதலெந்தனுக்கு
என்றுசொல்லிராஜா இயல்பாகத்தானுரைத்தான்
நல்லதென்றோடியே நாலுபேர்ப்பிறத்தார்கள்
பேழைதனைக்கொண்டுவந்து பிரியமுடனவைத்தார்கள்
பேழைபெண்ணுகொரு பொற்கொடியுந்தானிருந்தான்
ராஜாக்களுக்கேற்ற நல்லதொருபெண்ணைச்சு
எங்களுக்கோவானும் விலைவரியுந்தானைச்சு
இராஜன்குமாரத்தி இராசன்முகம்பார்த்து
நீ-ஆரென்றுகேட்க அப்போதுரைக்கலுற்றாள்
பொல்லாதவேளையிலே புத்தியறிந்தேனென்று
ஒடுகிறதண்ணீரில் உள்ளேதான் தள்ளிவிட்டார்
வந்தவரலாற்றை வகையாகச்சொல்லிவிட்டான்
கேட்டந்தராஜாவும் கிளிமொழியைத்தானெடுத்து
பெண்ணிருந்தபேழையிலேபெருவேங்கைதனையடைத்து
ஒடுகிறதண்ணீரில் விட்டுவிட்டானுத்தமனும்
மாமன்சிறுமகளை வகையாகத்தானெடுத்து [ன்
பல்லக்கில்வைத்துக்கொண்டு பண்புடனேவந்துவிட்டா
அப்பேழைவருகுதையா ஆற்றங்கரைதனிலே
வாத்தியார்கண்டு மனதுசந்தோஷமுடன்
வாசிக்கும்பிள்ளைகளை வாகாதத்தான்பார்த்து
ஆற்றில்போம்பேழைதனை அன்பாய்ப்பிடியுமென்றான்
நீந்திப்பிடித்தார்கள் நேத்திதனைபேழைதனை
எடுத்துவந்துபெட்டிதனை இறக்கிவைத்தார் கொலுதனி
பரிவுடனேதன்வீட்டில் பாங்காகத்தானிறக்கி [லே
பள்ளிக்கூடத்து பசங்கையுந்தானழைத்து
மங்கிலியம்நான்தரிப்பேன் வாழ்வேந்தன்மங்கையற்கு
தார்வேந்தவைகுந்தனார் சதாஸ்தென்றுசொல்லுமென
அப்போதுவாத்தியார் அன்பாகத்தான்மகிழ்ந்து
சோபனகலியாணம் சீக்கிரமாய்ப்புடிக்கவேணும்
தலைவாசனையடைத்து தாப்பாளம்பூட்டிவிட்டான்
பேழையுடன்வந்த பேழைமயிலாளேயென்று

௨ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

பட்டுபுடவைகளும் பாங்காகத்தான்கொடுத்தார்
பகிறுநாளையிலே பைங்கொடிக்குதொட்டிலிட
நினைத்தாள்சுபத்திரையும் நிதானமிட்டாளன்னோம்
பட்டணத்திலுண்டான பார்மன்னனைவருக்கும்
வெற்றிலைபாக்கும் விரும்பியிடச்சொன்னாளே
அப்படியேதான்செய்தார் அன்னேரவேளையிலே
விருந்துசமையுமென்றாள் மேலானமங்கையரும்
பொருந்தும்பொரிக்கறியும் புத்துருக்குதெய்ப்பாலும்
அறுபத்துநாலுவகை அதிரசமப்பளமும்
மாங்கனியுந்தேங்கனியும் வாழைப்பலாக்கனியும்
சீனிமணற்பாகும் திராட்சபலாசர்க்கரையும்
சகலவகைநற்கரியும் சமைத்துவிருந்துமிட்டாள்
அறிவானசுந்தரிக்கு மாணிக்கத்தொட்டிலிட்டாள்
சுபத்திரையாளுடமைகளை சிங்காரித்தாள்சுந்தரிக்கு
மகாராசன்தேவியென்று மஞ்சநீராடிவைத்தாள்
அபிமன்னன்தேவியென்று அனைவருக்குஞ்சொன்னாளே
அபிமன்னன் சுந்தரியை பள்ளிக்கூடத்தில் வைத்தது.
வருஷமும்நாலாச்சு வயதுமேஐந்தாச்சு
உபாத்தியாயரைத்தானழைத்து வுகந்தசினம்பார்த்து
நல்லநாள்பார்த்து நல்முகூர்த்தந்தானுமிட்டார் [த்து
ஆடைசொர்ணம்வேணதெல்லாம் ஐயருக்குத்தான்கொடு
பள்ளிக்குவைத்தார்கள் பாலனையுஞ்சுந்தரியும்
ஓம்நமசிவாயாவென்று ஒதுநீமுன்னேஎன்று
அரிந்மோத்துசிந்தம்என்று அன்பாயரியுமென்று
அய்யரும்சொல்லிசொல்லி அடவுடனேயானபின்பு
வடுகுதமிழ்கிரந்தம் மற்றமுள்ளபாஷையெல்லாம்
தங்குகடையில்லாமல் சதிராகப்படித்தார்கள்
சுந்தரிக்குப்பாடமது சொல்லுவான்பாலனுமே
சிட்டமெழுத்துநடை தப்பினுல்தெண்டிப்பான்
வுட்டகணக்குகளை வற்புறுழுகிவிட்டால்
சீட்டவழைத்துவந்து சின்னவான்காசிரண்டும்
அடுகுதம்பாடுகூடம் மமளியுடன்பேசுவதும்
இப்படிக்கெல்லா மெழுதிபடித்தபின்பு
பள்ளிக்கூடம்வந்து பாலனுஞ்சுந்தரியும்
செல்வச்சிலம்பங்கள் படிக்கவேசெய்தார்கள்
தொல்வாருபோறதுந் துடைத்தடிப்பாயுறதும்

அண்ணனிடதேவியரே அலர்மேலுமங்கையரே
நன்றாயிருக்கிறீரோ நாயகியேஎன்றுசொல்லி
கட்டியணைத்துக் கனிவாயைமுத்தமிட்டு
நாத்திமுகம்போக்கி நாயகியாள்லட்சுமியும்
பெற்றுபிழைத்தீரோ பொற்கொடியேநாயகமே
ஆண்பிள்ளைபெற்றீரோ ஆசையெல்லாந்தீர்தீரோ
என்றுசொல்லிபேசி இருந்தாரே இருவருமாய்
அபிமன்னராஜனுக்கு அனேகவுடமையெல்லாம்
சரசமுடனப்பொழுது தரித்தாளேலட்சுமியும்
இப்படியாய்தான்மகிழ்ந்து இருக்குமந்தநாளையிலே
அலர்மேலுமங்கையர்க்கு ஐயிரண்டுசென்றதுகாண்
பத்துமாதஞ்சென்று பைங்கிளிக்குப்போதாச்சு
சத்திக்கணபதியை சங்கராணைத்தோத்தரித்து
சாத்திரங்களாயும் சதிரானலட்சணமும்
பார்த்துமகிழ்ந்திருக்க பஞ்சாங்கஞ்சொன்னார்கள்
தாதிகளுமுப்பிகளுந் தந்திரமாய்வந்துநிற்க
மருத்துவச்சிவண்ணாத்தி வந்துமகிழ்ந்துநிற்க
அரிவைசுபத்திரையும் அண்டையிலேவந்துநிற்க
இடுப்புமுதுகுதண்டு ஏகமாய்த்தான்பிடிக்க
பருவமாயெல்லோரும் பக்கத்தில்வந்துநிற்க
இப்படியாயங்கே இருக்குமந்தவேளையிலே
அலர்மேலுமங்கையரும் அரிவையைப்பெற்றாளே
பெற்றாளேபெண்ணை பெருமாள் பெருந்தேவி
அப்போசுத்தமுள்ளகன்னிச்சுபத்திரையும்நான்மகிழ்ந்து
தொப்புள்கொடியறுக்க தோகைசுபத்திரையும்
கொடுத்தாளாமாயிரம்பொன் கொம்பனையானப்பொழுது
வாய்த்துடைக்க ஆயிரம்பொன் வைத்தாள்சுபத்திரையும்
பெண்ணைமுழுக்காட்டி பீதாம்பரப்பட்டுடுத்தி
அபிமன்னன்தேவியென்று அணிந்தாள்விபூதிதன்னை
ஆணையின்மேல்பேரிகை அடித்தாரே அந்தோம்
சுந்தரித்திம்பாலனுக்கும் சொன்னபடிவந்ததென்று
இந்திரரும்தேவரும் எங்குமறிந்தார்கள்
வந்தபிராமணர்க்கு மகாதானந்தான்கொடுத்தார் [௩]
வித்தைநெல்லுகோட்டைகளும் மெல்லியருத்தான்வழி
கோதானம்பூதானம் கொடுத்தார்களேகமெல்லாம்
காப்புலவருக்கும் பாதேசிதாதருக்கும்

பூங்காவனந்தனிலே போகிக்கச்சொன்னானே
வாழாட்டேனென்றோடே வந்தகப்பட்டாயே
கலியாணசோபனம் கலந்துசெய்வோமென்றுசொல்ல
கட்டையலிழ்த்தானே கட்டழகன்வைகுந்தன்
கட்டைலிழ்த்தவுடனே கண்டானேவேங்கைதன்னை
வேங்கையுந்தானெழும்பி மிகவேபசிதோ
குடனைப்பிடித்தாத்தங் குடித்துதேவைகுந்தனை
வேங்கையுமப்போது வெளிப்பட்டுப்போனதுவே
அவ்வேங்கையோடொக்குமையா விஜயன்மகனாரும்
வாத்தியோடொக்குமையா மலடன்பெற்றலக்குணனும்
மாயன் பெருமாளே மன்னவனேகேளுமினி
கற்றுழைமேலே கல்லுவண்டி வந்தாக்கால்
கல்லுக்குச்சேதமா கற்றுழைக்குச்சேதமா
கல்லுவண்டிக்கொக்குமையா காண்டபன் பெற்றபிள்ளை
கற்றுழைக்கொக்குமையா கண்ணில்லான் பெற்றபிள்ளை
கொக்குதிரளிலே ராசாளிபுகுந்தக்கால்
கொக்குக்குச்சேதமுண்டோ ராசாளிக்குச்சேதமோநான்
கொக்கோடேயொக்குமடா குருடன் பெற்றதன்மகனும்
ராசாளிக்கொக்குமடா நல்லத்தைதன்மகனும்
அவர்களுடபலமும் ஆண்மையும்சேவகமும்
பஞ்சவர்கள்சாதிவகை பாவியறியாயோடா
ஐவருடவீரியமும் ஆண்மையறியாயோடா
முன்னே உன் தங்கையரை மொய்குமுலாளத்தையரை
துரியோதனனுள்வந்து தீவிரமாய்கொள்ளுகைக்கு
பலராமரிடத்தில்வந்து பரியமதுதான்கொடுத்து
மண்மேலேதானிருந்து மங்கிலியந்தானெடுக்க
அப்போது அருச்சுனனும் ஆகாசமாகவந்து
சன்யாசியோடவங்கொண்டு தார்விஜயனப்பொழுது
தாலியைத்தான்பிடிங்கி தாலிகட்டிபார்க்கிலையோ
அருச்சுனனாந்தேவியென்று அறியவேதாலிகட்டி
வெட்க அடித்தாரே விஜயனானென்மாமன்
அப்படிக்கொத்தவரை அறிந்திருந்துயென்தகப்பா
பஞ்சையாய்நீயுட பணத்துக்குஆசரித்து
உன்னுடையசாதியோலே உத்தமனேபார்த்தாயோ
மடப்புத்தியோலே நினைத்தாயேமாட்டிடையா

௩௨ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

பெண்சாதிதானிழந்து போனாயேமுன்பிறப்பில்
அரக்கனுந்தேவியைத்தான் அழைத்தோடிப்போனானே
சீதையுந்தேவியரை சிறையிலேவைத்தானே
ரோஷமெனக்குமுண்டோ லோகமளந்தவனே
இப்படிச்சொல்லியெல்லாம் ஏசினுள்சுந்தரியும்
இன்பமுடன்கேட்டு இருதயத்தில்தானகைத்து
வாயைத்திரவாமல் மறுவார்த்தைப்பேசாமல்
தலையைக்குனிந்துகொண்டு சுவாமியிருந்துவிட்டார்

சுந்தரிதன்தகப்பனிடத்திற் சபதமிட்டது.

அப்போதுசுந்தரியும் ஐயர்மனதறிய
தையலந்தசுந்தரியுந் சபதமிட்டுக்கொண்டாளே
அருச்சுனாபுத்தையெல்லாம் அடியோடேதான்யிடித்து
பரிச்சிதமாய்த்தானிடித்து பரித்திவினாத்திடுவேன்
துவாரகாபுரியெல்லாம் சுட்டுக்கரியாகி
துரியோதனன்கூட்டம் சேனைகளுள்ளதெல்லாம்
கரியாக்கிச்சுட்டு கடலிலேபோட்டுவைப்பேன்
ஆகாதலக்குணனை ஐந்துகுடுமையைத்து
தலையைச்சிறைக்கச்சொல்லி சவுக்காலேதானடித்து
அரசானிக்காலோடே அவனையுங்கட்டிவைத்து
ஆயிரம்பெருந்திரியை அவன்தலையிலேற்றிவைத்து
மற்றுமுள்ளபேரையெல்லாம் மாத்துடனேகட்டிவைத்து
அத்தைமகன்உன்புருஷன் அபிமன்னராஜாவே
சத்துவமாய்த்தாலி தரிப்பிக்கப்பண்ணிவைப்பேன்
என்றுசொல்லிசுந்தரியும் ஏசிசபதமிட்டாள்
மாயன்பெருமானும் மகளாரைத்தான்பார்த்து
தாயேமகளே நீ தார்குழலேசுந்தரியே
பஞ்சவர்களாண்மையெல்லாம் பார்த்துமகிழ்ந்தனம்மா
(அவர்கள்) காடேகுடியிருப்பு கானலேகைவிளக்கு
வீடேதுமில்லை மிகவாழத்தேசமில்லை
நாடேதுமில்லை நல்லமனைதானுமில்லை
காணியுமில்லை கமுகுவளநாடுமில்லை
ஏழையர்களானும் இந்தவுலகிலில்லை
ஊருமில்லைபேருமில்லை உற்றருறவுமில்லை
ஆனபடியாலேதான் அருச்சுனாபுத்தாசன்
தேசத்தழகன் துரியோதனப்பெருமாள்

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. ௩௩

ஆனையுள்ளான்சேனையுள்ளான் அண்டாதனமுமுள்ளான்
தேசமெங்கும்ஆளவல்லான் தேவகங்கள்பண்ணவல்லா
ன், பஞ்சவர்களைவரையும் பாழ்க்காட்டையோட்டிவிட்டா
அவனுக்கெதிருமில்லை அரசாள ஆருமில்லை
ஆனபடியினுள் அம்மாளேகண்ணையிப்போ
லககுணற்குயென்றுசொல்லிநாள்முகுர்த்தந்தா னுமிட்டே
ஆளவிடந்தேடி அரசுபரித்தேனம்மா
வாழுமிடந்தேடி வாழைப்பதித்தேனம்மா
ஒன்றால்குறைவுமில்லை உத்தமியேஉந்தனுக்கு
உன்மனதுக்கேற்றபடி உத்தமியேசெய்யுமென்றார்
அப்போதுசுந்தரியும் ஆனதுயரமுடன்
வந்தாளேதாய்மனைக்கு மாளிகையினுட்புகுந்தாள்
ஆத்தானைக்கண்டு அடித்துபிரண்டமுதாள்
அலமேலுமங்கையரே ஆட்டிடையன்தேவியரே
மங்கையரேஜானகியே மாட்டிடையன்தேவியரே
இப்படிதான்செய்வாரோ ஈனங்களில்லாமல்
ஜாதிகெட்டவங்களுக்கு தயவுசற்றுமில்லையோதான்
பணத்துக்கும்பொன்னுக்கும் பாதவித்துநின்றீர்களோ
துரியோதனன்சகுனி சீரைக்கொலைத்தானே
பாவிதுரியோதனன் பணமெத்ததந்தானே
என்னையவன்கொள்ளவந்தால் இளமயிலேயீடழிவான்
வேசிமகன்லக்குணற்கு விரல்கொடுக்கநீதியுண்டோ
தாசிமகன்லக்குணற்கு தலைசாய்க்கநீதியுண்டோ
சுண்டுவிரல்பிடித்து சுத்திவாநீதியுண்டோ
ஒருதாலியென்றிருந்தேன் உலகத்திலுள்ளபடி
இருதாலிநான்தரிக்க எந்தன்விதிவசமோ
சாவேன்கெடுவேன் சமுத்திரத்தில்போய்விழுவேன்
சாண்கயிறுபஞ்சமோ என் னுயிரைமாய்ப்பதற்கு
நஞ்சுமலரியும் கிடையாதோராச்சியத்தில்
பொன்னுங்கயிறெடுத்து பொருந்தகழுத்திலிட்டோ
பூப்போலேயென்னுயிரை போக்கவறியேனோ
ஆகாப்புலையனுக்கு ஆசைதான்சொன்னீர்களே
வெட்கந்தானில்லையோ மெல்லியரேதாயரே
திக்கற்றவுங்களுக்கு தெய்வந்துணையாமோ
வயிற்றைக்கிழித்துநான் வாணனை வாங்கிவைப்பேன்
இருவரையுங்கொன்று எமலோகமோட்டிடுவேன்

என்றுசொல்லுகந்தரியும் இடபாள்சபதமெல்லாம்
மகள்முகத்தைப்பார்த்தாளே மங்கையலர்மேலும்
என்மகளேசுந்தரியே இந்தவகைநானறியேன்
கலியாணபேச்சுகளைக் காதிலேயுங்கேட்டறியேன்
தூரியோதனன்சேனை திரள்வந்துதென்றார்கள்
வந்ததுவும்நான்கேட்டேன் மறுவார்த்தைநானறியேன்
பெண்வந்துகேட்ட பேச்சுகளைநானறியேன்
என்றுசொல்லுகந்தரிக்கு எடுத்துரைத்தான்லட்சுமியும்
நல்லதுநல்லதென்று நடந்தாளேசுந்தரியும்
தாதியுடன்கூட தன்மனைக்குவந்துவிட்டாள்
மாணிக்கத்தண்டிலேறி வந்தாளேசுந்தரியும்
அரண்மனைக்குவந்து ஆசனத்தின்மீதிருந்து
ஐந்துபேர்தாசிகளை அண்டையிலேதானழைத்து
ஆலோசனைசெய்து ஆங்காரக்கோபமுடன்
அபிமன்னராசனுக்கு ஆளனுப்பவேணுமென்று
ஓலையெழுதவென்று உத்தரவுசொன்னாளே
தாதிகளுமப்போது சம்மதித்துக்கொண்டார்கள்

சுந்தரி அபிமன்னனுக்கு ஓலையெழுதுதல்.

ஓலையெழுதவென்று உத்தமியாள்சுந்தரியும்
வண்ணக்குருத்தோலை வாரியவனொப்பமிட்டு
ஈழப்பனையோலை இருபக்கங்காம்பரிந்து
தாளிப்பனையோலை தலைபக்கங்காம்பரிந்து
விநாயகரைப்பூசைபண்ணி விக்கினரைத்தோத்தரித்து
சிவசிவாவென்று சிவனொத்தோத்தரித்து
வேலுமயிலுடைய வேலவரைத்தோத்தரித்து
வந்தெனக்குமுன்னடவாய் வள்ளிமணவாளா
மாயோன்மருமகனே மலர்ப்பாதந்தெண்டனிட்டேன்
மாமன்மாரைவருக்கும் மலர்ப்பாதந்தெண்டனிட்டேன்
அத்தைஅரோபதைக்கு அடிவணங்கிதெண்டனிட்டேன்
மாமிகுபத்திரைக்கு மனமிரங்கிதெண்டனிட்டேன்
மைத்துனரேயுன்பதம் மலர்தூவிதெண்டனிட்டேன்
அபிமன்னராஜனுக்கு அடிவணங்கிதெண்டனிட்டேன்
ஓலையெழுதுகைக்கு உகமையென்றுநானறியேன்
வாசகந்தானெழுத வகையறியேன்மைத்துனரே

என்றுசொல்லுகந்தரியும் எழுதுகிறாள்வக்கணையாய்
தேசத்தழகுமன்னன் தூரியோதனன்சகுனி
கர்னனுடன்சேனை கடல்போல்நிறைந்துவந்து
வல்லமைகள்பேசியெங்கள் மாயவரைப்பெண்டேட்டு
நல்லமுகூர்த்தம் ராசிகளுந்தான்பார்த்து
லக்குணற்குவேணுமென்று நாளாயிட்டுக்கொண்டானும்
பொன்மெத்ததாரோமென்று பெருமான்தான்கேட்டான்
மன்னர்பெருமானும் மதிமயங்கியப்போது
செல்வப்பெருமானும் திரவியத்தைவாங்கிவிட்டார்
பொன்னைமெத்தவாங்கி பெருமானஞ்சம்மதித்து
என்னையந்தலக்குணற்கு இசைந்துதொடுக்கவேதான்
பகல்முகூர்த்தமென்றுசொல்லி பாக்குகள்தான்மாற்றி
இன்றைக்குஎட்டாநாள் இசைந்தசுக்காவாமென்று
பெண்முகூர்த்தமிட்டு போனான் தூரியனுமே
தேசத்தழகுமன்னன் தூரியனும்போனபின்பு
சொல்லினுளெந்தனுக்கு தோழியவள்செங்கழனி
செங்கழனிசொல்லவேநான் சித்தங்கரைந்தமுதேன்
அப்போதுமாயாண்டை அடித்துப்புரண்டமுதேன்
ஏசாதும்பேசி எண்ணிக்கையில்லாமல்
பேசாதும்பேசி பெருமானுடன்சண்டையிட்டேன்
என்னசண்டைசெய்தாலும் ஏறெடுத்துப்பார்க்கவில்லை
எந்தகப்பன்முன்னாக இட்டேன்சபதமெல்லாம்
அச்சுதனார்நகரம் ஆனதுவாரகையும்
பரிசுத்தமாகச்சுட்டு பாழாக்கிபோட்டிடுவேன்
சுட்டுக்கரியாக்கி குரைகளாடிவிப்பேன்
எட்டுதலைலக்குணனை எட்டிமயிர்பிடித்து
கொள்ளவந்தலக்குணனை குடிமைதலைசிரைத்து
கள்ளன்திருடனைத்தான் கடுகதலைசிரைத்து
அபிமன்னர்வாளாலே ஐந்துகுடுமிவிட்டு
அரசானிக்காலோட அவனையுங்கட்டிவைத்து
ஆவின்சாணிகொண்டுவந்தவன் தலையிலப்பிவைத்து
ஆயிரம்பெருந்திரியால் அவன் தலையில்விளக்கேற்றி
மனைமேலேதானிருந்து மைத்துனரேயுன்கையாலே
மங்கிலியங்கட்டி மகிழ்த்திருப்பேனென்றுசொல்லி

சபதங்கள் தானுமிட்டு தாய்மனைக்கு நான்போனேன்
 சண்டைமெத்தநான்கொடுத்தேன் தாயாரறியேனென்று
 சத்தியங்கூறினாள் தாயாரறியேனென்று
 பின்னையுமெத்தமெத்தப் பேசிச்சபதமிட்டேன்
 சபதமழியாதே தயவாகமைத்துனரே
 சிவசிவாமைத்துனரே செய்தருளமங்கிலியம்
 வந்துநீரென்னையிப்போ மங்கிலியங்கட்டுமென்றாள்
 பள்ளிக்கூடந்தனிலே இருந்துபடித்தோமே
 வள்ளிக்கொடிபோலே வளர்ந்திருந்தேனப்போது
 பஞ்சைச்சிறிக்கியைப்போல் பத்தாவேநானிருந்தேன்
 கொஞ்சச்சிறிக்கியைப்போல் கூடத்திரிந்தேனே
 கரிஞ்ச்சிபோலே கடிக்கத்திரிந்தேனே
 அப்படிதானெண்ணுதே அபிமன்னராஜாவே
 வளர்ந்தேன்சமைந்தேன் வடிவுமிகவானேன்
 மயிழைகைகண்டாலே மயங்குவாய்மைத்துனரே
 கொண்டையழைக்கண்டால் கொற்றவனே நீதறியாய்
 நெற்றியழைக்கண்டால் நீபொறுக்காய்மைத்துனரே
 மூக்கழைக்கண்டாலே முர்ச்சையாய்நீவிழுவாய்
 கண்ணழைக்கண்டாலே களைத்திடுவாய்மைத்துனரே
 கண்புருவம்ரெண்டழகம் காமனூர்வில்லதுபோல்
 மேற்புருவமிரண்டும் வேப்பிலைச்சாயலைப்போல் [ல்
 விண்ணவரைமயக்கும் விழிகள்சேல்கெண்டையைப்போ
 சிவிழடித்தகொண்டை சிறுத்தபனம்பழம்போல்
 மன்னவரைத்தான்மயக்கும் மதிமுகந்தன்னழகம்
 மன்னமதுரெண்டும் காமன்கடைந்தாற்போல்
 வடிவானகாதிரண்டும் பள்ளிக்கொடியதுபோல்
 கூறியமூக்கிரண்டும் குமிழம்பழமதுபோல்
 வாயழைக்கண்டால் மயங்குவாய்மைத்துனரே
 செம்முருக்கம்பூவதுபோல் சிவந்தவிதழழகம்
 பல்வரிசையாணி பதித்தமுத்துபோலிருக்கும்
 கழுத்தடிகள் தன்னழகு கடைந்தசங்குபோலிருக்கும்
 தோளழகுமைத்துனரே சொல்லுகிறேனீர்கேளீர்
 மூங்கிற்குறுத்ததுபோல் பூனைத்தயிருதோளழகம்
 கையழகுசெங்குமபு போலேகனத்திருக்கும்

மார்பழகைச்சொல்லுகிறேன் மைத்துனரே நீரறியும்
 அகண்டமணிமார்பும் ஆபாணப்பூஷணமும்
 திரண்டஸ்தனமிரண்டும் செண்டானபந்ததுபோல்
 அடிக்கொண்டெழும்பியது அமிர்தகலசம்போல்
 ஒப்புடனேநானும் ஒளிவாயிருக்கிறேன்காண்
 மட்டிடப்போகாது மைத்துனரேயென்னழகு
 ஆலிலைப்போலாக அமர்ந்தசிறுவயிறும்
 இடையழகுசொல்ல எனக்குத்தெரியாது
 சிங்கத்திடையென்று செப்புவார்தோழியர்கள்
 இருதொடையிரண்டழகம் இளவாழைத்தண்டதுபோல்
 நட்டையழகுமைத்துனரே நல்ல அன்னம்போலிருக்கும்
 முழங்காலின்போழகோ முனைத்திராசுபோலிருக்கும்
 கணுக்காலின்போழகு கனத்தவிரல்போலிருக்கும்
 குதிக்காலின்போழகு குவிந்ததெண்டுபோலிருக்கும்
 பொருந்தியபாதமிரண்டும் புத்தகம்போலிருக்கும்
 திருந்தியவிரலனைத்தும் செப்பமுடியாது
 பவழம்பதிந்தாற்போல் பாதவிரலழகம்
 மைத்துனரே நீர்வந்தால் மயங்கிவிழுந்திடுவீர்
 அரம்பையைப்பார்க்கிலும் அதிக அழகாயிருக்கும்
 மேனகைதிலோர்த்தமையும் மெல்லியெனக்கீடலவே
 மன்மதன்தேவியைவிட மற்றுமழகாயிருப்பேன்
 இப்படியாய்தான்வளர்ந்து இருக்கிறேன்பத்தாவே
 கொஞ்சமென்றுபாராதே கோபங்கள்வையாதே
 பஞ்சைச்சிறிக்கியென்று பாராதேபத்தாவே
 உம்மைநினைந்து உமதுகணையாழியைநான்
 கண்களோடொத்தி களித்துபடுத்திருப்பேன்
 இப்படியாய்ச்சொல்லி எழுதினாள் ஓலையிலே
 அவ்வேடுவிட்டு மறுவேடுதானெடுத்து
 கோபித்தெழுதுகிறாள் கோபாலன்றன்மகளும்
 பெருமாள்வயிற்றிலே பெண்ணுப்பிறந்தேனே
 அருமைகுலைந்தேனே ஆக்கினைக்குள்ளானேன்
 உளுத்தமரமானேன் உள்ருருச்செக்கானேன்
 பட்டமரமானேன் பழுதுச்செக்கானேன்
 கட்டைமரமானேன் கன்றுகட்டுந்தும்பானேன்

கெட்டுமரமானேன் தேடுகெட்டகொம்பானேன்
மட்டைமாமானேன் மாடுகட்டுந் தும்பானேன்
எட்டிமரமானேன் எல்லைநட்டகல்லானேன்
காட்டிலேகாய்ந்த நிலவானேன் கண்மணியே
ஏட்டுப்புறத்திலே எழுதினேன் கண்மணியே
நாட்டுப்புறத்திலே நட்டநடவானேன்
ஆற்றிற்கறைத்த புளியானேன் ஆணழகா
சேற்றிற்கவிழ்த்த தேனானேன் தேர்வேந்தா
விழலுக்கிறைத்த நீரானேன் வித்தகனே
கானனுக்குப்பேய்ந்த மழையானேன் கர்த்தாவே
அங்காடிக்கிட்ட பதறானேன் ஆண்டவனே
இடையன்கொம்பானேன் என்னுடையபத்தாவே
மடையன்வெட்டுங்கொம்பானேன் மன்னர்பெருமானே
தாய்தகப்பனென்னை சதிசெய்துவிட்டார்கள்
நீரிப்போவந்தால் நிற்பேன் நிலைத்திருப்பேன்
வாராமற்போனால் மாண்டிடுவேன்மைத்துனரே
என்னுணைமைத்துனரே எந்தகப்பன் தன்னுணை
போகமனம்வருமோ புத்திகெட்டுபோனேனே
ஒலைகண்டபோதேதான் ஓடிவாமைத்துனரே
ஆகாப்புலையன் அழுவானரண்மலையில்
நீதிநான்சொன்ன நிண்ணயங்கள் தப்பாது
நாளையதினந்தானே நடந்தோடிவாருமென்றாள்
வாருமல்நீயிருந்தால் மானிடர்களுல்லோரும்
இருதாலிகட்டியென்று ஏசுவாரென்னையுந்தான்
நம்முடையசாகியிலே நடக்குமோராசாவே
புருஷனொருத்தனென்று பூரித்தேன்ராசாவே
புருஷனிருவனென்று பிரித்தானே ஆண்டவனும்
அதுவுந்தானில்லாமல் அபிமன்னராசாவே
கொண்டபெண்விட்டாலும் குறித்தபெண்விடுவாரோ
பெண்டைவிட்டானென்று பேச்சேச்சுமாகிவிடும்
கர்த்தாவேமைத்துனரே கடுகவேவந்திடுங்காண்
லக்குணைக்கொண்டு ரணபேரிபோட்டுவைப்பேன்
அவனையும்பிடித்துவந்து அரசானிக்காலோடே
சிக்கெனகாலில்கட்டி சிரசைந்துகுடுமைவிட்டு

முடிக்குடின்தான்சிரைத்துமுன் றுவிளக்கேற்றிவைப்பேன்,
சபைமன்னர்பார்த்திருக்க தலையிலேசாணியைத்து
ஆயிரந்திரிபோட்டு அணிவிளக்கேற்றிவைப்பேன்
பார்த்திருக்கத்தாலிகட்டிபாவிப்பேனென்றுசொன்னேன்
நேர்த்தியாய்த்தாலிகட்டி நிர்வகிப்பேன் இப்போது
சொன்னசபம் து சும்மா அழியாமல்
மன்னவரே நான்சொன்ன வார்த்தையைத்தள்ளாமல்
என்னுயிதுவென்று என்புருஷர்மைத்துனரே
ஆலோசியாமலே அரைக்ஷணத்திலிங்குவந்து
மன்னவரே நீர்வந்து மங்கிலியந்தான் தரியும்
என்றுசொல்லிசுந்தரியும் எழுதினாளோலையிலே
சுத்தமுடனே சுருளோலைதான்சுருட்டி
ஒப்பமுடன்போட்டு உறுதியுடன் தான்சுருட்டி
கடையோலையிட்டுக் கணையாழிமோகிரத்தால்
அரைக்காலேமுத்திரையும் ஆரணங்குதான்போட்டு
ஒருச்சுருளைவைத்து உத்தமியுமப்போது
செப்பமுடன்சுந்தரியும் சீக்கிரமாய்தானடந்து
வடக்குமுகமாக வந்து நின்றமங்கையரும்
சிவசிவாவென்றுசொல்லி செபித்தாளேமந்திரத்தை
பாட்டனைத்தானினைத்து பத்தியுடன் ருன்பணிந்தாள்
வாயுபகவான் சுந்தரியிடம் வருவது.

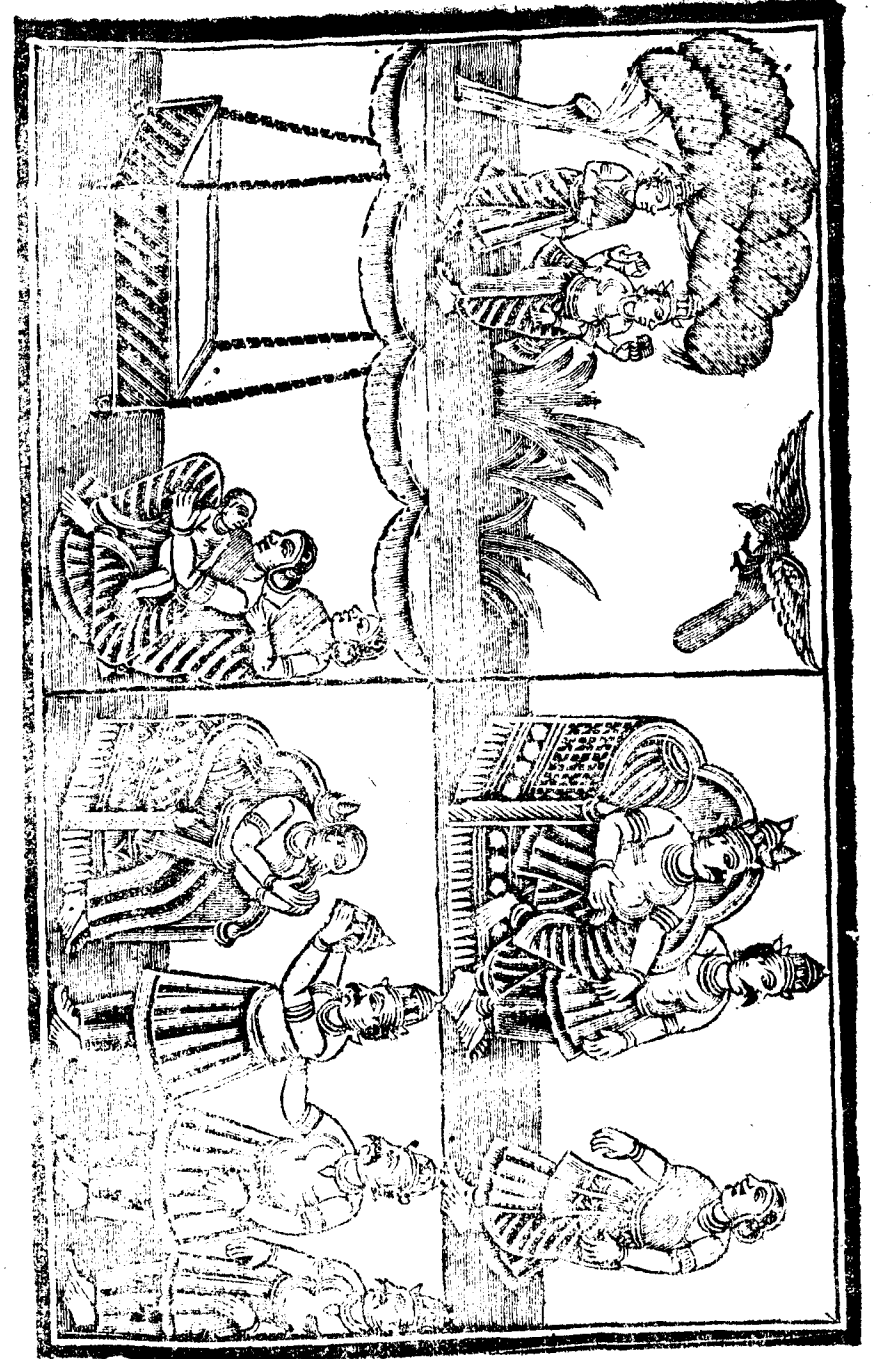
வடக்கேவெகுதூரம் வாயுதேவன்ருன்கேட்டு
பெர்ட்டெனவேயோடிவந்து புகழ்பேத்திமுன் நின்றான்
பாட்டனைத்தான்பார்த்துப் பைங்கொடியுந்தெண்டனிட்
வந்தீரோயென்பாட்டா மனதுகுளிர்ந்துவிட [டான்
உபசாரஞ்சொல்லி உட்காரவைத்தாளாம்
பேத்தியைத்தான்பார்த்துப் பேசுவாரப்பொழுது
என்னை நினைக்கவந்த காரணமென்பேத்தியரே
வல்லவியேசொல்லுமென்று வாயுராசன்ருன்கேட்க
சொன்னாளேசுந்தரியும் துரியோதனன் துடுக்கை
பெண்கேட்கவந்ததுவும் பெருமாளிரைந்ததுவும்
அருச்சுனனாரென்மாமன் அவருடைபுத்திரனார்
அபிமன்னராஜருமே அறியவேவேண்டுமென்று

சு0 அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

ஓலையெழுதிவைத்து உம்மைநினைத்தேனென்றாள்
என்று சொல்லி சுந்தரியும் எடுத்துரைத்தாள் பாட்டனுக்கு
வாய்பகவா னுஞ் சொல்வது.

அந்தவிசேஷம் அதுகேட்டுவாயுமன்னன்
சுந்தரியைப்பார்த்து சொல்லுவாள் பாட்டனுமே
பஞ்சவர்கள் காடுறைந்து பணங்காசுமில்லாமல்
நாடுவிட்டுக்காடுறைந்து நல்லபதியிழந்து
வில்லிழந்துவாளிழந்து வீமாபுரமிழந்து
காய்கிழங்குதின்று காட்டில்திரிகின்றார்
சீமையுமில்லை செலவழிக்கச் செம்பொன்னில்லை
நாடுமில்லை நகரமில்லை உற்றருறவுமில்லை
படுக்கவிடமுமில்லை பள்ளிகொள்ளத்தாவுமில்லை
சுபத்திரையாளன்மாயி சோற்றுக்கழுகிருள்
தரித்திரப்பட்டுத் தடமாட்டமாயிருக்க
அபிமனுக்குவாக்குப்பட்டாய் ஆகாது சுந்தரியே
துரியோதனன் வீட்டில் திரவியங்கள் மெத்தவுண்டு
கற்புக்குமுலாளே காராம்பசுந்தேனே
இத்தனையும் பார்த்து இசைந்தானே உன்தகப்பன்
வைக்குமிடமறிந்து வாழைபதித்தாண்டி
பூர்க்குமிடமறிந்து புன்னைபதித்தாண்டி
காய்க்குமிடமறிந்து கமுகுபதித்தாண்டி
உண்ணநல்லசோறுமுண்டு உடுக்கநல்ல ஆடையுண்டு
தின்னநல்லபாக்குமுண்டு செலவழிக்கச் செம்பொனுண்டு
எனக்குமெத்தசந்தோஷம் ஏற்றமுள்ளமாமயிலே
உத்தமியேயுந்தனுக்கு உறுகிகண்டாய் சுந்தரியே
என்றுமெத்தசொல்லி யெடுத்துரைத்தாள் பாட்டனுமே
சுந்தரி கோபிப்பது.

சுந்தரியுந்கான்கெட்டு சுறுக்காயெழுந்திருந்து
கண்கள்சிவந்தாளே காந்தாளமானாளே
சந்திராயுதமெடுத்தாள் தன்பாட்டன் தலையறுக்க
தலையறுத்து சமுத்திரத்திற் போட்டிடுவேன்
மார்பைப்பிளந்து வைகுந்தஞ்சேர்த்திடுவேன்
பாட்டனென்றுபாரே நான் பறக்கடிப்பேனுன் னுயிரை
திட்டமுடன் வாளுருவி சிரசைத்துணிக்கவந்தாள்

வாயுபகவான் சொல்லுவது.

கண்டானேவாயுராசன் கன்னியுடசத்துவத்தை
அல்லவடிபெத்தியே அறியாமற்சொன்னனடி
உன்மனதறியச்சொன்னேன்கான் மதியுள்ளசுந்தரியே
பரியாசஞ்சொன்னேனடி பைங்கிளியேசுந்தரியே
நல்லதென்றுசொல்வாயோ நான்மாட்டேனென்பாயோ
வல்லவியேயுத்தன் மனமறியச்சொன்னேனடி
கோபித்துக்கொள்ளாதே கோபாலன்றன்மகளை
போகவிடைதாரும் பூங்கனியேசுந்தரியே
ஆவியழியுதடி அடித்தொடைகள்தோகூதடி
நடக்கவுமாட்டேனடி நான்போகேன்நாயகியே
வயிற்றிற்பசிக்குதடி வாயுலர்ந்துபோகூதடி
வயிற்றுக்குசோறுமிட்டு மறுசோறுமுட்டைகட்டி
போகப்பெலன்கொடுத்தால் போவேன்கான்சுந்தரியே
இப்படியாய்ச்சொல்லி எடுத்துரைத்தான்வாயுதேவன்
சொன்னவிசேஷமெல்லாம் தோகையவள் தான்கேட்டு
சற்றேறகைத்தருளித் தாதிகளைத்தானமைத்து
ஆயிரக்கல அரிசி அடிசில்சமையுமென்றாள்
கட்டமுதுக்காயிரக்கலம் கன்னிசமையுமென்றாள்
அப்படியேதாதியர்கள் அடிசில்சமைத்தார்கள்
செப்பமுடன்நற்கறிகள் திரளாய்சமைத்தார்கள்
வாழையிலேபோட்டு வட்டித்தாள்பாட்டனுக்கு
கொட்டினாள்கோபுரம்போல் குவித்தாள்மலைபோலே
சிறுமலைகள்போலே சேரவைத்தாள்நற்கறிகள்
அத்தமுடன்சுந்தரியும் அமுதுபடைத்தாளாம்
பாட்டனையும்சுந்தரிதான் பசியாறுமென்றுசொன்னான்
வந்தானமுதுமுன்னே வாயுராசன்பாட்டனவன்
பிசைந்தானேசோற்றையெல்லாப்பிடித்தானேமூன்றுபிடி
மூன்றுபிடியாய்ப்பிடித்து உருட்டிமுதுபார்த்து
சிவனேதுணையென்று விழுங்கிவிட்டான்வாயுராசன்
கஞ்சியுஞ்சோறுமாக கால்வயிறுஆச்சுலகான்
கட்டமுதுசோற்றைக் கனமாய்ப்படையுமென்றான்
முவாயிரக்கல அரிசி சமையுமென்றாள்முப்பிகளும்
சமைத்துப்படைத்தார்கள் தாதிசமர்த்துகளும் [பு
முவருக்கும்பிரீதியென்று விழுங்கினான்சோற்றையெல்ல

யாவருக்கும்பிரீதியென்று அன்பாய்ப்புசித்தபின்பு
கைகழுவிவாய்துடைத்து கடுகிவந்தான்பாட்டனுமே
அரிபிளவுவெற்றிலையும் அள்ளிவாம்பகைகொடுத்தாள்
ஒலைச்சுருளெடுத்து உத்தமியுந்தான்கொடுத்தாள்
போடாநீபாட்டாவென்று போற்றிவிடைகொடுத்தாள்
வாயுராசன்வாங்கி மடியிலேவைத்துக்கொண்டு
மறுவார்த்தைசொல்லுகிறான் வஞ்சியாள்சுந்தரிக்கும்
அடிபெண்ணேஒலையை அவன்கையில்நான்கொடுத்தால்
ஆக்கினைகள்செய்து அறுப்பாண்டிவாளாலே
பொல்லாதபயலவன் பூங்கொடியேயுன்புருஷன்
கிட்டநின்றுநான்கொடுத்தால் வெட்டியெறிந்திடுவேன்
கண்ணுக்குக்காணாமல் காற்றோடேபோட்டிடுவேன்
ஒலையைநான்போட்டு ஒடியேபோய்விடுவேன்
சம்மதியோஉந்தனுக்கு தயவாகச்சொல்லுமென்றாள்
மலைக்குமுலாளும் மறுவார்த்தைசொல்லுகிறாள்
இந்தச்சுருளோலை எப்படிதானாலும்
அத்தமுள்ளமைத்துனார் அவர்கையில்கப்படவே
கொண்டுபோய்ஒலையைத்தான்கொடுமென்றாள்சுந்தரியும்
நல்லதென்றுசம்மதித்துநடப்போமென்றெழுந்திருந்தார்
கட்டமுதுமுட்டைதன்னை கைக்கொடுத்ததாயிம்பேர்
சுண்டுவிடிலே தூக்கிட்டுக்கொண்டானே
போகிறேநான்பேத்தியரே போய்வாருமென்றுசொன்னா
பாட்டனைப்பார்த்துப் பட்சமுடன்தெண்டனிட்டாள் [ள்
அப்போதுதானும் அடியெடுத்துவைக்கலுற்றான்
தூக்கி அடிவைக்க ஏழரைநாழிசெல்லும்
இருப்பானெழுந்திருப்பான் இளப்பாறித்தான்போவான்
பார்த்தாளேசுந்தரியும் பாட்டன்பயணமெல்லாம்
ஏதாளன்பாட்டா இப்படிக்குநீநடந்தால்
ஆனைகுந்திபட்டனமும் ஆறுமாதம்பயணமாச்சே
என்சபதமெல்லாம் எரிந்துபுகைந்துவிடும்
அப்பாலவர்வந்து ஆகிறகாரியமேன்
மோசமும்பண்ண இசைந்தாயோயென்பாட்டா
நானே அவாறிந்தால் நடக்குமோகாரியங்கள்
இல்லாதேபோனால் என்னுவியழிந்துவிடும்
என்றுசொல்லிசுந்தரியும் இருந்தாள் தூயமுடன்

வாயுராஜன் போகிறது.

அப்போதுவாயுராஜன் அவள்முகத்தைத்தான்பார்த்து
மலைக்குமுலாளே மனுவொன் றநீகொடுத்து
இப்போதேதானெழும்பி ஏகமாய்நான்வளர்ந்து
ஐந்தாறுநாழிகையில் அபிமனிடம்போய்ச்சேர்வேன்
என்றுசொல்லிபாட்டன் எடுத்துரைத்தான்குந்தரிமுன்
ஒன்றுக்குமஞ்சாதே உத்தமியேயென்றுசொல்லி
ஒலையைக்கண்டால் ஒருநொடியில்தான்வருவான்
சிமிட்டிவிழிக்குமுன்னே துரியோதனன்படையை
அமட்டி அரைக்கணத்தில் அருத்துப்பலியிடுவான்
உன்னைமணம்புணர்ந்து உலகாள்வான்கண்டாயே
என்றுசொல்லிபாட்டன் எழுந்திருந்துதீவிரமாய்
கட்டமுதுவாங்கி கடுகிநடந்தானே
அண்டங்கிடுகிடுன்ன ஆகாயந்தானகிர
எண்டிசையுந்தானடுங்க எமலோகந்தத்தளிக்க
காடுகடந்து கரியமலைதான்கடந்து
நாடுகடந்து நல்லமனைதான்கடந்து
ஆறுகடந்து அரியவனங்கடந்து
இஞ்சிவனங்கடந்து எலுமிச்சையுட்புகுந்து
மஞ்சள்வனங்கடந்து மாதுளையுட்புகுந்து
ஆனைகுந்திபட்டணத்தே அடுத்தானேவாயுராஜன்
மாந்தோப்புச்சாலையிலே வந்துநின்றனப்போது
ஆனைகுந்திபட்டணம்வாழ் அபிமன்னராஜதுரை
தோழபார்தன்னுடனே துணையாக ஆயிரம்பேர்
உண்டுவில்லுதானெடுத்து உத்தமனூர்தன்மகனும்
அம்பெடுத்துவில்லெடுத்து அரியவான்கையிலெடுத்து
தாயாரைசுற்றிவந்து சாஷ்டாங்கதெண்டனிட்டு
வேட்டைக்குப்போக விடைதாருமென்றுசொன்னான்
அப்போசுபத்திரையும் அபிமன்னனைத்தான்வாழ்த்தி
போய்ராருமென்றுசொல்லி புகழ்ந்துவிடைகொடுத்தாள்
அபிமன்னன் வேட்டையாடுகிறது.
அங்கேவிடைபெற்று அபிமன்னன்தோழருடன்
கச்சுகளும் தட்டிகளும் கட்டியபிமன்ன னுந்தான்
சந்திரகாந்திதட்டிகட்டி தாமரைப்பூசங்குவிட்டு
இந்திராதிதேவரெல்லாம் இவனைவணங்குவார்கள்

வெளியேபுறப்பட்டு வேட்டைக்குத்தான்போனான்
நாடுகடந்து நல்லவேட்டையாடுகிறார்
காடைகவுதாரி கலைமன்கடம்பைகளும்
மஞ்சட்குருவிகளும் மயிலும்குயிலினமும்
விந்தைவிந்தைபட்சிகளும் விளையாடிதான்பிடித்தான்
கொண்டலாத்திவல்லூறு கோலமுடன்தான்பிடித்து
ஆற்றருகேவந்து அபிமன்னராசாவும்
குப்பிகத்துபர்யமணல் குறித்திடும்வேளையிலே
மாயன்பெருமாள் மனதிலொன்றுதானினைந்து
வேட்டையாடும்பாலனுட வீரியத்தைபார்ப்போமென்று
கிளிபிள்ளையாகவே கிருஷ்ணரெழும்பிவந்தார்
அபிமன்னர்தானிருக்கும் அந்தஅடவிவந்தார்
வந்தாற்பறந்து மரத்தில்கிளியாயிருந்து
அதனையுங்கண்டான் அபிமன்னன் அப்போது
இதனைப்பிடிக்கவென்று ஏறிட்டாள்வில்கணையை
உண்டைவில்லைத்தானெடுத்து ஊடுறுகத்தொடுத்தான்.
கிளிபிள்ளைதானும் கிளம்பிற்று அப்பொழுது
கிளம்பிப்பறக்கிறது கேசரிமார்க்கமதாய்
பாலனபிமனும் பாங்குடனப்பொழுது
வல்லூறுடேகையை வானத்தில்போகவிட்டான்
அதுவுமிதுவும் அந்தரத்தில்தான்பறக்க
அபிமன்னராசாவும் அதன்பின்னேதான்போனான்
தோழருமன்னவனும் தொடர்ந்தாற்போல்தான்போனான்
கிளிபிள்ளைதானும் கெம்பிரமாய்த்தான்பறந்து
வாயுராசன்காட்டில் தொடர்ந்துபறந்ததுகாண்
வல்லூறுடேகைகளும் வலுவாய்ப்பறந்து
பறந்துதொடரவே பதுங்கிற்று அக்கிளியும்
மாயமாய்த்தான்பறந்து மறையோனாய்மாயவனும்
பாட்டைவழியிலே வந்திருந்தாரப்பொழுது
கிளிபிள்ளைபின்னாக கிட்டிவந்தவல்லூரும்
மாயமாய்தான்போக மரத்தின்மேல்நின்றது
இதுகள்பிறகே இறைக்கவேதானேடி
அபிமன்னராசாவும் அக்காடேதான்வந்தார்
தோழர்களும்மன்னர்களும் சுறுக்காய்நடந்துவந்தார்

அப்போதபிமன்னன் ஆண்கிளியைக்காணாமல்
மெத்தக்கிலேசமாய் விசாரமாய்த்தானிருந்தார்
வல்லுறைக்காணாமல் வாவழைத்தானப்போது
டேகையுக்கைமேலே நிண்ணையமாய்வந்து
அப்போதுபிராமணனை அபிமனுந்தான்கண்டு
இது-ஆருடையபட்டணம் ஐயாவேயென்றுகேட்டான்
தூறுவாசன்தன் னுடைய சொல்லரியபட்டணந்தான்
அப்போயெறிபறந்து அபிமன்னராசனுந்தான்
பட்டணத்தையெல்லாம் பாலனுஞ்சூறையிட்டான்
இப்படியாக இருக்கிறவேளையிலே
வழியிலே நின்றுமாயன் மறையோனாய்ப்போகையிலே
எங்கிலுங்காணாமல் என்செய்வோமென்றிருக்க
அப்போபிராமணரும் அவ்வழிதான்வாவே
வாயுராசன்கண்டு மறையோனைத்தெண்டனிட்டு
ஐயாபிராமணரே அபிமன்னனைக்காணீரோ
என்றுசொல்லிக்கேட்க எடுத்துரைப்பாரப்போது
ஆரோதெரியாதையா அறியாதபிள்ளையுமாய்
பார்த்தாலும்பாலகன்போல் பாய்ந்தாலும்புலியதுபோல்
வீரையுஞ்சூரையும் வென்றிடுவான்மன்னவரை
பொல்லாதபையலவன் போர்க்கெலித்திடுவான்
எதிர்த்தவரைக்கொன்று இருபிளவாய்போட்டிடுவான்
கண்டவரைவெட்டி கழுவினேஏற்றிவைப்பான்
அத்தனைக்கும்வல்லவனாய் அறியாதபையலுமாய்
தூறுவாசனப்பட்டணத்தைச் சூறையடிக்கின்றான்
நான்-யாசகத்துக்கென்று அறியாமல்வந்துவிட்டேன்
கண்டேன் அவனையங்கே கலங்கிப்பயந்துவந்தேன்
அவனாரோதெரியாதையா அறிந்துமெள்ளநீர்பாரும்
குன்றேறிநீபார்த்துக் குறிப்பாயறியுமென்றார்
என்னத்துக்காகநீர் இப்போதுதேடுகிறீர்
அவனுடையகாரியமேன் ஆணழகநீருரைப்பீர்
வாயுராசன் சொல்வது.

வாயுராசனப்போ வயணமாய்ச்சொல்லுற்றான்
மாயன்மகள்சுந்தரியாள் வரவிட்டாளென்னையிப்போ
தூரியோதன் னுடைய செல்வனும்லக்குணற்கு
தன்னைக்கொடுக்கவென்று சம்மதித்துதன்தகப்பன்

பணமெத்தவாங்கியே பரியமிசைத்தானும்
அதுகேட்டுசுந்தரியும் அனலாகத்தானசீறி
அபிமன்னரைக்கொண்டு அவன்பதியுமிவன்பதியும்
சுட்டுக்கறியாக்கி சூறையிடவேண்டுமென்று
ஒலையெழுதி உளவாயென்கைகொடுத்தாள்
கொண்டுபோய்நீகொடென்றுகொடுத்தாளேயென்கையில்
அதனையான்கொண்டுவந்து அபிமனைத்தேடுகிறேன்
என்றுசொல்லக்கேட்டு எடுத்துரைப்பார்வேதியரும்

வேதியர் சொல்வது.

ஆனாலும்நீ அவன் அண்டையிலேபோகாதே
சூரியனைநீநினைத்தால் சுறுக்காயும்வெய்யிலில்
வெய்யிலிலேவேர்த்து விடாய்ப்பட்டுத்தான்வருவான்
அவ்வேளைநீபார்த்து விடாய்ப்பட்டுத்தான்வருவான்
மாயமாய்நீபோட்டு மறைந்துபோவென்றுசொன்னான்
அப்படியாய்ச்சொல்லி ஐயாநடந்துவிட்டார்
வாயுராஜன் தானுமப்போ வளர்ந்துகொண்டுதானேறி
உயரவேதானேறி ஊடுறுகத்தான்பார்த்தான்
அப்போதுகண்டு அறிந்தானபிமன்னனென்று
வேதியனார்சொன்ன விசேஷமெல்லாமெய்யென்று
சூரியனைத்தான்பார்த்து சொல்லுற்றாரப்பொழுது
ஐயாவேஇப்போது அரைநாழிமாத்கிரந்தான்
(நீர்) பதினாறுகண்ணாலும் பார்க்கவேவேணுமென்றார்
வாயுராஜனைப்பார்த்து வகுத்துரைப்பார்சூரியனும்
காய்த்தால்களைவருமோ கட்டழகாயிப்போது
காற்றடங்கிநின்றால் கடும்வெய்யில்யானுவேன்
களையும்தவிர்ப்பும் கடுகெனவேவந்துவிடும்
அப்படியேநீங்களும் அண்ணன்தம்பிதானிருவர்
காதுங்கனிவாயும் கால்நாழிமுடிநின்றால்
நானுமேருட்டியாய் நன்றாயெரிக்கிறேன்பார்
என்றுதான்சொல்லி இதுவேமெய்தானென்று
வாயுராசனப்போ வாய்முடிதான்மறைந்து
குகையில்மறந்துமப்போ கூடாமல்தானிருந்தார்

அபிமன்னன் வேட்டையாடிப் பந்தடிக்கிறது.

அப்போதயிருந் அந்நஞ்சுறையொடி
வெய்யலிலுங்கானலிலும் பெத்தவெகம்நினைந்து
அபிமன்னன்கோழர் அந்நஞ்சுறையொடி
மெத்தவெகம்பி விடையபட்டார்தண்ணீர்நிறி
தண்ணீர்கிடையாமல் தாகவிடாய்தான் களைத்தார்
கண்டானபிமன்னனும் களைப்புண்டுவிழ்த்தவரை
தாகவிடாய்தீரவென்றார் தண்ணீருங்கிட்டவில்லை
மாயமாய்ப்போகவே செய்தார்மகாதேவர்
எங்குமவர்கிரிந்து ஏசுவற்றாற்றருகே
ஆற்றருகேசென்று ஆற்றுவோந்தாகமென்று
அபிமன்னன்தோழருமா யாற்றருகேவந்தார்கள்
தண்ணீர்விடாய்தீர்ந்து தாகந்தெளிந்தார்கள்
தாகந்தணிந்தவர்கள் தன்களையுமகினபின்
குப்புக்கந்துபாயுமணல் குவித்திடுமணலையெல்லாம்
மணலையுவித்து மன்னன்சுந்தோழர் அந்நஞ்சு
பந்தாகுண்டியே பாலன்னையாடுவதும்
ஒப்பமுடனாவெகும் ஒடியடிப்பதுவும்
நாற்பேர்தோழருமாய் நிற்பாரொருபக்கல்லே
இவன்தானொருபக்கல்லே எனிறியடிப்பதுவும்
சென்றுவிளையாடுவதும் நின்றவிளையாடுவதும்
ஒடியடிக்கிறதும் ஒருவன்மேற்பாய்கிறதும்
மோதியடிக்கிறதும் முனைமுகத்தினிற்கிறதும்
வாயுராசன் காற்றடிப்பதும் ஓலையைவிட்டோடுவதும்.

—*—

கண்டானேவாயுராசன் காண்புடசத்தவத்தை
பாலனுடசத்தவத்தைப் பார்க்கவேவேண்டுமென்று
வாயுராசனருனு மலையைவிட்டுத்தானெழுப்பி
நான்குதிக்குரபாத்தானே ந்தொச நின்றகொண்டு
ஆற்றின்களையும் அதினருக்கேதோயுள்ளும்
பார்த்துமேவாயுராசன் பதறியெழுந்திருந்து
மேலாகக்காற்றெடுத்து வெண்டணலையித்தானடிக்க
வானமும்பூமிகளும் வளர்ந்திருக்காக்காட்டகத்தே
ஆகாயத்தான்பறக்க அடித்தானேகாற்றருக
காடுமலைகளும் காடிசங்கம்பயானைகளும்

ஒடியவந்துமேல்விழுவே உறுதியுடன் காற்றடித்தான்
நாற்பேர்தோழருமே காற்றோடேதான்பறந்தார்
அபிமன்னன்கோபித்து வாளுருவிப்புறப்படல்.

அபிமன்னாசாவும் ஆலோசனைகள் பண்ணி
நின்றனொருவனுமே நெடுமுச்செறித்தானே
அந்தமலைகளெல்லாம் மாஞ்செடிகளுள்ளதெல்லாம்
ஆன்சிங்கம்பயானை அதிலுள்ளபிருகமெல்லாம்
வாளாலேவெட்டி எறிந்தான்மலைமலையாய்
வாயுராசனுக்கிந்த வலுமைவந்தகாரணமேன்
சோதித்தவன்றலையை துணித்திடுவேனென்றுசொல்லி
பூரித்தெழுந்திருந்து புறப்பட்டான்வாளுருவி
வாளாலேவீசுவதும் மலைமாங்கன்சாய்கிறதும்
தோளால்குவெடுத்துத் தூத்திவருகிறதும்
காற்றுக்கெதிராகக் காவலனாவருகிறதை
பார்த்தானேவாயுராசன் பாலன்வருகிறதை
தூரியோதனன்புடைையைச் சோமடித்திடுவான்
நூற்றொருவர்தன்முடியை நொடியிலறுத்திடுவான்
பதினெட்டு அக்ரோணி படையும்பரிகலமும்
கணப்பொழுதில்வெட்டி கைலாசம்போக்கிடுவேன்
அந்தமலைக்காட்டில் அன்பானதோழரெல்லாம்
சிந்தைகலங்கி செடிமாத்தைதான்பிடித்து
பந்துபோலேசுருண்டுபடுத்திருந்தார்காட்டில்
அப்போதுவாயுராசன் அன்பானஓலையைத்தான்
ஓலைச்சுருளெடுத்து ஒட்டிவிட்டான்காற்றோடே
ஓலையைவிட்டபின்புஒடியேபோனானே
அபிமன்னன் ஓலையெடுத்துக்கொண்டுபோகுதல்.

அந்தச்சுருளோலை அபிமன்னன்முன்னேவந்து
பந்துபோல்தானெழும்பி பக்கத்தில் நின்றதுகான்
கண்டானேஓலையைத்தான் காண்டபன்றன்மகனும்
கணையாழிமுத்திரையும் கடைவோலைசுத்ததுவும்
மணமானசுந்தரிதான் வரவிட்டவோலையென்று
கனமாகதானெடுத்து கனிவாயால்முத்தமிட்டு
கோபித்துவாளுருவி கோபமுள்ளபாலனுமே
துணித்திடுவேனென்றுசொல்லி தூத்தினுள்பாட்டினையு

௫௦ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

பார்த்தானே நாலுதிக்குப் பாட்டினையுங்காணாமல்
போய்விட்டானென்று சொல்லி பூரித்தான் பாலனுமே
திரும்பி நடந்தானே திக்குதிசைதானடுங்க
தோழன்மார்தங்களுடன் சொல்லவேவேணுமென்று
தேடிப்புறப்பட்டு சேவகரைக்கண்டானே

அபிமன்னன் தோழருக்குச் சொல்லுதல்.

அந்த அபிமன்னன் அனைவரையுந்தானெழுப்பி
சிந்தைதெளியவைத்து சிவனரைத்தோத்தரித்து
காற்றிலடிப்பட்டார்களோ கட்டழகர்தம்பிகளே
வேற்றோலையாகவந்து விழுந்துதடையென்மேலே
ஓலையைக்கொண்டுநான் உங்களையுந்தேடிவந்தேன்
தப்பிப்பிழைத்தீர்களோ தடமாட்டமாகாமல்
காற்றடித்தபாட்டன் கடலிலேபோயொளித்தான்
ஓலையைப்போட்டுவிட்டு ஓடினானென்பாட்டன்
உங்களையான்பார்க்க வோடிவந்தேனுத்தமரே [னுமே
அரண்மனைக்குப்போவோமென்று அழைத்தானேபால
நல்லதென்று சொல்லி நடந்தாரரண்மனைக்கு
அம்மாள்சுபத்திரையாள் ஆசாரமண்டபத்தில்
சிங்காதனத்திலே இருந்தாள்சுபத்திரையும்
மன்னவர்கள்பிள்ளைகளும் மாயன்மருமகனும்
அம்மானைசுத்திவந்து அடிவணங்கிதெண்டனிட்டார்
வாழ்த்திவிடைகொடுத்து மறுசங்கைகேட்டாளே
அபிமன்னன் தாயாருக்கு ஓலைகொடுப்பது.

அப்போதபிமரும் அம்மானைத்தான்பார்த்து
காற்றோடேதம்பிமார் கண்டெடுத்தாரிவ்வோலை
பார்த்தெனக்குச்சொல்லுமென்று பாலகனுங்கைகொடுத்த
அந்தச்சுருள்வாங்கி அம்மானும்கைத்திருந்தாள் [தான்
பொழுதுபுகுந்ததுகாண் புதுநிலவுங்காயுதப்போ
சலக்கங்கள் தானாடி சந்திசெபம் தான்முடித்து
சாப்பிட்டனைவரும் தம்பிமார்தூங்கினபின்
சுபத்திரை ஓலையை வாசிப்பது.

அம்மாளைமுந்திருந்து அரண்மனையைத்தான்முடி
ஒருவரையுங்காணாமல் ஓலைச்சுருளெடுத்து

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. ௫௧

தூண்டாவிளக்குமுன்னே பார்த்தாள்சுபத்திரையும்
உருகிக்கரைந்தமுதாள் உடம்பெல்லாம்புண்ணாளுள் [லே
அண்ணனைத்தானினைந்து யறைந்துகொண்டாள்மாமே
கண்ணில்லான்போனுக்கு கலியாணம்வந்ததென்ன
வண்ணமகள்சுந்தரியும் வாழ்க்கைப்படுவாளோ
என்னசெய்வேனென்று ஏங்கிமனந்தளர்ந்தாள்
தம்பியிந்தபேச்சறிந்தால் தரிப்பானேபூமியிலே
அந்தச்சுருளோலைதன்னை அன்பாய்மறையவைத்தாள்
இந்தவிசேஷம் எடுத்துரைக்கப்போகாது
என்றுசுபத்திரையாள் இருந்தாள்மனதில்வைத்து
அபிமன்னன் சொல்வது.

பொழுதுவிடிந்தபின்பு போர்மன்னராசாக்கள்
எழுந்திருந்துமுகங்கழுவி ஈஸ்பாரைத்தானினைந்து
திருநீறுபூசி சிவனரைத்தோத்தரித்து
தம்பி அபிமன்னன் சாப்பிட்டபிற்பாடு
வாளபிமன்னனுமே மாதாவைத்தெண்டனிட்ட
தாயேநான் தந்த சுருளோலைவாசகத்தை
நியாயமுடன்சொல்லுமென்று கேட்டானேநற்பாலன்
சுபத்திரை சொல்வது.

தாயார்சுபத்திரையும் தம்பிமுகம்பார்த்து
யாருக்கோவந்ததடா மகனாரேயவ்வோலை
மாயமாய்வந்ததடா மகனாரேயவ்வோலை
வாசித்துப்பார்த்தேனடா வகையொன்றுமில்லையடா
கிழித்துமேபோட்டேனென்று சொன்னாள்சுபத்திரையும்
சொன்னவுடன்பாலன் துள்ளியெழுந்திருந்து
கோபித்தெழுந்திருந்து கொக்கரித்துப்பற்கடித்து
தாயாரைக்கோபித்து தம்பிமபிமன்னனுமே
ஓலையைநீதந்தால் உயிருடனேநானிருப்பேன்
தாராமல்நீயிருந்தால் தலையறுத்துமுன்னேவைப்பேன்
(என்று) வாளையுருவியவன் மண்ணிலேதானாட்டி
வாளின்மேல்நான்விழுந்து மடிந்திடுவேன்மாதாவே
தோழன்மார்கண்டுதங்கள் துடைகளுந்தானடுங்க
அண்டங்கிடுகிடென்ன அடித்துடைகள் தானடுங்க
கண்டுசுபத்திரையாள் கைவாளைத்தான்பிடிங்கி

கிழித்தெரிந்தலை வருமோதான்கொற்றவனே
பழிக்குப்பிறந்தாயோ பாலகனேஎன்வயிற்றில்
இப்படியாய்ச்சொல்லி எடுத்துரைத்தாளேந்திழையும்
என்னதான்சொன்னாலும் ஏந்திழையேநான்கேனேன்
செத்துமடிந்திடுவேன் உன்சிந்தைகலங்கவேதான்
செளரியங்கள்பேசி சபதமிட்டான்பாலனுமே
பெற்றசுபத்திரையாள் பிரமைகொண்டாளப்பொழுது

சுபத்திரை ஓலையைக்கொடுப்பது
அபிமன்னன் வாசிப்பது.

பார்த்தாள்மகனுடைய பட்சங்களும்பத்திரமும்
காற்றுடனோடிவந்த ஓலையவன்கைக்கொடுத்தாள்
ஓலைச்சுருள்விரித்து பார்த்தானேஉத்தமனும்
மச்சினியாள் தானெழுதி வரவிட்டவாசகத்தை
நிச்சயமாய்க்கண்டு நிதானமிட்டான்பாலனுமே
தாயாரைத்தான்பார்த்து தம்பியபிமன்னனுமே
இப்படிதான்செய்வானே என்தாயேஉன் தமையன்
அபிமன்னன் சொல்வது.

காணியிழந்தாலும் கற்பழியப்போமோதான்
இடைப்புத்திபிடரியிலே என்பாரோவையகத்தில்
மடைப்புத்தியாலேயல்லோ மாராட்டஞ்செய்தானே
தென்னமுடிமன்னன் துரியோதனன்பாவி
தன்மகன்வக்குணனை தலையெடுக்கப்பார்த்தானே
பூமியிழந்தாலும் பெண்டிழந்துபோவேனோ
காணியிழந்தாலும் காதலியைவிடுவேனோ
ரோஷமெனக்கில்லையோதான் லோகமெல்லாமேசாரோ
கொண்டபெண்ணையொருவருக்குக் கொடுப்பாரோவையக
வண்டார்குமுலாளும் மறுதாலிகட்டுவாளோ [த்தில்
என்தகப்பனருச்சுனன்தான் இந்தபிழைகேட்டாக்கால்
உன்னையுங்கொன்று உலகமெல்லாந்தான்கொளுத்தி
அந்ததுரியோதனை அனைவரையுந்தாறுப்பான்
தியாயெரிப்பானே திரள்விசையனென்தகப்பன்
இப்படியென்று எடுத்துரைத்தான்பாலனுமே
இடையனுடன்பிறந்து இளப்பமாய்ப்போனாயே
மடையனுடன்பிறந்து மதியில்லாளானாயே

நான்போகஎன்தாயே நல்லவிடைதாரும்மமாள்
என்றுசொல்லிபாலனுமே எதிர்நின்றுகேட்டானே
சுபத்திரை சொல்வது.

தாயார்குபத்திரையும் தம்பிமுகம்நோக்கி
மாயனுடசுந்தரியாள் வரவழைத்தாள் ஓலைதன்னை
மெய்விசேஷம்பொய்விசேஷம் வேணதெல்லாந்தானே
கைகலக்கவேண்டி கவடோலை அனுப்பிவைத்தாள் [முதி
இந்தவிசேஷமெல்லாம் என்மனதுதானறிய
யான்போயறிந்து அனுப்புகிறேனெனையென்றாள்
இந்தவிசேஷம் இதுமெய்யோதாயாரே
அப்படியேசெய்கிறேன் என்றாள்சுபத்திரையும்
சுபத்திரை துவாரகைக்குப் பயணப்படல்.

பாங்கிகளைத்தானழைத்து பல்லக்குஜோடியென்றாள்
அப்படியேதாதியர்கள் அலங்கரித்துவைத்தார்கள்
அப்போசுபத்திரையும் அன்பாகத்தானெழுந்து
ஆயிரம்பேர்தாதிகளும் அம்மாள்சுபத்திரையும்
நேயமுடன்கூடி நிதானமிட்டாரப்போது
துவாரகாபுரிக்கு துரிதமிட்டாரப்போது
அம்மாள்சுபத்திரையும் ஏறினாள் தண்டிகைமேல்
பயணம்பயணமென்று பாரத்தமுக்கடித்தாள்
அதிரவேமேளமெல்லாம் அடித்தார்களந்நேரம்
பேய்க்காளம்பூரிகையும் பிடித்தார்களப்பொழுது
ஆலவட்டம்வீசுவதும் அகிலப்பிடிக்கிறதும்
மேல்வட்டம்வீசிவா வெண்சாமரைபோடுவதும்
ஆயிரம்பேர்தாதியரும் அருகேநடந்துவா
சுபத்திரை அபிமன்னனுக்குப் புத்திசொல்வது.

தம்பியபிமன்னையுந் தன்னருகேதானழைத்து
அப்பாமகனேநீ அறிவுள்ளகண்மணியே
ஒப்பமுடன்போய்வாறேன் உத்தமனேநீகேளும்
அரண்மனைவாசல்விட்டு அப்புறத்தேபோகாதே
தோழன்மார்தன்னுடனே சுகமாயிருங்காணும்
சொக்கட்டான்சதுரங்கஞ் சுகமுடனேதானாடி
உண்டுகித்து ஒருநினைவுமெண்ணுமல்

சந்தோஷமாக தம்பியிருங்களென்று
துக்கங்கள் கொண்டுநீ சுந்தரிமேலாசைவைத்து
வெட்கத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டுவாருதே
ஐந்தாறுநாளையிலே அங்கேநான்போய்வந்தேன்
அந்தவிசேஷம் அதுகேட்டுபாலனுமே
தாயாரைச்சுற்றிவந்து சாஷ்டாங்கதெண்டனிட்டு
தெண்டனிட்டதன்மகனை சீக்கிரமாய்தானெடுத்து
வாழ்வாய்வளருவாய் வைத்திருப்பீருத்திருப்பீர்
தாழ்வுகுறையில்லாமல் சம்பத்தையுண்டாவாய்
வாழ்த்திவிடைகொடுத்து பாலனையும்பத்திரமாய்
காத்திருங்களென்றுசொல்லி கடிகியுரைத்தாளே
சுபத்திரை துவாரகாபுரம் வருவது.

முப்பத்திரண்டுவகை மேளங்களுள்ளதெல்லாம்
தப்பாமல்கொட்டிவர சங்கீதந்தான்முழங்க
வாருள்சுபத்திரையும் மாயனுடபட்டணத்தே
காடுகடந்து கரியமலைதான்கடந்து
நாடுகடந்து நல்லமனைதான்கடந்து
இஞ்சிவனங்கடந்து எலுமிச்சையுட்புகுந்து
மஞ்சள்வனங்கடந்து மாதூனையினுட்புகுந்து
சிங்காரத்தோப்புகளும் தெருவும்பலகடந்து
அண்ணனாரண்மனைக்கு வந்தாள்சுபத்திரையும்
ஆயன்பெருமாள் அவரிருக்குமண்டபத்தே
தண்டிகைவிட்டிறங்கி தங்காள்சுபத்திரையும்
தமையனுடகால்மேலே மாதுகன்னிதெண்டனிட்டாள்
தெண்டனிட்டதங்கையரை ஸ்ரீராமர்தான்பார்த்து
வாருமம்மாள் தங்கையரே மகனுஞ்சுகமோதான்
சுபத்திரை சொல்வது.

அண்ணரைத்தான்பார்த்து அரிவைசுபத்திரையும்
என்னவென்றுகேட்டாளே ஏலங்குமுலாளும்
கண்ணில்லான்பேரனுக்கு கற்புடையசுந்தரியை
என்னென்றுநீர்கொடுக்க இசைந்தீர்நீர்பெருமாளே
நம்முடையஜாதியிலே நடக்குமோ அண்ணாவே
கண்டவற்குநன்றி யிருக்குமோகர்த்தாவே
அண்டத்தில்வானவர்கள் ஏசாரே அண்ணாவே

என்னையும்பார்க்காம லேக்கற்றுப்போனீரோ
அண்ணரென்றுநானிருந்தேன் அனியாயஞ்செய்தீரோ
உம்முடனேதான்பிறந்து உலகத்துக்கேச்சாச்சே
என்றுசொல்லிதான்புலமபி ஏலங்குமுலாளும்
அடித்துப்புரண்டமுதான் அண்ணர்கொலுமுகத்தில்
பெருமாள் சொல்வது.

அப்போதெழுந்திருந்து ஆயன்பெருமாளும்
தங்கைசுபத்திரைக்கு தணியவேகோபமெல்லாம்
இங்கிதமாகவே எடுத்துரைப்பாரேந்திழைக்கு
என்னுலேவந்ததல்ல ஏலங்கருங்குமுலே
மாமன்சகுனியுட வார்த்தையினுல்வந்ததுகாண்
தூரியோதனன்குடியைச் சேர்க்கெடுக்கவென்று
தூற்றொருவர்தன்முடியை தொடியிலறுக்கவென்று
பார்த்திருக்க அவன்சிரசு பாழாக்கவே ணுமென்று
சகுனிகெடுத்தாண்டி தங்கையரேநீபோடி
அலமேலுமங்கை அரண்மனைக்குப்போய்வாடி
என்றுசொல்லி அப்போ ஏந்திழைக்குச்சொன்னாரே
சுபத்திரை இலட்சுமியை யேசுகிறது.

அந்தசுபத்திரையும் அரண்மனைக்குஉட்புகுந்து
அலமேலுமங்கையரை அவன்முகத்தைத்தான்பார்த்து
சொன்னாள்சுபத்திரையும் துடுக்கானவார்த்தைகளை
மாட்டிடையன்தேவியேடி மதிகெட்டுப்போனாயேடி
ஆட்டிடையன்தேவியேடி அறிவழிந்துபோனாயேடி
இடைக்குலத்தில்நீபிறந்து ஏக்கத்துபோனாயேடி
கண்டார்நகையாரோடி கலியுகத்தாரேசாரோடி
வெட்கமுமில்லையோ வேசிமகளாரே
இப்படியாகச்சொல்லி ஏசினுள்லட்சுமியை
கோபம்பிறத்ததுகாண் கோபாலன்தேவியற்கு
இலட்சுமியும் சுபத்திரையும் சண்டையிடுவது.

அலமேலுமங்கையரும் அப்போதெழுந்திருந்து
எண்டியென்னையேசுகிறாய் இடையனுடற்பிறப்பே
மாட்டிடையன்தங்கையரே மதிகெட்டுவந்தாயோடி
ஆட்டிடையன்தங்கையரே அறிவுகெட்டுவந்தாயோடி

அபிமன்னன் சுந்தரிமாலே னுள்

பேச்சுமிஞ்சிப்போகாதேபின்னிடந்துபோடியென்றாள்
தாட்சிணியாய்ச்சொல்லுகிறேன் சாய்ப்பாகநீபோடி
போடியென்றுசொல்லவேதான் பூவைசுபத்திரையும்
அலமேலுமங்கையரும் அவள்மடியில்கைபோட்டாள்
இருவரும்ங்கே யிழுத்துமடிபிடித்து
ஒருவர்க்கொருவர் உக்கிரகோபமுடன்
முன்சொன்னசபதமெல்லாம் முடிக்கிறேன்வாடி என்று
சாட்சிபேரண்டையிலே போவோம்வாவென்றுசொல்லி
ஏசியவளை இழுத்தாளுடைகுலைய
அவளிழுக்கஇவளிழுக்க அடிதடிகளாச்சுதங்கே
அடித்தாளேதாடையிலே அலமேலுமங்கையரை
இவளடிக்கஅவளடிக்க இவளிழுக்கஅவளிழுக்க
அடிதடிகள்மிஞ்சுகாண் ஆங்காரக்கோபமுடன்
கட்டிப்பிரண்டு கட்டுருண்டுதானுருள்
தாதிசெல்லாந் தலைமேலேகையைவைத்து
சூய்யோமுறையோவென்று கூக்குரலுந்தான்போட
சுந்தரி விலக்குவது.

கேட்டாளேசுந்தரியும் கிருபையுடனோடிவந்து
பார்த்தாளிருவரும் படுகிறதன்பமெல்லாம்
ஒடிவந்துமேல்விழுந்து ஒருத்திலைமயிரை
மாயிதலைமயிரை வாங்கிவிட்டாள்சுந்தரியும்
தாயார்தலைமயிரை தனியவேவாங்கிவிட்டாள்
மாயிசுபத்திரையை மருமகளுந்தான்பார்த்து
அத்தையரேயிப்பேச்சு அம்மாளறிந்தகில்லை
நானறிந்துசண்டையிட்டு நாயகியேசொன்னேன்காண்
அப்போதறிந்தாள்காண் அலமேலுமங்கையரும்
அறியாதவன்பேரில் அடித்துவிழக்காரியமேன்
மாயியார்தன் னுடனே வகையாகச்சொன்னாளே
இருவரும் சாட்சிகேட்க வருவது.

சாட்சிபேரண்டையிலே தாம்போவோம்வாருமென்று
அன்றுமுழுதின அக்குளமுந்தாந்தேடி
கங்கைக்கரைமேலே கிளிமொழிமார்வந்துநின்று
சுபத்திரையுமப்பொழுது சொல்லிஉரைத்தாளே
கங்கைமாதேவியரே கிருஷ்ணனுடன்பிறப்பே

௫௮ அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை.

தங்கையுரைக்கிறதை தயவாகநீர்கேட்டு
உண்மையாய்கேட்டு உத்தமியேநீயுமிப்போ
அலமேலுமங்கையரும் அரியவேநீயுமிப்போ
சாட்சியுரையும்மா தயவாகவெங்களுக்கு
லட்சுமியும்நானும்போ நாலாநாள்தானும்வந்து
ருதகமாய்த்தலைமுழுதி துய்யகரைவந்துநின்று
ஒருவர்க்கொருவர் உவந்துமனமகிழ்ந்து
இந்தமுழுக்கோடே இதுகெற்பமுண்டானால்
உன்வயிற்றிலாண்பிறந்து என்வயிற்றில்பெண்பிறந்தால்
உன்மகனுக்கென்மகளை உத்தமியேதாரேனென்று
என்வயிற்றிலாண்பிறந்து உன்வயிற்றில்பெண்பிறந்தால்
உன்மகனுக்கென்மகளை உத்தமியேதாரேனென்று
இருவருஞ்சொல்லி இசைந்துவைத்துக்கொண்டோமே
அப்படியேஎன்வயிற்றில் ஆண்பிள்ளையுதித்தது
அவள்வயிற்றில்பெண்பிறத் ததுவும்வளர்த்ததுகாண்
அன்றுசொன்னவார்த்தையை அதுவுமவள்மாற்றிவிட்டு
லக்குணற்குத்தான்கொடுக்க நாளுமேயிட்டாராம்
கங்கைசாட்சி சொல்வது.

ஏதென்றுநான்கேட்டால் இல்லையென்றாளிலட்சுமியும்
நீங்கள்நிலீரென்று நிண்ணயங்கள்பண்ணினதை [ம்
அப்போதுஉங்களையும் அறிந்திரென்றுசாட்சிவைத்தோ
அதுகேட்கவந்தோமே அவளறியநீருரையும்
என்றுசொல்லகங்கையரும் இதுமெய்தானென்றுசொல்லி
மெய்யென்றுசொல்லியப்போ மேலாகப்பொங்கிற்று
குமியிட்டுப்பொங்கிற்று குளக்கரையின்மேலாக
கண்டரோலட்சுமியே கங்கையுடசாட்சிதனை
இலட்சுமி கங்கையின்சாட்சி பொய்யென்பது.

அப்போதலர்மேலும் அல்லவேசாட்சியென்று
மாமாங்கம்பொங்கும் வருஷமிதுமாதம்
அதனாலேயெனக்கும் அமர்ந்துமேபொங்கிவிடும்
அல்லவடிசாட்சியென்றே அலமேலுமங்கையரும்
சொல்லவேதான்கேட்டு சுபத்திரையுமப்போது
ஆலமரத்தனை அண்ணாந்துதான்பார்த்து
விக்கினருமங்கே வீற்றிருந்தார்கீழேதான்

அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை. ௫௯

முழுவந்தபோது முன்னேமொழிந்தவற்றை
அறிந்திரென்றுஉம்மையப்போ அறியவேசாட்சிவைத்
அத்தவிசேஷம் அறியவேஅத்தாட்சி [தோம்
சொல்லுஞ்சொல்லுமென்றேசுபத்திரையுங்கேட்கையிலே
அலமேலுமங்கையு மப்போதானெண் ணுகிருள்
ஆலடியிற்பிள்ளையரே ஐந்துகரத்தோனே
இவ்வார்த்தைநீயுமிப்போ சொல்லாதிருக்கவேண்டும்
அப்பம்வடதோசை யதிரசமும்முப்பழமும்
செப்பமுடனுந்தனுக்குத் திறமாகயான்படைப்பேன்
குன்றாக்குவிக்கிறேன் கூருதேசாட்சிஎன்றாள்
நல்லதென்றுவிக்கினரும் நட்பாற்போலேயிருந்தார்
ஆலமரமும் விநாயகரும் சாட்சிசொல்வது.

அசையாமல்தானிருக்க ஆயனதுவறிந்து
வண்டாகவேகுடலைத் துளைக்கிரும்பாயவரும்
ஆலமரமதுதான் அசைந்ததுகாணப்பொழுது
அப்போதுவிக்கினரும் அப்பம்வடைஆசைவிட்டு
சாட்சியிதுமெய்யென்று தானசைத்தாரப்பொழுது
சுபத்திரையும்லட்சுமியும் சோதனையாய்ப்பார்த்தார்கள்
இலட்சுமி இதுவும்பொய்யெனல்.

அப்போதுலட்சுமியும் ஆலமரத்தடியில்
பிள்ளையார்தானுமங்கே பிலனாரிருக்கையிலே
மேல்காற்றநன்றாய் விசிறியடிக்கையிலே
ஆலமரமசைய அதுவுமசைந்ததுகாண்
ஓசையாய்விக்கினரும் விநாயகர்தானசைத்தார்
இதுசாட்சியல்லவென்று இடைஞ்சாளாமலட்சுமியும்
ஆனால்தானுந்தனுக்கு ஆர்சொன்னால்மெய்யென்றாள்
இலட்சுமி சொல்வது.

ஆகாயவாணியரும் ஆட்டிடையன்சொன்னாக்கால்
மெய்தானுனக்குளந்தன் மெல்லியரைத்தாரேனென்றாள்
அன்றிருந்தகிலாரியும் அறுபதுமேல்நாற்பதுவும்
சென்றுஇருந்தானே செலவழிந்துபோகாமல்
இந்திரரும்வானவரு மிருந்துசொல்லப்போருயோ
ஆகாயவாணியரும் அவளும்சொல்லப்போருளோ

இவளும் இடைஞ்சிடுவாள் இதுவே உபாயமென்று
யென்றுமேலட்சுமியு மிசைவேனென்றுதான் சொன்னாள்
அப்போது இடையனும் அன்றிருந்தார்போலிருந்தார்
இவனிருந்தபோதே இவள்கடையுமீடேறும்
எண்ணியேலட்சுமியும் இருந்தாள்மனத்துடனே
சுபத்திரையுமப்பொழுது சுந்தரியேலட்சுமியே
வாடியென்றேயழைத்தாள் ஆட்டிடையன்தன்னருகே
ஆட்டிடையனண்டையிலே அருகாகவந்துநின்று
அண்ணைதான்கோபாலா அன்றிருவர்நாங்கள்வந்து
சம்பந்தம்பேசியேதான் சாட்சிவைத்துப்போனோமே
அலமேலுமில்லையென்று ஆகடியம்பேசுகிறாள்
உண்டோதானில்லையோ உத்தமரேசொல்லுமென்றாள்

பெருமானும் ஆகாயவாணியும் சொல்வது.

ஆமாண்டியென்பிறப்பே அசடி அலமேலு
கொள்வேன்கொடுப்பேனென்று கூசாமலப்பொழுது
என்முன்னேசொன்னதுண்டு அனேகநாள் ஆச்சுது
ஆனாலிடையல்லோ அசந்தமதிக்கெட்டாளோ [ன்னாள்
சொன்னதுண்டுகேட்டதுண்டுகுபத்திரையேயென்றுசொ
ஆட்டிடையன்சொல்லுகையில் ஆகாயவாணியரும்
மெய்தான்காணென்று விளம்பினாள்மேலாக
கேட்டிரோலட்சுமியே கீர்த்தியுமிப்போது
என்றுசுபத்திரையா ளெடுத்துரைத்தாள்லட்சுமிக்கு

இலட்சுமி இதுவும் பொய்யெனல்.

இடையர்சொல்லினது ஈடல்லயெந்தனுக்கு
பெரியவயதினாலே பினத்தினன்கோனாரும்
முன்பின்னுந்தோன்றது முதிர்வயதுபெற்றதினால்
ஆகாயவாணியரும் அதுவுநானம்பேனடி
மேகமதிர்ந்ததினால் விளம்பினாற்போலாச்சு
சாட்சியிதுவல்லவென்றே தானிடையுள்ளலட்சுமியும்
பின்னையும்சொல்லியப்போ பேசினாள்லட்சுமியும்
எந்தவரிசையுடன் யென்பெண்ணைக்கேட்பாரோ
ஊருமில்லைபேருமில்லை உறங்கவிடமுமில்லை
நாடுமில்லைவீடுமில்லை நாட்டிலேயும்பாதிமில்லை

காணியில்லைபூமியில்லை கானகத்துவேடருக்கு
என்பெண்ணைக்கேட்க இசையுமோஉந்தனுக்கு
இலட்சுமிக்குஞ் சுபத்திரைக்குஞ் சண்டையாகிறது.

என்றுசொல்லலட்சுமியும் எட்டியேயப்பொழுது
மயிரைப்பிடித்திழுத்தாள் மங்கைசுபத்திரையும்
அலர்மேலுமங்கையும் அவள்மயிரைத்தான்பிடித்தாள்
அடித்தாளேசுபத்திரையும் அலமேலுமங்கையைத்தான்
இவளிழுக்க அவளிழுக்க இடுப்பிலேதானுதைக்க
அடிதடிகள் மிஞ்சுதுகாண் ஆங்காரக்கோபமுடன்
வெய்யவிலேதான் பிரண்டு மேதினியில்தான்விழுந்தார்
சுந்தரி விலக்குவது.

மாயன்மகள் சுந்தரியும் மறுபடியுமோடிவந்து
பார்த்தாளேயத்தைமுகம் பரிதாபம்தாளாமல்
ஒடிவந்துமேல்விழுந்து ஒருத்திலேமயிரை
மாமிதிலேமயிரை வாங்கிவிட்டாள்சுந்தரியும்
தாயாரைத்தான்விலக்கி தள்ளிவிட்டாளப்புறத்தே
என்னஉனதுகுறை யென்றுமேகேட்கலுற்றான்
நானிங்கேதானிருக்க நடக்குமோசண்டைகளும்
என்னம்மாவுங்களுக்கு இத்தனைகோபமென்ன
சுந்தரி சொல்வது.

ஆகாப்புலையன் அழுவான்கழுசிறையன்
தேசத்தாசன் துரியோதனன்பாவி
மோசம்பண்ணுஞ்சகுனி மூதேவிசண்டாளன்
சதிக்குச்சமர்த்தன் சகுனிபடுபாவி
ஆதரித்துக்கொள்ளவே நினைத்தான் அரும்பாவி
உங்களுக்குவந்ததென்ன ஒருவர்க்கொருவர்க்கண்டை
கூறித்துமனங்கொள்ளென்று சாஷ்டாங்கதெண்டனித்
மாமிசுபத்திரையை மருமகளுந்தான்பார்த்து [டான்
அத்தையரேயிப்பேச்சு எங்களம்மாளறிந்ததில்லை
கலியாணப்பேச்சுகளைக் காதலேகேட்டதில்லை
அறியாதவள்மேலே அருஞ்சண்டையேதுக்கு
மாமியார்தன் னுடனே வகையாகச்சொன்னாளே
கோபங்குறையாதென்று கூறினாள் சுந்தரியும்

என் மைத்துனரைச்சீக்கிரமாய் வரவிடுங்காணத்தையரே
தலைமுழுசிப்பூசைசெய்து சாப்பிடவேவாருமென்றாள்
சுபத்திரை சொல்வது.

சாப்பிட்டேன்மருமகளே தயவுமறவாதே
போய்வாரேனென்றே புறப்பட்டாள்பூவையரும்
தாதிகளைத்தானழைத்து தாண்டிகைபிடியுமென்றாள்
மருமகளுமோடிவந்து மாமிக்குத்தெண்டனிட்டு
பாலமுதுகொள்ளாமல் பட்டினியாய்ப்போவாரோ
என்னுணை அத்தையரே யிருந்தமுதுகொள்ளுமென்றாள்
இத்தனைசண்டையிலே அமுதுகொண்டாலேசாரோ
அமுதுஇறங்குமோடி அன்னப்பசுங்கினியே
இருமென்றேசொல்லியே ஏறினாள் தண்டிகைமேல்
சுந்தரி சொல்வது.

சுந்தரியுமோடிவந்து சொன்னுளொருவிசேஷம்
மைத்துனரைநாளையில்கே வரச்சொல்லும்அத்தையரே
அவர்-வாராமல்தானிருந்தால் மடிந்திடுவேன்மாமியரே
அக்கினியில்நான்விழுந்து அபகீர்த்திவைத்திடுவேன்
ஐயமார்தம்மாணை அனுப்பிவிடும்அத்தையரே
தாலியும்கூரையுந் தரிக்குமுடமையெல்லாம்
நேயமாயிருக்கிறது நிலவாமாயிங்கனுப்பும்
இன்றோடேமூன்றேநாள் இருக்கிறதுகல்யாணம்
நாளையராத்திரிக்கு நடந்துவரவேண்டுமென்றாள்
சுபத்திரை ஆனைகுந்திபட்டணம் போகிறது.

நல்லதுநல்லதென்றே நடந்தாள்சுபத்திரையும்
போனாள்சுபத்திரையும் பொன்கிளிபோல்தான்பறந்து
ஆனைகுந்திபட்டணத்தை போனாள்லைதாரி
அப்போதபிமன்னன் அழகுமதிலேறி
பார்த்தானேதாயாரை பார்த்தன்மகனாரும்
மதிலையும்விட்டுக்கீழே குதித்தானேமன்னவனும்
தாயாரும்வந்து தண்டிகையும்விட்டிறங்கி
அர்ண்மனைக்குள்ளே போனாளேதாயாரும்
தம்பி அபிமன்னனும் தாயாரைச்சுத்திவந்து
சாஷ்டாங்கமாகவே தெண்டனிட்டான் தார்வேந்தன்

வாழ்த்திமகளை மடியிலெடுத்தனைத்தாள்
நூறுபேர்தோழருடன் அபிமனுமேதுரைப்பான்
வந்திரோதாயேயென்றே மலர்நூல்தெண்டனிட்டான்
தெண்டனிட்டபிள்ளைகளை சீருடனேவாழ்த்தியம்மாள்
இருக்கச்சிங்காதனங்கள் இட்டாளிளங்கொடியாள்
அப்படியேஅங்கே அமர்ந்திருந்தவேளையிலே
அபிமன்னன் கேட்பது.

பாலனபிமன்னனும் மாதாவைத்தான்பார்த்து
போய்வந்தகாரியத்தை புதுமைகளைச்சொல்லுமென்றான்
உங்கள்-தமையன்பெருமாள் சமூகங்கிடைத்ததோதான்
அலமேலுமங்கையுட அகிசயத்தைக்கண்டிரோ
சுந்தரியும்நன்றாய் சுகமாயிருக்கிறாளோ
தூரியோதனன்பேச்சை தீமையெல்லாங்கேட்டிரோ
கல்யாணம்கூடினதும் காரியங்கள்பேசினதும்
நின்னையமாய்க்கேட்டிரோ நீதியுள்ளதாயாரே
பின்னையும்உண்டான பேச்சுகள்உள்ளதெல்லாம்
நன்றாகக்கேட்டிரோ நானறியச்சொல்லுமென்றான்
சுபத்திரை சொல்வது.

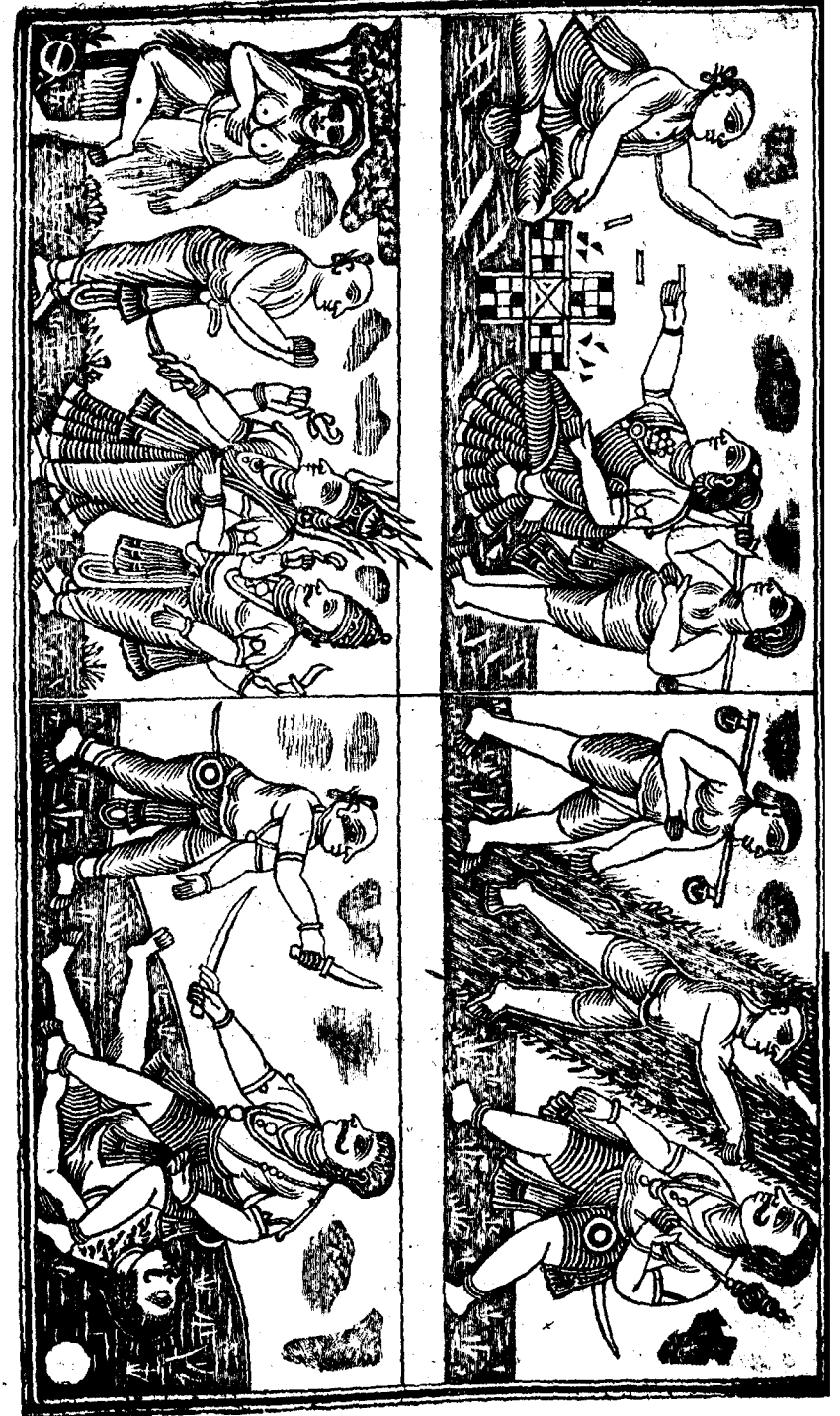
ஏதென்றேகேட்டு யேசினேன்மாயவரை
தலைகுனிந்தாற்போலே இருந்தார்தனஞ்சயரும்
உள்ளபடிதப்பாது என்றார்ஒருவிசேஷம்
அலமேலுமங்கையண்டை வந்தேன்மகனாரே
பேசாமல்தானிருந்தாள் பெண்பெருமாள்நாயகியும்
ஏசினேன்நானவளை எண்ணிக்கையில்லாமல்
அவளும்என்னைஏசினாள் அடிதடிகளாச்சுது
நான்-மயிரைப்பிடித்து யிழுத்தேனேமங்கையரை
என்மயிரைத்தான்பிடித்து யிழுத்தாள் இளங்கொடியாள்
இருவரும்சண்டை இசைவாகத்தான்கொடுத்தோம்
அடிதடிகள்மிஞ்சுது ஆக்கரித்துகொக்கரித்து
கிடுகிடுன்றேபூமியிலே கீழவும்தான்விழவே
தாதிகளெல்லோரும் தவித்தமுதுநிற்கையிலே
ஒடிவந்தாள்சுந்தரியும் ஒகோகோயென்றேதாயே
மயிரைப்பிடித்திழுத்த கையையும்வாங்கிவிட்டாள்
தாயார்தலைமயிரை தயவாகவாங்கிவிட்டாள்

குறுக்காகநின்றகொண்டாள் கொம்பேரிடையாளும்
கோபமெல்லாந்தீர்த்தபிண்குனிந்துமேதெண்ட நீட்டாள்
இன்றைக்குமுன்றேநாள் இருக்குதென்றாள் கலியாணம்
நானைக்குவாங்கென்று சொன்னாளேசுந்தரியும்
என்றுசொல்லக்கேட்டு எழில்விஜையன்புத்திர னும்
ஆலித்துவாஸபிமன் ஆச்சியர்க்குத்தெண்டனிட்டு
என்னையென்னுமாதாவே இன்னமொருக்காலுரையும்
அல்லகாண்சுந்தரியா ளாயன்மகளாரும்
உன்-மாமியாரும்நானும் மற்றொரு தம்பவேளையிலே
வந்துபதம்பணிந்து மயிரைவிலக்கிவிட்டு [ரோ
என்மைத்துனன்தன்னையிப்போ வர்விடுங்காணத்தைய
அபிமர்வாராதிருந்தால் அக்கினியில்விழுவேனென்றாள்
இதுவேயுரைத்தாள்காண் இனியொன்றுநானறியேன்
அல்லகாணமாதாவே ஆயனுடதங்கையரே
அடித்த அடிவாங்கவல்லேன் ஆயன்பதியழிப்பேன்
மங்கைமகளாமாகில் வாக்கப்பட்டாளாமாகில்
காணவும்போரேரே கண் ணுதலாள்சுந்தரியை
ஆகையால்சொன்னேன்காண் ஆச்சியரேகோபம்பேண்
தாய்தகப்பன்வேண்டாத தாமெனக்கேரே [டாம்
பெற்றதாய்வேண்டாத பெண்டாட்டிநான்வேண்டேன்
உலகத்தில்வார்த்தை உரைக்கயிடமாச்சே
பஞ்சவர்கள்வங்கிஷத்தில் பார்த்தன்மகனாற்கு
பெண்கேட்கப்போயிருந்து பெருமாளிடதேவிகையில்
அடிபட்டுவந்தீரென்று அனைவரும்ஏசாரோ
தாயாகியேசாரோ சத்துருக்களேசாரோ
காணியாளன்கேட்டால் கனங்குலையேசாரோ
காணியாளன்கேளாமுன் கழுத்தறுத்துக்கொள்ளுகிறேன்
வாளையுருவி வலக்கையறிந்துபற்றி
சர்வேனையென்றமுதான் தனஞ்சயனாற்புத்திர னும்
கண்டாள்சுபத்திரையும் கனக்கவேதானடுங்கி
பழிக்குப்பிறந்தாயோ பாலகாஎன்வயிற்றி
வாடாமகனாரே வையகத்தில்பெண்ணிலையோ
பஞ்சவர்கள்புத்திர னும் படைபொருதமாட்டாமல்
பொழுதுமணம்செய்யாமல் போக்கிரிவாஸபிமன்
மாண்டானேஎன்றுசொல்லி வையகத்தில்வார்த்தையல்
மாதுதிருவானை மன்னவர்க்குத்தம்மாணை [லோ

என்னானைநீமகனே என்வார்த்தைதள்ளாதே
வாடாமகனையென்று வாள்பறித்துகீழ்ப்போட்டு
மைந்தருக்குமாதா மனதுவாவார்த்தைசொல்லி
இத்தனைபுங்கேட்டு எழும்பியேவாஸபிமன்
அண்டங்கிடுகிடுகென ஆகாயந்தானதிர
மீசையின்மேல்கைபோட்டு வீரியன்வாளெடுத்துவந்து
இலக்குணரைக்கொன்று ரணப்பெலிபோட்டுவைப்பேன்
துரியோதனன்கூட்டம் சேனைபரிகலமும்
அகிரவேவெட்டி அவலோகஞ்சேர்த்திடுவேன்
அவ்வினாதுதன்புர்த்தை அடியோடேதானிடித்து
பருத்தியும்ஆமணக்கும் விறைக்கிறென்பாருமம்மா
சுந்தரியைக்கொண்டுவந்து சுகமாகத்தாலிகட்டி
உந்தன் அரண்மனையில் ஊழியங்கள்பண்ணவைப்பேன்
என்னை அனுப்புமம்மாள் எனக்குவிடைதாருமம்மாள்
தம்பிசொன்னவார்த்தைகளை தான்கேட்டுசுபத்திரையும்
அப்பாமகனே அறிவுள்ளபாலகனே
எப்படிபோகவிட்டு இருப்பேண்டாபூமியிலே
பாலுங்குடித்தறியாய் படைமுகத்தில்நின்றறியாய்
முன்னறியாய்பின்னறியாய் முனைமுகத்தில்நின்றறியாய்
இராவறியாய்பகலறியாய் ரணமுகத்தில்நின்றறியாய்
அறியாதபாலகனே அனுப்பவேளாயமுண்டோ
கொஞ்சமொருபாலகனைக் கூட்டவேளாயமுண்டோ
போகவுமாகாது புத்திரனேநீகேளாய்
உங்களையமார்வந்தபின்பு ஆனவிடந்தேடி
தையலரைக்கொண்டுவந்து தாலிகட்டிவைக்கிறேன்
பூமியிலேபெண்கள் கிடையாதோபுத்திரனே
ருபசவுந்தரிகள் லோகத்தில்மெத்தவுண்டு
சுந்தரிக்குமிஞ்சினபெண் தேசத்தில்மெத்தவுண்டு
அந்தமுள்ளகன்னியரே அழைத்துமணஞ்செய்கிறேன்
இந்தவசைகேடும் இல்லாதசண்டைகளும்
வெட்டுவதும்குத்துவதும் வெறுத்தவரைவெல்லுவதும்
கொண்டாலுமாகாது குலத்துக்கிகழ்ச்சியடா
இப்படியாய்ச்சொல்லி எடுத்துரைத்தாள்சுபத்திரையும்
முகாமுகம்நோக்கி மைந்தனைடுத்துரைப்பான்
பூமியிழந்தாலும் பெண்டிழந்துபோவாரோ
தாரமிழந்தாலும் தாலியிழப்பதுண்டோ

சூசு அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

நாட்டுக்குள்ளேச்சல்லவோ நாயகியேயென்தாயே
 ஊருக்குள்ளேச்சல்லவோ உத்தமியேயென்தாயே
 ஐவர்குலத்திலே அழாப்பிண்டோளென்தாயே
 சாவேன்கெடுவேன் சமுத்திரத்தில்போய்விழுவேன்
 சுந்தரிமேல்போய்விழுந்து அணிந்துகழுத்தறுப்பேன்
 ஏந்தன்கழுத்துகூட சரியாயறுத்திடுவேன்
 இப்படியாய்ச்சொல்லி எழில்வீரன்தானுரைத்தான்
 தாயாரசுபத்தினைக்கு கரீரமெல்லாம்தானடுங்கி
 அடித்துடையுங்காலு மதிரவேதானடுங்கி
 வயிற்றில்நெருப்பை வாரியெறிந்தாற்போல்
 எரிந்துகுலைநடுங்கி எல்லாநினைவுமற்று
 மயக்கம்பிறந்து மங்கையரும்தான்விழுந்தாள்
 தாடியொருத்தி தலைமாட்டில்நின்றகொண்டு
 சாதிமணிக்கவூரி சந்தணத்தால்நீர்தோசி
 வீசினுர்தாதியர்கள் மேனியெல்லாந்தான்குளிர
 விழித்துமுன்பார்த்தாளே விசையன்மகனா
 இகழ்ச்சியாய்ச்சொன்னா விருப்பானோவாளபிமன்
 அதுவுமொருவிசை அறிவோமேயென்றுசொல்லி
 வாரீரீவாளபிமா கேளாயொருவார்த்தை
 ஆரென்றுசொல்லி அறியாயோசுந்தரியை
 மாடாடுமேய்க்கு மடையரிடைக்குலந்தான்
 செத்தாடுதன்பான் சுவாலிடையசாதியடா
 தண்டுக்கடைதோறுந் தயிர்விற்குஞ்சாதியடா
 பாளையங்கள் தோறும் பால்விற்குஞ்சாதிகண்டாய்
 கண்பசப்பினாலே காசிபிடுங்கிடுவாள்
 பெருமாள்வனுமொரு பெரியஇடையனடா
 எக்குலங்களானாலும் இடைக்குலங்கலாகாது
 அந்தக்குளத்தி லடுக்குமோபெண்ணமக்கு
 ராஜகுலத்தில் நடக்குமோமன்னவனே
 லட்சுமியாள்உன்மாயி நாடழிந்தகன்னிடைச்சி
 உனக்குநிகரான உலகத்துராசாக்கள்
 மன்னவர்கள் பெற்றதொரு மங்கையர்தாமிருக்க
 மாயன்மகளொழிய மற்றொருத்தியாகாதோ
 பெருமாள்மகளொழிய பின்னொருத்தியாகாதோ
 பெருமாள்மகளாசை போட்டுவிடுஎன்மகனே
 மாயன்மகளாசை மறந்துவிடுவாளபிமா

சுஅ அபிமன்னன் சுந்தரியாலை.

இடையன்மகள் தன்னுசை எண்ணுதேமனந்தனிலே
என்றுமாதாவுரைத்தவுடன் வாள்பிமனேதுசொல்வான்
மாண்டுருத்துப்போனாலு மறப்பேனேசுந்தரியை
முத்துமுலைசுந்தரியை உத்தமியேநான்மறவேன்
மாயன்மகளாரை மைச்சினியாள்சுந்தரியை
நான்-மறவேன்மறவேனம்மா வாள்விசையன் தேவியரே
உந்தன்குலத்தை உச்சிதமோசொல்லவந்தாய்
இந்தமிரட்டுக்குப் பயமெடுத்துப்போவேனோ
ஏச்சான இடைக்குலத்தை எந்தாயேநீபழித்தாய்
கூடப்பிறக்கிலையோ கூட்டுப்பாலுண்ணலையோ
ராசாவுக்குகையிந்து ராஜாத்தியானையோ
வாடாநீஎன்மகனே கேளாயொருவார்த்தை
ஆகாதுசுந்தரியை அபிமாநீமாலையிட
ஆரைக்கமுத்தியோடா நம்மரண்மனைக்காகாது
கோரைக்கமுத்தியோடா குடித்தனத்துக்காகாது
சுருட்டையிர்சுந்தரியாள் சுற்றமுமாகாது
பாட்டைத்தலையுடையாள் பட்டினத்திற்காகாது
வேண்டாங்காண்வாள்பிமா விசையன்றிருமகனே
ஆகாதுகாணும் அச்சுதனூர்பெண்ணமக்கு
அபிமன்னன் சொல்லுவது.

ஆனால்கேளென்தாயே அருச்சுனனூர்தேவியரே
ஆரைக்கமுத்தானால் அன்றுபிழைத்தேனம்மா
கோரைக்கமுத்தானால் கொடிமுடியானுவண்டி
சுருட்டையிரானால் சுகமாயிருப்பேனம்மா
பாட்டந்தலையானால் பட்டம்பொருக்குமம்மா
துடையிலேபாம்பானால் துஜங்கட்டிவாழ்ந்திடுவேன்
அரையிலேபாம்பானால் அட்செயலட்சணங்கான்
மாதாசுபத்திரையு மறிந்துரைத்துக்கூறாமல்
அபிமரும் ஆச்சியரும் ஆனைகுந்திவந்தார்கள்
சுபத்திரையும் அபிமன்னனும் சதுரங்கமாடுதல்.

அத்தநாள் போக்கி மறுநாள் கழிந்தபின்பு
மாயன்பதிநோக்கி மறுநாள் கழிந்தபின்பு
மறக்கடிக்கவேணுமென்று பங்கைசுபத்திரையும்
சதுரங்கமாடுவோம்வா தய்யியென்றுதானழைத்தாள்

அபிமன்னன் சுந்தரியாலை. ௧௧

தாதியர்களோடிச் சதுரங்கங்கொண்டுவந்தார்
விரித்தசதுரங்கம் வேல்பொருதுங்கண்ணாரும்
தன்மகனுந்தா னும் சதுரங்கமாடலுற்றார்
அபிமருமாச்சியரு மாடலுற்றாரப்பொழுது
பெருமாள் பிராமணராய் வருகிறது.

அப்போதுவாரகையில் ஆயனூந்தானினைந்து
அடிபட்டதங்கையரும் அபிமனைவாஸொட்டாமல்
மாற்றான் துறியோதனனும் வருவதற்குமுன்பாக
அபிமரையிங்கே அழைத்துவரவேணுமென்று
மாயன்பெருமானும் மறையவன்போல்வடிவாகி
பீரக்குடைபிடித்து பூசைபெட்டிதோளில்லவத்து
பஞ்சாங்கங்கையிடித்து பிராமணவேஷமுடன்
ஆயன்பெருமாளும் ஆனைகுந்திதன்னைநோக்கி
மாயன்வரும்வழியில் வனத்தில்புதுமைசொல்வேன்
பட்டமர்ந்துருக்கும் பால்பசுக்களின் றிடுமாம்
பால்பசுக்களின் றிடுமாம் பாலாய்ச்சொரிந்திடுமாம்
பூக்காதமாங்களெல்லாம் பூரித்துச்சொரிந்திடுமாம்
காயாமாங்களெல்லாம் காயத்துப்பழுத்திடுமாம்
வடிந்தகுளங்களெல்லாம் வழிந்துசொரிந்திடுமாம்
ஆறுகடந்து அரியவனங்கடந்து
கற்பகக்காவுகளும் கடியவனந்தாண்டி
ஆயன்பெருமாளும் ஆனைகுந்திவந்தமர்ந்தார்
வீதியும்வீதித் தெருவும்பலகடந்து
தேரோடும்வீதித் தெருவும்பலகடந்து
ராஜர்பெருந்தெருவில் தாராயணர்வருவார்
தரணியனந்தவரும் தங்கைமனைதனிலே
சுபத்திரையாள்வாசலிலே பூரீரமர்வந்தமர்ந்தார்
தாதியரைத்தான்பார்த்து தார்வேந்தர்கடறுவார்
ஆரடிதாதியரே ஆயர்தங்கைமாளிகைதான்
சொல்லடிதாதியரே சுபத்திரையாளெங்கேயடி
தாதியருங்கேட்டு சரணமென்றுதான்பணிந்து
வேதியடிநீருமெங்கள் மெல்லியரைக்காணுமென்றோள்
இந்தஅரண்மனைதா னேந்திழையைக்காணுமென்றோள்

எஉ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

மார்மட்டுந்தண்ணீர் வந்த துபம்பைநதி
அதுநீஞ்சிப்போகச்சே ஆறுபெருகிமெத்த
மேல்வெள்ளம்வந்து முழுகியிருவருமே
அந்தச்சமயம் அறிந்துபிராமணரும்
நமுகவிட்டுபாலனைத்தான் நடந்தாரேனுமே
ஆற்றுச்சுழலிலே அழுத்திவிட்டுப்போனாரே
தம்பிசமர்த்தை தானறியவேணுமென்று
வெப்பிவிழுவாற்றிலேதான் விட்டார்பெருமானும்
சுழட்டுவதும்இழுக்கிறதும் சொருகிறதும்மணல்கீழே
கிளம்புவதும்தாக்கிறதும் கிழகிறென்றுசுற்றுவதும்
தூக்கியடிக்கிறதும் சுழலமிட்டுநீஞ்சுவதும்
ஐநூற்றுக்காதவழி கடந்திருக்கும்அப்பாறை
அரிகரியென்றுசொல்லி யாண்டவனை நினைக்கிறதும்
ஐயன்மார்தன்னை அன்பாய்நினைக்கிறதும்
அபிமன்படுந்துயரம் ஆயனுந்தானறிந்து
தெற்பைப்புல்லாகவந்து நின்றாந்திருமாலும்
தெற்பைப்புல்பற்றியே சேர்ந்தான்கரைமேலே
பார்ப்பாலைப்பார்த்தாரே பாலனாபிமன்னன்
ஐயோபிராமணரே ஆற்றிலேபோனீரோ
பார்ப்பான் துணையுமல்ல பயிற்றங்காய்க்கறியுமல்ல
பார்ப்பானைநானும் படைத்துணையாய்நம்பிவந்தேன்.
என்றுவிசாரமிட்டு எழில்வீரன் தானினைந்தான்
வாளுங்கைகேடயமும் வையகையிலேபோச்சுதே
ஆறுவடிந்தபின்பு அக்கரைநாந்திருப்பி
வாங்கேடயங்கொண்டு வருவோமேயென்றுசொல்லி
மாயன்பதிதனிலே மன்னரவர்வந்திருந்து
மாதுநல்லாள்சுந்தரியை மனஞ்செய்வான் தப்பாது
மாதாவும்நம்மை வாவொட்டாளென்றுசொல்லி
கச்சையிற்றுக்கட்டி கைக்கொன்றுமில்லாமல்
ஆற்றங்கரையைவிட்டு ஆயன்பதிநோக்கி
காடுகடந்து கரியவனங்கடந்து
குன்றும்பருவதமும் குளிர்ந்தமலேதோப்புகளும்
சுற்றுப்பதிங்காதஞ் சூழ்ந்தமலேதோப்புகளும்
மெத்தக்காடிகளும் வெம்புலியும்செம்புலியும்
காட்டானையாளிகளும் கருங்குரங்குசிங்கங்களும்

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. எஉ

அப்படிக்கொத்த ஆரணியக்கானகத்தில்
நடையாகப்பாலனுமே நடந்தானே அக்காட்டில்
அபிமன்னன் வல்லரக்கன் பாறைமேல்
படுத்துக்கொண்டது.

மெய்யானவல்லரக்கன் வீற்றிருக்குமக்காட்டில்
வல்லரக்கனுண்மைகளை மட்டுரைக்கப்போகாது
ஐம்பதுகாதவழி அகண்டகிருமார்பும்
எண்பதுகாதவழி இசைந்திருக்கும்தோளிரண்டும்
கைநூறுகாதவழி கடந்திருக்குமப்பாலே
கால்நூறுகாதவழி யுண்டாமவனுக்கு
முன் நூறுகாதவழி முக்குமுசந்திருக்கும்
வல்லரக்கன் தன்சிரசு மகாமேருபருவதம்போல்
இப்படியாய்க்கொடுத்த இடம்பெனென்னும்வல்லரக்கன்
கமலகன்னியுடன்பிறந்த கருமுரடன்வல்லரக்கன்
அந்தவனத்திலே அபிமன்னராஜனுமே
போனுவழிதப்பிப் பொல்லாதான்கானகத்தில்
அந்தஅரக்கன் அவன் தூங்கும்கற்பாறை
விந்தைவிந்தையாக மெத்த அழகாயிருக்கும்
அந்தமாய்தானிருக்கும் அழகானபாறையின்மேல்
ஆற்றிலடிபட்ட அபிமன்னராஜாவும்
கைசோர்ந்துமெய்சோர்ந்து கனத்தமுடிசோர்ந்து
மெய்சோர்ந்துடம்பெல்லாம் வெகுவாய்க்கடுப்பெடுத்து
தூக்கம்போல்வந்து சோர்ந்துபடுத்தானே
பல்லிக்கையானுனே பாறையின்மேற்றூன்படுத்தான்
வல்லரக்கனிரைதேடப் போயிருந்தான்வடகிசையில்
சுபத்தினை அபிமன்னனைத்தேடுவது.

இனி-ஆனைகுந்திபட்டணத்து அடைவுகளைநீர்கேள்
தோகைசுபத்திரையும் தோழிமார்தன்னுடனே
தோட்டமுந்தோப்பும் தூவுகளும்தான்தேடி
எங்கெங்குந்தேடி இராஜாவைக்காணாமல்
பூங்காவனங்களும் புனலின்கரையோடி
வாளபிமன்சிற்றடியு மறையோன்பெருவடியும்
புனலின்கரைநோக்கி போற அடிபார்த்து
ஐயோ அபிமாயென் னாவிக்கொருமருந்தே

என்னசெய்வேன்வாளபிமா ஏழைமதியானேன்
பார்ப்பானைநம்பி பரதவித்தேன்பாவிநான்
பார்ப்பானுநம்மை பகைமுடித்தான்கண்டிரோ
நம்பினவேதியரே நட்டாற்றில்விட்டாரோ
தக்கப்புகழுடையார் தருமருமிகேவந்து
வெற்றிமதயானே வீமருமிகேவந்து
நாமமுடைய நகுலர்தம்பியங்குவந்து
தோராவடிவழி துரோபதையுமிங்குவந்து
ஆணமுகனிங்குவந்து அபிமன்னனெங்கேயென்றால்
தக்கப்புகழுடைய தருமருக்கேதுசொல்வேன்
வெற்றிமதயானே வீமருக்கென்னசொல்வேன் [ல்வேன்
ஆச்சியருக்கென்னசொல்வேன் ஆணமுகர்க்கென்னசொ
கோணுதமாதவத்துக் குந்தியருக்கென்னசொல்வேன்
ஐயா அபிமாநீ ஆற்றில்விழுந்தீரோ
என்னவென்றுசொல்லி எடுத்துரைப்பேன்வெட்காமல்
மன்னவர்கள்முன்பாக மனந்தளர்ப்பண்ணினையோ
ஐயோ அபிமாவென்று அறியேதானமுது
அபிமருடன்னானும் ஆற்றில்விழுவேனென்று
பொன்னலையில்விழுவேனென்ன பூவையருந்தான் துணி
அழுதுமனந்துணிந்தான் ஆச்சிசுபத்திரையும் [ந்து
இப்படிக்கொத்த இக்கட்டுவேளையிலே

துரோபதை கனவுகண்டு தருமருக்குச்சொல்வது.

அப்போவனத்தி லரிவைநல்ல துரோபதையும்
சொற்பனங்கள் கண்டு தோகையருந்தானெழுந்து
ஐவர்கொலுவிலே ஆச்சியுமேதுரைப்பாள்
கண்டோடன்காண்காவலரோ கடியதொருசொற்பனம்நான்
ஆயனுடன்பிறந்தா ளழகுசுபத்திரையும்
வைகைக்கரையிலே மரிப்பேனெயென்றுசொல்லி
மைந்தனைப்போகவிட்டு மங்கையழுகிறாள் காண்
என்னபுதுமையிது என்கனவுதப்பாது
என்னசுகாதேவன் எழுந்திருந்து அப்போது
தாமமுடியானும் சாஸ்திரங்கள் தான்பார்த்து
தருமர்முகம்பார்த்துச் சுகாதேவன் கூறுவான்
ஆர்காணுமண்ணவே அப்படியேதப்பாது
ஒக்குமிது அண்ணாவே உள்ளபடிதப்பாது

மாயன்மகளார் மருதவல்லிசுந்தரியாள்
ஆளப்பிறந்த அபிமருக்கிருந்தபெண்ணை
மன்னன் துரியோதனன் தன்மைந்தனிலக்குணற்கு
பரியம்பொருந்தினன்காண் பாரளந்தான் தன்மகளை
இந்த-வெள்ளிக்கிழமையிலே எம்பெருமாள் தன்மகளை
மணஞ்செய்யவே னுமென்று மன்னவர்கள் தான்போரார்
அந்தவிசேஷம் அபிமனுந்தானறிந்து
மாதாவையறிபாமல் மாயன்பதினோக்கி
புனலின்கரைதாண்டி போனானேவாளபிமன்
சேர்ந்துமணம்புணர்ந்து திரும்புவான் தப்பாது
ஆகையினாலே அழகுசுபத்திரையும்
ஆளப்பிறந்த அபிமனைத்தேடிவந்து
புனலின்கரையருகே புலம்புகிறான் மங்கையரும்
ஆற்றில்விழுவேனென்று அழுகிறாளென்றுரைத்தான்

தருமர் அருச்சுனனை சுபத்திரையிடத்திற்கு

அனுப்புதல்.

தக்கப்புகழுடைய தருமாதுகேட்டு
காண்டாவனமெறித்த காளையும்கந்தோக்கி
ஆயன்பதினோக்கி அபிமன்னன்போனானும்
மைந்தன் நிமித்தியமாய் மங்கைசுபத்திரையும்
மாளநினைந்தாளாம் வாழ்விசையாவுந்தேவி
வைகைக்கரையிலே வந்தேபுலம்புராளாம்
மாறுவேஷமாகி மாயவரைப்போலாக
வேகாதிவேகமுடன் விசையனேநீரும்போய்
உன்-மாதாக்குப்போயுரைத்து மனஸ்தாபம்தீர்த்துவிட்டு
ஆனைகுந்திக்கேகவிட்டு அருச்சுனனவாருமென்றாள்
தக்கப்புகழுடைய தருமருரைக்கலுமே

அருச்சுனன் மாறுவேடங்கொண்டு சுபத்திரைக்குச்

சொல்வது,

அங்கேவிடைகள் பெற்று அருச்சுனனார்வீரியனும்
வாய்வேகமாகவந்தார் வைகைப்புனலருகே
தென்குமண்டலமும் சேர்ந்ததொருபுஸ்தகமும்
பின்ருடுமைபூது லும் பிரப்பங்கோல்கைபிடித்து

எசு அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

திருமால்தன்மைத் துனரும் சித்தரைப்போலாக
தந்தேவிக்கெகிராக தேர்விஜயன்வந்துநின்று
ஆர்காணும்பெண்ணே நீ ஆற்றங்கரைதனிலே
ஏன்காணும்பெண்ணே விழுந்தழுதாயிப்போது
உன்மைந்தனொருவனிந்த வைகைக்கரைதனிலே
விழுந்தானெனவழுதாய் விழவில்லைக்காணுமவன்
பெண்பேயேநீயுமிப்போ போப்போமெனவுரைத்தான்
மாதாகபத்திரையும் மனதுமிகக்கலங்கி
திக்கென்றெழுந்திருந்து தேர்விசையன்முன்பாக
முக்கால்வலம்வந்து முன்னேவந்துதெண்டனிட்டு
சித்தரே நீரும்என் சிந்தையறிந்துரைத்தீர்
மற்றுமுரைக்கவென்றால் வாழ்விசையன்தேவியரும்
காண்டாவனமெரித்த காளையுங்கூறுவான்
மாயன்சகோதரி நீ யல்லவோமங்கையரே
நீ-வாழ்விசையன்தேவியல்லோ மறையாமல்கூறுமென்றார்
உன்மைந்தனொருவனல்லோ மாதாநீஒளியாதே
மாயன்மகளொருத்தி உண்டிலையோமங்கையரே
உன்-மாற்றான்மணம்புணர் வந்ததுவும்உண்டிலையோ
மாதாகபத்திரையும் வாழ்விஜயனைப்பார்த்து
சித்தரே நீரும் தெரிந்துரைத்தீர்த்தப்பாது
ஒளிப்பதெங்கேவேதியரே உள்ளபடிசொல்லிவிட்டீர்
அபிமனெந்தன்மைந்தனிந்த ஆற்றில்விழவில்லைஎன்றீர்
பிழைப்பானோஎன்மகனும் பிராமணரேகூறுமென்றார்
வேதியரானதொரு விஜயனுங்கூறுவான்
மங்கையரேஉன்மகனும் மாயன்பகிதனிலே
மாற்றானெவென்று திருமாயன்மகளாரை
மணஞ்செய்துமீண்டு திருப்புவன் காண்மங்கையரே
ஏதுக்கும் அஞ்சாதே யெம்பெருமாள் தங்கையரே
எட்டாநாளென்மகனு மிளங்கொடிவையாமலையிட்டு
மன்னர்மதிக்கவே வருவான்காண்மங்கையரே
அஞ்சாதேமாதே அரண்மனைக்குளேருமென்றான்
சுபத்திரை தன் அரண்மனைக்குப் போய்விடுவது.

ஆச்சிசுபத்திரை அருச்சுனற்குத்தெண்டனிட்டு
சித்தனாசொன்னதெல்லாம் திருவுளத்தில்தானிறுத்தி
நம்பாமல்நம்பி நடுவே அரைமனதாய்

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. எஎ

தோகைசுபத்திரையும் தோழிமார்தன் னுடனே
அபிமருடனினைவாய் ஆனைகுந்திபோய்ச்சேர்ந்தாள்
காண்டாவனமெரித்த காளையுந்தான்திரும்பி
ஆணமுகர்கோமானும் ஐவருடன்போய்ச்சேர்ந்தான்
அருச்சுனன் தருமருக்குச் சொல்வது.

தக்கப்புகழுடைய தருமருக்குத்தெண்டனிட்டு
வெற்றிமதயானை வீமருக்குத்தெண்டனிட்டு
நாமமுடைய நகுலரைத்தான்தழுவி
தாமமுடைய சகாதேவனைச்சென்றனைத்து
தீயிற்பிறந்தானை துரோபதையைஎச்சரித்து
போனைன்பிராமணர் போலேவடிவுகொண்டு
ஐவருடனை அருச்சுனருக்கேதுரைப்பார்
மெய்யாகவந்திருந்தாள் மெல்லிசுபத்திரையும்
உள்ளபடிசாத்திரங்க ளுரைத்தேன்காணுத்தமிக்கு
மெய்யாகநம்பினள்காண் மெல்லிசுபத்திரையும்
வருவானோஎன்மகனு மென்றேவணங்கினள்காண்
மணஞ்செய்தவாரூன்காண் வாளபிமனென்றுரைத்தேன்
ஆயனுடதங்கையரே அனுப்பிவைத்தேனென்னாவென்
தக்கப்புகழுடையதருமர்மனமகிழ்ந்து [ரூன்
ஆயன்மகிமையிது அறிந்தோமேயென்றுசொல்லி
ஆலோசனைகள்பண்ணி யிருந்தாரேஐவர்களும்
வல்லாக்கன் தன்பாறையண்டை வருவது.

அப்போவனந்தன்னி லபிமன்னன் தூங்கையிலே
அந்தவனங்காக்கும் ஆங்காராட்சதனும்
எழுதுறுயானைத்திரள் இறங்கியேமேயுமங்கே
வல்லாக்கன்கண்டு மனமகிழ்ந்துயேதுசெய்வான்
எழுதுறுஆனைதன்னை யிடதுகாலாலமுத்தி
ஆனையெழுதுறும் அருநாவில்தான்பொசித்து
கீழ்க்கடல்நீரையெல்லாம் கிலாரித்துதானுரிந்து
அதிவுள்ளமீனையெல்லாம் அடைவாகத்தான்பொசித்து
வார்முகனில்நீரைவிட மறுகடல்தானிரையும்
மச்சம்பொசித்தபின்பு மதயானைதான்விழுங்கி
வயிறுநிரம்பாமல் மாற்றாடிதான்வருவான்

எஅ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

தான் தூங்கும்பாறையண்டை வந்தான் தறுதலையன்
வாளபிமன் நித்திரையை வல்லாக்கன் தான்கண்டு
வல்லாக்கன் அபிமன்னனை எழுப்புவது.

கண்டானேபயலைத்தான் கண்களெரிபறக்க
என்-காட்டுக்குவந்தவனார் காட்டையழித்தவனார்
நயெறும்புபூரூதே என்னுடையகாட்டுக்குள்ளே
மானிடவன் தூங்கவா நாளாச்சோஎன்காடு .
கோபித்துக்கண்சிவந்து கோபமசிசயமாய்
பாம்புபோல்சீறி பட்சிப்பேனென்றுசொல்லி
பாவியாக்கனவன் பாறையின்மேலேறி
ஆரடாபயலே அஞ்சாமல் தூங்கவந்தாய்
நான் தூங்கும்பாறையின்மேல் நரிக்குட்டிபோலவந்து
தூங்கவந்தகாரியமேன் தூக்கியடிப்பேனடா
நித்திரையில்நாம்பொசித்தால் நிலையாதுபாவமென்று
தூக்கந்தனிலிவனை தின்றோமேயானாக்கால்
பாவமிகுத்துவரும் பரிகரிக்கக்கூடாது
எழுப்பிமுழுங்குவென்று இராட்சதனும்கையெடுத்து
அரக்கனுத்தன் துடையி லறைந்துகொண்டானப்பொழு
அரக்கன் தடைதட்டலுமே அந்தவனங்கொல்லாம் [து
கோடையிடிபோலிடித்து குமுறினதுபோலாக
அண்டையிலேதானிருக்கும் அதிரமலைமாமும்
துண்டுதுண்டாக துணிந்துவிழுந்ததுகான்
இடிசத்தம் தான்கேட்டு இயலபிமன் தான்புரண்டு
வலதுகைதான்மாற்றி இடதுகைகீழ்போட்டு
மற்றுமந்தபாரையின்மேல்வாளபிமன்பள்ளிகொண்டான்
நித்திரைத்தான்சத்துருவு என்பதுவுங்கண்டோமே
காலின்பெருவிரலில் கனபாரைத்தான்பேர்த்து
பாறையுடனேந்தி பையலைக்கொண்டுசென்று
கல்சுனையில்போடவேன்று கடிசிவராட்சதனும்
கல்சுனைதன்னருகே கனபாரைதானிருக்க
அரக்கன்கரையேறி அபிமனைத்தின்னவென்று
அரக்கனும் தன் துடையி லறைந்தானிடிபோலே
மனதுதிடுக்கிடவே வாளபிமன் தானெழுந்து

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. எக

அபிமன்னன் எழுந்தது.

சொற்பனங்கண்டெழுந்தான் சுபத்திரையாள் தன்மகனும்
பாறத்தான் தன்மகளைப் பவழவாய்சுந்தரியை
வட்டமுலைசுந்தரியை வலக்கையைதான்பிடித்து
சரசங்கள்செய்ததுபோல் தான்கண்டான்கவைபுபோலே
படுக்கைகனவுகண்டேன் பாவியெழுப்பிவிட்டாய்
மடையா அரக்கா வன்னரகில்போய்விழுவாய்
என்ன அரக்கன் எழுந்துமிகநகைத்து
உன்காதல்சொல்லி உரைத்தாய்சிறுபயலே
எங்குமிரைத்தேடி யில்லாமலிங்குவந்தேன்
என்பசியாலுன்னையிப்போ எனக்களித்தானீசகரனும்
என்பசிதீர்ந்தால் உன்பாவம்உன்னுடனே
அகப்பட்டாய்என்கையிலே ஆயிசுமாண்டதினால்
பசிக்குதடாஎந்தனுக்குப் பயலேஎழுந்திரென்றான்
தூக்கத்தைவிட்டு துரைமன்னன் தான்விழித்து
அப்போ-பார்த்தானேபாலன் பாரமுள் ளாட்சதனை
கண்டானோட்சதனைக் கைபிசகுவந்ததென்று
எண்ணிவிசாரமிட்டு ஏங்கிமனந்தளர்ந்து [டு
அப்போ-யீசுரைத்தானினைந்து இருபாதம் தெண்டனிட்டு
மாயன்பெருமானை மனதிலேதானினைந்து [னே
தேவேந்திரனாரை சிந்தையிலேதானினைத்து
எழுந்திருந்துராட்சதன்முன் நென்னசொன்னீரென்ற
கைகட்டிவாய்மூடிக் கனத்தவிசேடமெல்லாம்
மெய்யாகச்சொல்லி வினாக்கொண்டான்பாலனுமே
வல்லாக்கனை அபிமன்னன் தலைமுழுகி
வருகிறேனென்கிறது.

அய்யாவேநீர்கேளு மடியேன் றன்விண்ணப்பம்
உன்கையில்நான்மடிய ஊழித்தவசிருந்தேன்
உன்விடம்தேடிவந்தேன் ஒருவிடமுமநானறியேன்
செத்தவுடன்மோட்சம சோவேனுமையாவே
நித்திரைகொண்டாலே செத்தமரியாதையல்லோ
அய்யாவேஎன்னுடம்பு அழுக்காயிருக்குதுகான்
முழுகிக்குளித்துமே முன்வந்துநிற்கிறேனான்
பசியாலேயென்னையிப்போ பசியாற்றிக்கொள்ளுமென்று

நல்லதென்றுவல்லாக்கன் ஞாயமுள்ளமன்னென்று
ஆற்றுக்குநீபோயி அப்படியேதலைமுழுகி
சீக்கிரமாய்வாருமென்று சொன்னுவல்லாக்கன்

அபிமன்னன் இந்திரனைவாங்கேட்க தபஞ்செய்தல்.

நல்லதென்றுபாலனுமே நடந்தானே அப்பொழுது
கைபிசுருவந்ததே கைவாளுமில்லையே
எண்ணிவிசாரமிட்டு ஈசர்செயலென்றுசொல்லி
ஆற்றிலேபோயிறங்கி அபிமன்னராசாவும்
முழுகித்தலையாற்றி முக்கணரைப்பூசைபண்ணி
கிழக்குமுகமாக யிருந்தேகிருபையுடன்
சூரியனைத்தெண்டனிட்டு தோத்திரங்கள்செய்தானே
ஆயிரத்துநூற்று அருந்தவங்கள்செய்தானே
கடலிலேமுதின்ற கதிரோனேசாணமென்றான்
பச்சைக்குதிரையுள்ளாய் பனிப்பகையானவனே
அழகுபன்னிரண்டுடைய ஆதித்தாசாணமென்றான்
அருச்சுனனாற்புத்திரனே அபிமன்னானடைக்கலமே
அப்போகதிரோனும் அதிசயமாய்த்தான்பார்த்து
கண்டறியவேணுமென்று கதிரோனுமிறங்கிவந்து
ஆரடாபையா அழைத்ததென்னசொல்லுமென்றான்
சூரியரேயென்வரவு சொல்லுகிறேன்கேளுமையா
தருமருடன்பிறந்த தனஞ்சயனாற்புத்திரனான்
என்போபிமன்னன் என்பாட்டனிந்திரன்கான்
மாயன்மகள்சுந்தரியை மணஞ்செய்யவேணுமென்று
வழிதப்பியிங்குவந்தேன் எல்லாக்கன்போகவொட்டான்
எதிர்த்துப்பொருதவென்றால் என்கையில்வாளுமில்லை
அத்துவானகானகத்தில் அகப்பட்டேன்சூரியனே
வல்லாக்கன்கையிலே மடிந்துவிட நாளாச்சு [ட்டான்
பொருதவென்றால்வாளில்லை போகவென்றால்போகவொ
ஆதித்தாநீர்கேளும் ஆகையினுலழைத்தேன்
வாராய்நீவாளபிமா கேளாபொருவார்த்தை
வல்லாக்கனைச்செயிக்க வலுமையிலைஎங்களுக்கு
கிழக்கெழுந்துநாங்கள் கிரணங்கள் தன்னுடனே
செல்லுகிறோமென்று சொன்னாரேசூரியனும்
ஆனலுநீர்கேளும் அபிமாநான்சொல்லுவதை
தேவேந்திரனாரை சிந்தைதனிலேறினைந்தால்

அவராலேயாகுங்காண் ஆயுதமுனக்களிக்க
அப்போதபிமனும் ஆயிரங்கண்ணிந்திரரை
தோத்திரஞ்செய்தானே சுபத்திரையாள்தன்மகனும்
அப்போதுஇந்திரனும் அன்பாய்மனமகிழ்ந்து
வாளொன்றுபோதாது மன்னனபிமருக்கு
பாணமும்வில்லும் பத்திரகாளிகோயிலிலே
அடைக்கலமாய்வைத்தார்கள் ஐவரிடஆயுதங்கள்
வகைப்படவேவாங்கிவந்து மன்னனுக்குதருகவென்று
முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்முனிவர்களும்
நாற்பத்துயென்கோடி ராஜரிஷியோரும்
இந்திரனுந்தேவரு மெல்லோருந்தானகடி
வந்தார்கள்பூமியிலே மாகாளிகோவிலண்டை
தேவரைக்கண்டு திடுகிட்டுமாதேவி
வீரமாகாளி வினவினாந்தேவர்களை
வந்தவகையென்னவென்று மனங்குளிரக்கேட்டாளே
தேவேந்திரனாரும் தெரியவேசொல்வாராம்
என்னிடபேரனுக்கு இளப்புமெத்தவந்ததுகாண்
உந்தனடைக்கலமாய் வைத்திருக்குமாயுதத்தை
எந்தனிடபேரனுக்கு யெடுத்துதரவேணுமென்றார்
அருச்சுனனார்காண்டபம் அம்புமுத்துணியுமே
இப்பவேநீதான் எடுத்துகொடுக்கவென்றார்
தேவேந்திரனாரும் தீவிரமாய்க்கேட்கலுமே
வீரமாகாளி விசேடமுறைத்தாளே
ஐவரும்வந்து அடியேனரண்மனையில்
அடைக்கலமாய்வைத்த ஆயுதத்தையான்கொடுத்தால்
நடக்குமோஞாயங்கள் நான்கொடுப்பதில்லையென்றான்
அதை-தேவேந்திரன்கேட்டு தேவிமுகம்பார்த்து
மாகாளிதன் தனக்கு மறுவார்த்தையேதுரைப்பார்
பாரமுள்ளராட்சதன்கையில் பாலனகப்பட்டதுவும்
பொல்லாதராட்சதனும் புசிக்கநினைத்ததுவும்
நல்லதென்றுபாலன் நம்மைநினைத்ததுவும்
எல்லோருங்கூடி இளப்பர்வந்ததென்றுசொல்லி
பாலனைத்தப்பிவிட வந்தோமேகாரிழையே
நீ-மாட்டேனென்றுசொன்னால்மடிந்திடுவான்பாலனுமே
அபிமன்னமடிந்தாலே அருச்சுனருந்தான்மடிவார்
மெத்தப்பழிகள் விளைந்திடுமேபாலனுக்காய்

அ2 அபிமன்னன் சுந்தரிமாலே.

காண்டிபவிலும் கடுகெனவேநீகொடுத்தால்
ஒருநாழிகைக்குள்ளே ஒப்பிவிப்பேனுன்கையிலே
என்றவருஞ்சொல்லி இதமாயெடுத்துரைத்தார்
வீரமாகாளியரும் விருப்பிமனதுவந்து
அர்ச்சுனராயுதத்தை அவர்கையிலொப்பிவித்தாள்
பார்த்தாரேயிந்திரரும் பாவில்லுமாயுதத்தை
ஆயிரஞ்சூலவண்டி அடங்காதபாரமிது
போயுதவமாட்டாது பிசுருவருமென்றுசொல்லி
என்றுவிசாரமிட்டு இந்திரரும்பொழுது
ஓலைப்பூவாக ஒளிவுடனேதான்சபித்து
காளியைப்பார்த்து கதிரோனுமிந்திரனும்
தாங்கள்கொண்டுபோக நடக்காதுகளியரே
இப்படியேபோனால் இராட்சதன்தான்பார்த்தால்
எங்குந்திரியவொட்டன் எமகண்டசண்டாளன்
அகிலேநாங்க ளஞ்சுவோமவன்தனக்கு
கொண்டுபோய்நீகொடுங்காண் உன்குமாரனபிமருக்கு
என்றுசொல்லக்காளியரும் இதுவேசிலபாரமென்று
காளிஅபிமன்னனுக்கு வாங்கொடுப்பது.

வானைச்சடையிலேமங்கையருந்தான்சொருகி
வில்லம்புபாணமெல்லாம் மேனியிலேபூஷணமாய்
கடகத்தைவாய்தனிலே கவ்வியந்தகளியரும்
மச்சத்தைமீன்குத்தி வந்தொருக்கால்பாய்ந்ததுபோல்
தக்கதொருதுர்க்கையருஞ் சலத்திலேபோய்பாய்ந்தாள்
நீர்நாகம்போலேயல்லோ நீந்திவாருள்கம்பையாற்றில்
வாங்கொண்டுநீரில்வரும் மாதாவைக்கண்டானே
ஆலித்துவாளபிமன் அம்மையைதோத்தரித்தான்
மாயனுடதங்கையரே மகதேவன்தேவியரே
சூலிகபாலியரே தூரந்தரிதுர்க்கையரே
நீலித்திரிகுலி நிரஞ்சனியேகவல்லி
பிள்ளை துயர்தீர்க்கும் பெருமையுள்ளமாதாவே
மைந்தனைக்காப்பாற்று மாதாவேநான்சரணம்
மாதாபாஞ்சேதி மைந்தருக்குப்புக்திசொல்லும்
வாழ்த்தியேவான் தாரும் வல்லாக்கனைச்செயிக்க
என்றதொருவாசகத்தை யேகவல்லிதான்கேட்டு
மைந்தனைப்பார்த்து மகிழ்ந்துரைப்பாள் காளியரும்

அபிமன்னன் சுந்தரிமாலே. அ3

மாற்றானவென்றிடுவாய் மகாபலையுண்டாவீர்
எதிர்த்து அமர்பொருகி இராட்சதனைவென்றிடுவாய்
என்றுவாயாவாழ்த்தி வாங்கடகம்மைக்கொடுத்தாள்
வில்லம்புபாணமது வீரமாகாளிதந்தாள்
செயம்பொருந்துமகனெயென்று தேவியும்போய்மறைந்
வாங்கடகம்வாங்கி வருவதற்குமுன்பாக [தான்
அபிமன்னன் வல்லாக்கனோடு எதிர்க்கிறது.

அரக்கனுமப்போது அபிமனைத்தானழைப்பான்
வாடாசிறுபயலே என்வயிறுபசிக்குதடா
காலாப்பசியெடுத்து கடுகியிளப்பாகுதடா
நரைபெலிதின்ருல் நாவில்ருசியுமுண்டு
எத்தனைநேரமாய் நீமுழுகப்போயிருந்தாய்
வாடாநீபையலென்று வல்லாக்கன்கூப்பிடவே
வந்தானேவாளபிமன் வல்லாக்கன்தன்னெதிரே
வாடாநீவல்லாக்கா வலுமையுண்டோஉன்கையிலே
நில்லாடவல்லாக்கா நிலைதப்பிப்போகாதே
ஓடியொளித்து உயிர்தப்பிப்போகாதே
கேளடாராட்சதனே கெருவமென்னஉந்தனுக்கு
இந்தவனத்தி லிருந்ததொருமிருகமெல்லாம்
கொன்றுதின்னாய்இன்னொருநான் உன்குடலைப்பிடுங்கலு
என்றுசொல்லிராட்சதனும் ஏங்கியிகச்சிரித்து [ந்தேன்
வாடாசிறுபயலே வாயாடவேண்டாங்காண்
சாவுதுணிந்தல்லவோ சட்டையற்றுப்பேசுகிரய்
நசிக்கிப்பிழிந்துவுன்னை என்நாவில்தடவுவண்டா
கெறுவமேனுந்தனுக்கு கிட்டவாடாவென்றுசொன்னான்
இந்த அரக்கன்முன்னே இடிபோலேவாளபிமன்
வீரிட்டெழுந்திருந்து வில்வாங்கி அம்புதொட்டு
ஆக்கரித்துப்பற்கடித்து அரக்கனைத்தான்பார்த்து
ஏண்டாநீவல்லாக்கா யென்னை அழைக்கிரய்
காண்டாவனமெரித்த கானைமகன் நான்தாண்டா
வாடாநீசண்டைக்கு மாவீராவல்லாக்கா [னன்
என்றுசொல்லிபாலனும் எடுத்தெரிந்துவார்த்தைசொன்
பார்த்தானேவல்லாக்கன் பையலிடவார்த்தைதன்னை
அறியாதபாலனுக்கு அறியாமல்வந்ததென்ன
நன்றாச்சுநன்றாச்சு நரியெதிர்த்தாற்புலியாச்சு

அச அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

நரியெதிர்த்தால்சிங்கமோ நாயெதிர்த்தால்புலியாச்சோ
என் று-நீட்டி-னன்கையிரண்டும் நீலமலைபோலே

அபிமன்னனுக்கும் வல்லாக்கனுக்கும் சண்டை

கண்டானேபாலகன்தான் கைவாறசத்துவத்தை
அண்டாதபாணமதை அபிமனும்வில்வளைத்து
துண்டாகக்கையறவே தொடுத்தானேபாலனப்போ
பாணம்வருகிறதைப் பார்த்தத்தவல்லாக்கன்
பூணிக்கையாகவே பிடித்துபிசைந்துவிட்டான்
பார்த்தானேவல்லாக்கன் பாணம்பின்வருகதென்று
கல்லுமலைகளும் கனமலைகளுள்ளதெல்லாம்
எல்லாம்பிடிங்கி யிடிபோலேதான்சொரிந்தான்
வந்தமலைகளும் மற்றுமுள்ளகாடுகளும்
பஞ்சிபோலேதான்பறக்கப் பார்த்தானேபாலனுமே
வல்லாக்கன்கோபங்கள் மட்டிடப்போகாது
வெல்லும்பெருமலையை வேரோடேதான்பிடிங்கி
நல்லஅபிமன்னன் நடுதலையிப்போட்டானே
வாறபெருமலையை வாளபிமன்தான்கண்டு
ஆறுகணைதொடுத்துவிட்டு அறுத்தான்பொடியாக
இரண்டுமலைபிடிங்கி இராட்சதனும்விட்டெறிந்தான்
இரண்டுமலைநாலா இணைவாளால்வீசிவிட்டான்
பிலத்துடனே வல்லாக்கன் பெரும்புலிபோல்கிரித்து
என்னுயிதுபுதுமை யிவ்வுலகில்கண்டதில்லை
இருநூறுகாதவழி யெடுத்துவந்தோம்சின்னவென்று
எடுத்துவிழுங்கிவிட்டா லின்னோம்செரித்துவிடும்
நரிஎதிர்த்தால்சிங்கமென்று நாட்டில்கதைகேட்டோமே
இவனோசிலபார மென்றெழுந்தான்ராட்சதனும்
மூன்றாமலைபிடிங்கி முகத்தின்மேல்விட்டெறிந்தான்
மூன்றாமலைதூளாக முறியடித்தான்வாளபிமன்
நாலுமலைபிடிங்கி ராட்சதனும்விட்டெறிந்தான்
நாலுமலைதூளாக நசுக்கடித்தான்வாளபிமன்
ஐந்துமலைதான்பிடிங்கி அபிமன்மேல்விட்டெறிந்தான்
ஐந்துமலைதூளாக்கி அபிமன்னனைமுந்திருந்து
ஏழுகணைதொடுத்து இராட்சதன்மேல்விட்டானே
மார்பிலேபட்டு வருகுதுஉதிராமங்கே
வல்லாக்கன்கோபித்து மலைபிடிங்கிகைபிடித்து

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. அடு

பூமிஅதிர்த்து பூலோகம்நெக்குவிட
அண்டமதிர்த்துவிழு ஆகாயம்நெக்குவுட
கதிரோனும்சந்திரனும் கதிதப்பிப்போய்மறைய
வனத்திம்மிருகமெல்லாம் மருகடலாடிவிட
சிங்கங்களெல்லாம் சீறியெழுந்தாற்போல்
ஆனைகளெல்லாம் அதட்டியெழுந்தாற்போல்
கீழேமுலோகமெல்லாம் கிடுகிடு என்றுதானதிர
எதிர்த்தாரிருவருமே இருண்டவனந்தனிலே
ஒருவர்க்கொருவர் உரைத்ததுதெப்பையங்கே
ஆறுமலைபிடிங்கி அபிமன்மேல்விட்டெறிந்தான்
ஆறுமலைதூளாக்கி அபிமனப்போயேதுசொல்வான்
வாடாநீவல்லாக்கா உன்வாணாழிக்கவந்தேன்
கேளடாவல்லாக்கா உன்கெருவமடக்கவந்தேன்
நில்லடாவல்லாக்கா நீயோடிப்போகாதே
என்றுசொல்லவல்லாக்க னிதுபுதுமையென்றுசொல்லி
ஏழுமலைபிடிங்கி எதிர்த்தானேவல்லாக்கன்
ஏழும்பதினாலா யிழுக்கடித்தான்வாளபிமன்
எட்டுமலைபிடிங்கி விட்டெறிந்தான்ராட்சதனும்
எட்டுமலைபட்டுவிழு இணைவாளால்வீசிவிட்டான்
பத்துமலைபிடிங்கி பையன்மேல்விட்டெறிந்தான்
பத்துமலைச்சிதற பறக்கடித்தான்வாளபிமன்
கோபம்வந்துவல்லாக்கன் கோட்டையிடிபோலே
வேதாளமாகவந்து விழுந்தானேவல்லாக்கன்
பார்த்தானேபாலன் பாவியுடசத்துவத்தை
அறுத்தானேவாளாலே அவனங்கம்பொடியாக
விழுந்தானேவல்லாக்கன் மேனியெல்லாந்தானடுங்க
கண்டானேபாலன் கபடானராட்சதனை
துண்டாகவேவெட்டி துணிக்கவேவே னுமென்று
வாளுருவியோடிவந்தான் மாயன்மருகோனும்
காளையானவல்லாக்கன் கடுகெனவேதானெழும்பி
மலைகளெல்லாமாண்டதோ மரம்பிடுங்கிவல்லாக்கன்
வாடாநீவல்லாக்கா கேளாயொருவார்த்தை
மலைபட்டபாடுதான் மரங்களென்னசெய்யுமடா
கிட்டவாடாராட்சதனே வெட்டிப்பலியிடுவேன்
கார்கொண்டவல்லாக்கன் கையிரண்டுந்தானீட்டி
நாலிலேகுத்தி யெடுத்துவிழுங்கிவென்று

நீட்டினுன்கையை நெடியமரம்போலே
வல்லாக்கன்தான்வரவே வாளபிமன்தான்சிறித்து
எத்தனேதோம் இவனுடனேபோராட்டம்
மந்திரவாளெடுத்து வாளபிமன்கைபிடித்து
அரக்கனிடகையிரண்டும் அறுத்தானேவாளாலே
கூவினுவல்லாக்கன் கொடிமுடிதானதிர
ஆவென்றசத்தம் அண்டம்கிடுகிடென்ன
ஆகாயம்பூமி அதிர்ந்துநடுங்கிடவே
சத்தசமுத்திரம் சலம்வற்றிலுள்ளடங்க
சந்திரசூரியர் தாண்டுங்கியோடிவிட
முப்பத்துமுகக்கோடி தேவர்களும்புனிவர்களும்
தேவேந்திரன்கூட திகைத்துமுகம்பார்க்க
வல்லாக்கன்சண்டை பலவந்தமாச்சுதென்று
சொல்லிநகைக்கிறதூர் சூட்சங்கள்பேசுறதும்
இப்படியாய்ச்சொல்லி இருக்கிறவேளையிலே
பையலபிமன்னன் பாணசரத்தாலே

வல்லாக்கன் இறந்துவிட்டது.

விழுந்தானாக்கன் மேருமலைதுண்டதுபோல்
அசைந்துகிடக்கச்சே அபிமன்னராசாவும்
அரக்கன்முழங்காலை அறுத்தானேயன்னோரம்
தலையறுந்துதரையில்விழு தனிவாளால்வீசினான்
அறுத்துவிழுந்தபோது ஆவென்றுவாய்குளறி
தங்காள்கமலகன்னி தாயேயென்றுகூச்சலிட்டான்
கெட்டேன்கமலகன்னி கடோர்க்கஜாயென்மருகா
பட்டேன்வனந்தனிலே பையன்கைவாளாலே
அறிந்தாள் கமலகன்னி அண்ணலிடகூச்சல்தனை
மயங்கிவிழுந்தவளு மகனாரைத்தேடலுற்றாள்
வல்லாக்கன்முண்டமது மலைமரங்களுள்ளதெல்லாம்
புரண்டுஉருண்டு பொடிப்பொடியாயாகுதுகாண்
காட்டிலேயுள்ள கனமிருகசாதியெல்லாம்
கிட்டமுடன்கொன்று திரண்டதுகாண்முண்டமது
பூமியொரு அம்மியமாம் அவனொருகுழுவியுமாய் [போல்
அவ்வனத்துமிருகமெல்லாம் அம்மியின்மேல்மிளகது
அரைத்துவைக்குதுகாண் அரக்கனிடமுண்டமது
அப்போதுவாளபிமன் அரக்கனண்டைவந்துநின்று

ஏதாயிவனுக்கு இந்தபலம்வந்துதென்று
அமிர்தகலசம் அடிவயிற்றில்உண்டோதான்
என்றுசொல்லிபாலனுமே எதிராகவந்துநின்று
வாளாலேகுத்தி வயிற்றைக்கிழித்தானே
அறுத்தானேகலசத்தை ஆற்றிலேபோட்டுவிட்டான்
போனானேவல்லாக்கன் புலம்பியேஆகாயம்
அவனுயிரைத்தானு மழித்துவிட்டார்பெருநாகில்
இந்திரரும்தேவர்களும் மெல்லாமனமகிழ்ந்து
பூமாரிதான்பொழிந்தார் போபிமன் தன்மேலே
அப்போவபிமர்வந்து ஆற்றிலேதான்முழுகி
கைகால்முகம்கழுவி கனிவாயுங்கொப்பளித்து
மேடேறிவந்து முழுகியபசியதனால்
காட்டகத்திலுள்ள கனிபழங்கள்வேணதெல்லாம்
பண்டுபலாதிகள் பலாப்பழங்கள்மாம்பழங்கள்
திட்டமுடன்பொசித்து தீர்த்தான்பசிதனையே
வாள்வில்லைக்கைப்பிடித்து வாளபிமன்வதுசெய்வான்
அரக்கன்விழும்போது ஆவென்றுதான்கூவி
மருமகனைத்தானினைந்தான் வரட்டும்சலுவையென்று
சலுவையவருமளவும் செடியிலேவாள்சொருவி
வழிபார்த்துவாளபிமன் மலைபோலேவீற்றிருந்தான்
ஆலமரத்திலே அதின்விழுதைஉஞ்சலிட்டு
ஏறிவிளையாடி யிருந்தானேவாளபிமன்]து
அப்போ-கமலகன்னிதன்மகனை கடுகெனவேதானழைத்
வாடாகடோற்கஜனை மதவீமன்தன்மகனை
உன் அம்மானாக்கனுக்கு ஆபத்துவந்ததென்று
என்னைநினைத்து இடிபோலேகூச்சலிட்டான்
போயறியவே னுமடா போர்புரியும்வீரியனே
ஏதடிதாயே எங்களம்மான்றனக்கு
ஆபத்துத்தான்வருமோ அம்மாளே நீர்க்கேளும்
ஆகாயம்பூமி அதிர்ந்துவிழுந்தாலும்
தேவர்களானாலும் செயிக்கவேபோகாது
எங்களம்மான்வல்லாக்க னிடிக்குச்சமானமுள்ளான்
என்றுகடோற்கஜனு மெடுத்துரைத்தானப்பொழுது
அப்படியல்லவடா அறியநீதம்பியரே
போயறிந்துவாருமென்று போகவிடைகொடுத்தான்
அப்படியேநல்லதென்று அடிவணங்கிதெண்டனிட்டு

அ.அ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

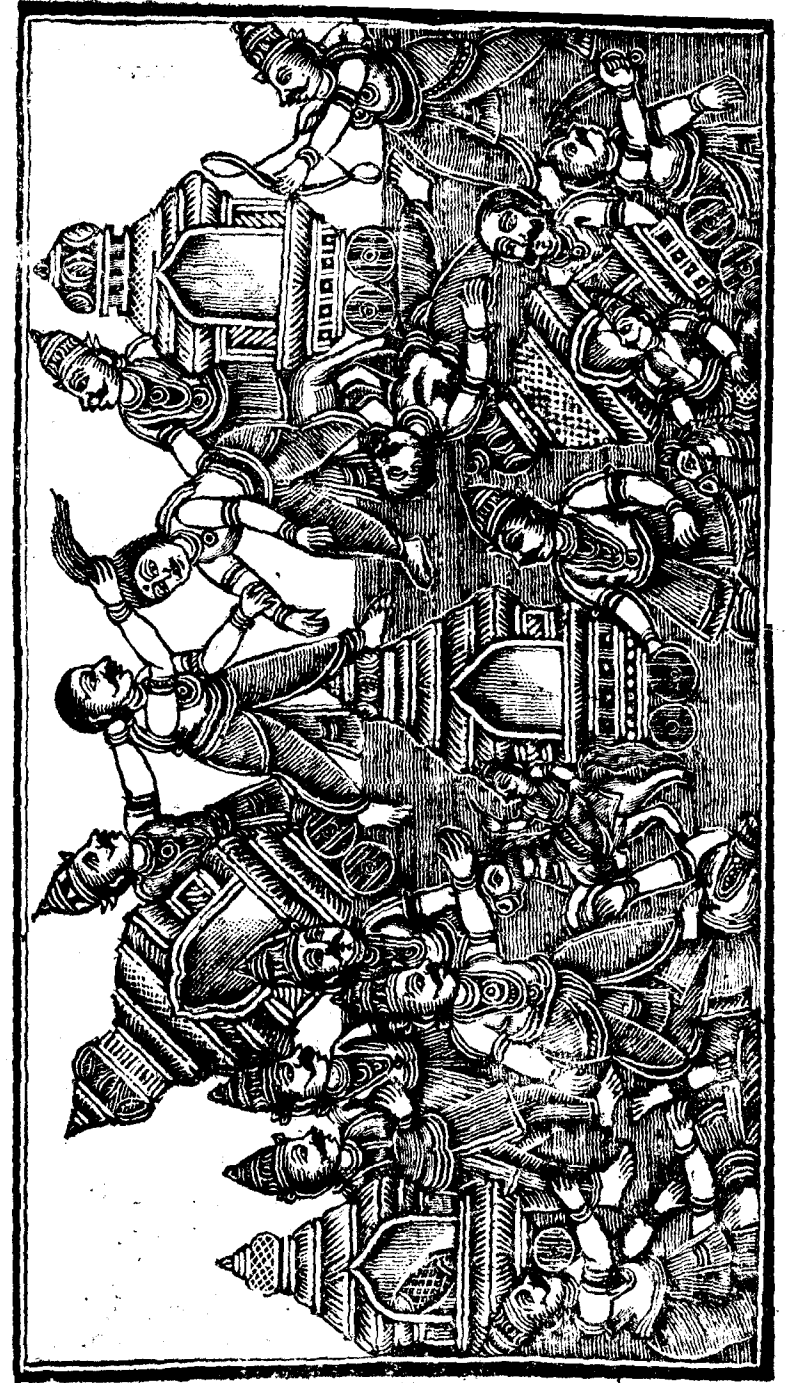
தெண்டுங்கடகமும் திடமானவில்கணையும்
எடுத்தேறக்கட்டி யிடிபோலேகொக்கரித்து
மறித்துமவனுரைப்பான் மாதாமுகம்தோக்கி
அம்மானுக்காபத்து வந்ததென்றுசொன்னீரே
அவனைசெய்க்கிற பேருமில்லையெகத்தில்
சிவன்பிரமாவிஷ்ணுவும் தேவேந்திரன்முதலாய்
எமதர்மனானுலு மெதிர்விழிக்கப்போகாது
அப்படிக்கொத்தவன்மே லார்சண்டைசெய்வார்கள்
கூப்பிட்டானென்று கோதையரேசொன்னீரே
அப்படியேமெய்யாய்தா னுபத்தேயானுலும்
கஞ்சிகொண்டுபோனால் கனைக்குதவுமாகாதே
காவடியில்கட்டி கனமாகயிப்பொழுது
கொண்டுபோகவேணுமென்று சொன்னான்கடோர்க்கஜ
அவ்வசனங்கேட்டு அம்மாள் கமலக்கன்னி [னும்
கடுகவேதாசியரைக் காதலுடன் தாமழைத்து
பதிரூயிரக்கலம் பச்சரிசிதானெடுத்து
கொள்ளுயிருகலம் கூடவேதான்கலந்து
கஞ்சியாய்க்காய்ச்சி காவடியில்வையுமென்றான்
பண்ணைபறட்டை பருந்தும்பைமுன்னையுடன்
ஏனவகையுடையுயிலைக்கறிகளுள்ளதெல்லாம் [ள்
குன்றுபோல்தான் பிடிங்கி கொப்பரையில் தான் சமைத்தா
பிரட்டியுருட்டி பெருமலைபோல்தான் திரட்டி
கஞ்சியொருபக்கம் கலவலொருபக்கமுமாய்
வைத்தார்கள் காவடியில் மலைபோலேராட்சதிகள்
எடுத்தான்கடோற்கஜனும் மிருதோளுந்தானசங்க
கொப்பரையில் கஞ்சி குதித்துத்தளும்பவேதான்
சீக்கிரமாய்தானடந்தான் சிறுவன்கடோற்கஜனும்
கால்நடையாய்தானடந்து கடிசிவருவானே
பச்சைமலைதேடி பவழமலைதான் தேடி
கொல்லிமலை ஆராய்ந்து குட்குமலைதான் தேடி
அம்மாள் சலங்குடிக்கு மரியமடுதனிலே
காட்டானை நீர்குடிக்க கண்டான்கடோற்கஜனும்
தெண்டையுங்காவடியும் சீராய்தரையில்வைத்து
அம்மாளைத்தேடி அருஞ்சுனை நீர்குடித்து
கரையேறிவந்து காவடியும் தெண்டனிட்டு
மாமனிருக்கும் வனத்தேடித்தான் வாச்சே

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. அக

மேற்கடல்பொங்கி வெள்ளமிட்டுவாராற்போல்
செவ்வானம்போலிரத்தம் சிவந்துவரக்கண்டானே
கண்டான்கடோற்கஜனும் கைகாலசைந்து நின்றான்
என்னாபுகமையிது யெண்ணமிட்டுகடோற்கஜனும்
உதிராறுதான்தாண்டி ஓடிவாரான்கடோர்க்கஜனும்
அம்மானிருக்குமந்த அக்காட்டினுட்புகுந்தான்
பார்த்தானே நாலுதிக்கும் பட்டமலைமாததை
தோப்புகளெல்லாம் தூளாய்க்கிடக்கிறதும்
மாமரங்களெல்லா மடிந்துகிடக்கிறதும்
காடிகள் சிங்கங்கள் காட்டானையுள்ளதெல்லாம்
பொடிப்பொடியாய்த் தானுமங்கே பூமிநிறைந்ததுவும்
கண்டான்கடோர்க்கஜனும் காலிரண்டும்பாவாதே
காடுகடந்துமவன் கண்டானே அம்மாளை
மலைபோல்விழுந்திருக்கும் வல்லாக்கன்தன் தலையை
பார்த்தான்கடோர்க்கஜனும் பார்த்துமேதலையைசைத்தான்
ஆரடாகொன்றவர்க ளம்மானையென்று சொல்லி
அகோரமாய்த்தானழுதான் அம்மாளைத்தானினைந்து
உன்-கட்டையறிந்தவனார் காட்டைக்குலைத்தவனார்
ஈயெறம்புதிண்டாத இருண்டவனந்தனிலே
மானிடவர்வந்து வதைக்கவழியாச்சோ
கோபித்துக்கண்சிவந்தான் கோவைப்பழம்போலே
ஆலித்தெழுந்திருந்து அம்மாளைக்கொன்றவனை
இப்பவேகொன்று எமலோகம்போக்கிடுவேன்
என்றுசபதமிட்டு இறக்கவைத்தான்காவடியை
அம்மாளைக்கொன்றவனை அறிந்துபழிவாங்கவென்று
மாமனைக்கொன்றவனை மறித்துபழிவாங்கவென்று
தெண்டெடுத்துதோளில்வைத்து சீக்கிரமாய்தானெழுந்
காட்டெல்லாந்தேடுகிறான் கடோற்கஜனப்பொழுது [து
ஒடியெங்குந்தான் பார்த்தான் உயர்ந்த அடிதான்காணான்
பாலனடியல்லாமல் பார்த்த அடிதான்காணான்
அழுதுகளைதெளித்து ஆலமாத் தடியில்
விழுதின்மேலேறி விளையாடும்பாலனைத்தான்
கண்டான்கடோற்கஜனும் காளையபிமன்னனை
தம்பிசிறுபிள்ளாய் தாஷ்டிகராட்சதனை
கொன்றவனைக்காணயோ கொற்றவனே சொல்லுமென்று
அம்மாளைக்கொன்றவனை அறியாயோபாலகனை [ன்

கூ0 அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

அவ்விசேஷம்கேட்டு அபிமன்னராசாவும்
 சொன்னேவாய்சிறந்து சூதானவார்த்தைதன்னை
 ராட்சதனைக்கொன்ற நற்பாலனிப்பொழுது
 வடக்குமுகமாகவே போனான்மலைபோலே
 திடுக்கென்றுதானேடி தீவிரமாய்பாருமென்றான்
 அப்படியேபோனானே அவன்சொன்னசாடையெல்லாம்
 தேடியேகாணாமல் திரும்பிவந்தான்பாலனன்னை
 காணாமென்றுசொல்லி கலையுடன்கேட்டான்
 தெற்குவடக்குத் தென்மேற்குதென்கிழக்கு
 நாலுதிக்குமோடி நலமாகப்பாருமென்றான்
 அரக்கனைக்கொன்றவன் அகப்படுவானென்றுசொல்லி
 ஓடியேபாருமென்று உத்தாரம்பண்ணானே
 பூனையையானையப்போல்பெரும்புலிபோல்தான் திரிந்து
 தேடிப்பிடித்தவனைச் சீக்கிரமாய்க்கொல்லுமென்றான்
 அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு அப்படியேதானேடி
 நாலுதிக்குமோடி நாட்டமுடன்பார்த்தானே
 காடுமலையும் கடியவனாந்திரமும்
 வடகடலுந்தென்கடலும் மற்றமுள்ளதீவுகளும்
 திட்டமுடன்பார்த்து திரிந்தெங்குங்காணாமல்
 எங்கேயுங்காணாம லேங்கிவிசாரமிட்டு
 மறுபடியும்தான்வந்து வருத்தமுடன்கேட்டானே
 கேட்டவுடனே கிருபையுள்ளபாலனுமே
 உன்-அம்மானைக்கொன்றவனை அவனை நீகண்டாக்கால்
 என்னதான்செய்வாய் எனக்கறியக்கூறுமென்றான்
 சொல்லுமென்றுகேட்கலுமேசுருக்காகத்தானுரைப்பான்
 என்-அம்மானைக்கொன்றவனை அறிந்தேனையாமாதில்
 வெட்டிப்பலியிடுவேன் வீரமாகாளியற்கு
 குத்திவலித்து குடலீரல்தான்பிடிங்கி
 வெட்டிதலைபிளந்து விட்டெறிவேன் நாலுதிக்கும்
 நன்றுயுடலிளந்து நாலுதிக்கும்பொட்டிடுவேன்
 என்னகடோர்க்கஜனும் யேதுரைப்பான்பாலனுமே
 கோபித்துகண்ணிவந்து கொக்கரித்து அப்பொழுது
 அடங்கியிருந்தாக்கால் அரக்கனும்சட்டைசெய்யான்
 ஆலித்தடிபாய்ந்து அபிமனுங்கொக்கரித்து
 வெட்டினவன்நானிருக்க பட்டிமகன்தேவதேன்
 ஆரடாராட்சதனே அரக்கனுக்குநீயுறவோ

பராயரக்கனிட பாடுபடப்போறயோ
வாடாநீஉதிரத்தில் மஞ்சனீராட்டுகிறேன்
போராடவேபயந்து புத்திகெட்டுடாதே
கொன்றவனும்தான்தாண்டா கோலமுள்ளராட்சதனே
உன்னம்மாணக்கொன்றதோ ராண்பிள்ளை நான்தாண்டா
கடோர்க்கஜனுக்கும் அபிமன்னனுக்கும் யுத்தம்.

என்னோடேசண்டைக்குளதிர்த்தவாடாவென்றுசொன்னா
தாவித்துவில்லெடுத்து சரபாணம்தான்தொடுத்து [ன்
காளையபிமருடன் கடோர்க்கஜனே துரைப்பான்
வாருய்சிறுபயலே யென்மாமனைகொன்றவனார் [ன்
உனக்குதுரைதலோடுளித்துவைத்தால்சொல்லுமென்று
உன் துரையுநான் தர்ண்டா உன்னம்மாணக்கொன்றவனான்
நீயெதிர்த்தாலும்மையும் இருபிளவுசெய்வேனான்
என்றுசொல்லவாளபிமன் ஏங்கிகடோர்க்கஜனும்
பக்கத்திலானைவைத்து பட்சமாய்சொல்கிறேன் நான்
உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு துள்ளிதிரிகிறுன்கான்
மடிந்தவனைப்பார்த்தால் துரும்பில்பெரியவன்கான்
துணித்தவனைப்பார்த்தால் அரும்பில்சிறியவன்கான்
முன்னேபெரியோர்க ளுரைத்தமொழிப்படியே
சிறியதெல்லாம்பெரிய துக்கிறையென்றுசொல்லுவார்கள்
பெரியதெல்லாம்பெரியதுக் கிறையாச்சு இதுபுதுமை
இந்தப்புதுமையை யினியறியவே னுமென்று
முன்னாறுமுழுக்கச்சை முணுசுத்தாய்தானிறுக்கி
எழுதுறயானே இழுக்கவொண்ணுதெண்டுகளை
சுத்தியெடுத்து தோளின்மேல்வைத்துக்கொண்டு [ரூர்
பொருதுவம்வாவென்றுமை போர்க்களத்தில்வந்துநின்
இருப்புலக்கைகையிடித்து ஏறிந்தானவன்தலைமேல்
வருகிறதண்டையவன் வாளாலேதட்டிவிட்டான்
காதவழியெழும்பிக் கால்மேலேவந்துவிழும்
கடோர்க்கஜன்தானெழும்பி கடுங்கோபந்தானாகி
பாாமலைபிடிங்கி பாலன்மேல்விட்டெறிந்தான்
அந்தமலையை அபிமன்னராசாவும்
பந்தடித்ததன்மையைப்போல் பறக்கடித்தான்வாளபிமன்
கடோர்க்கஜனப்பொழுது கடுங்கோபங்கொண்டெழுந்தா
வில்லையெடுத்து வீறிட்டுகடோர்க்கஜனும் [ன்

ஆயிரம்பாணம் அபிமன்மேல்போய்விழவே
உபதேசம்பண்ணி உக்கிரமாய்விட்டானே
பரலனதுகண்டு பாரியவில்லெடுத்து
துளாகிப்போகத் தொடுத்தானெதிர்பாணம்
பாணமுடிபாணமும் பாவியெதிர்கொண்டு
பாளையாகப்பறந்து துணிந்துவிழுந்ததுகான்
ஐந்துறுபாணம் அபிமன்னராசாவும்
அரக்கன் தலைவிழவே அன்னோம்விட்டானும்
கடோர்க்கஜன்கண்டுமே கையாலேதட்டிவிட்டான்
வடக்கேயெறிந்துவிட்டான் வாளபிமன்பாணத்தை
கோபித்துபாலனுமே கோடையிடிபோலே
வாய்விட்டுக்கூறி மறுபாணந்தான்தொடுத்தான்
ஆயிரத்திழுன்று அதிர்பாணந்தான்தொடுத்தான்
மாயக்கடோர்க்கஜனும் வந்ததொருபாணமெல்லாம்
ஓயாமல்தட்டி உகிரடித்தான்பூயியிலே
கடோர்க்கஜன்தெண்டாலே கனமார்பில்தானறைந்தான்
வாளாலபிமன் வருந்தெண்டைதட்டிவிட்டான்
தெண்டையிடையவைத்து திகைத்துமனம்வேருகி
முத்துமுடியசைந்து முக்குமேல்கையைவைத்து
இந்தஉலகி லெவரும்எதிரும்பில்லை
கச்சுகட்டுமுள்மடியும் கடகுமந்திரவாள்முகும்
ஒட்டிப்பொருந்துவதும் உடையும்நடையழகும்
நம்முடையவங்கிஷுவான் போலேயிருக்குதென்று
நச்சுரோனெவிஷ னுவோ எழுதும்பிரமாவோ
சூரபத்மனைச்செயித்த சுப்பிரமணியரோ
கசமுனைக்கொல்லவந்த சண்முகவிக்கினரோ
தக்கன் தலையறுத்த தனிவீரபத்திரரோ
ஐவர்க்குரியவரோ ஆதிநாராயணரோ
ஆரடாயலேயென்று அதட்டியேகேட்கலுற்றான்
எனக்கேழ்க்கக்கடோர்க்கசுனு மேதுரைப்பான்பாலனுமே
வாருய்நீராட்சதனே கேளாயொருவார்த்தை
காவலழிக்கவந்தேன் கட்டுரைக்கபேசுவந்தேன் [ள்வேன்
உன்பலத்தைக்கருவறுப்பேன் வல்லுயிரைகொள்ளுகொ
உன்னம்மான் தன் னுடனே அனுப்பவந்தே னுன்னையுந்
பொருவையோயாமாகில் போகாதேநில்லென்றான் [தான்
கனவீமன்பெற்றெடுத்த கடோர்க்கஜன்தான்கேட்டு

வாடாசிறுபயலே கேளாயொருவார்த்தை
என்னம்மான்பழிதீர மண்டைசிதாடிப்பேன்
போனீரோயாமாகில் போகவொட்டேன்நா னும்மை
என்றுசொல்லியப்பொழுது யிருவருமேதானெதிர்த்தார்
தெண்டால்கடோர்க்கஜனும் தீவிரமாய்த்தானடித்தான்
பந்துவிழுந்தாற்போல் வந்துவிழும்பாலனுக்கு
அப்போதுபாலனுமே அனலாயிரிபறந்து
வாளாலேவெட்டினான் மன்னன்கடோர்க்கஜனை
பூமாலையாகவே போந்ததுஅவன்கழுத்தில்
கண்டான்கடோர்க்கசனும் கபடுவந்ததென்றுசொல்லி
ஏறநினைத்து யெண்ணமிட்டுகடோர்க்கசனும் [நின்றான்
இதை- அறியவேவேண்டுமென்று அபிமரண்டைவந்து
தம்பிசிறுபிள்ளாய் சமர்த்தனாய்சண்டைபண்ணாய்
விந்தையாயென்மனதில் சந்தோஷந்தானாச்சு
உன்பேருரைச்சொல்லி பொருதடாதம்பியென்றான்
வாடாநீராட்சதனே மாமன்பழிவாங்கவந்தாய்
ரணக்களத்தில்பேருரைத்தால் ராச்சியத்தில்கேட்பாரோ
படுகளத்தில்ஒப்பாரி கேட்பாரோபார்வேந்தா
ஊர்பேர்தான்கேட்பார்கள் உற்றகவிவாணர்
என்பேரைநீகேட்க என்மேல்கவிபாடுவாயோ
பேருமில்லையுறுமில்லை பொருதுவோம்வாடாவென்றான்
அப்போகடோர்க்கசனும் அபிமனுடனேதுசொல்வான்
உன்னுடையஊர்பெயரை எடுத்துமுன்னேசொல்வாயே
பிற்பாடுசொல்கிறையோ பெருமையுள்ளசிறுபிள்ளாய்
ஊர்பேர்தான்கேட்கவென்றால் உம்முடையஆயுதத்தை
கடக்கவெறிந்துவிட்டுக் கைகட்டிவாய்புதைத்து
வித்துவார்கள்போலத்தாம் விநயத்துடன்கேட்டால்
சொல்லுவனோசொல்வேனோ துரைமன்னுயெப்படியோ
என்றுசொல்லவாளபிமன் எழுந்திருந்துஅப்பொழுது
உயர்ந்தமாந்தனிலே உற்றவாந்தான்சாத்தி
கால்மேலேகால்போட்டு காளையுட்கார்ந்தானே
அப்போகடோர்க்கசனும் அபிமனைத்தான்பார்த்து
ஆகாவழிப்பயலேஉன் வங்கிஷத்தைசொல்லுகைக்கு
வெட்டுகுவையோமாமாகில் விளம்புகிறேன்கேளடாநீ
என்னோடேசொல்லாதேஎதிர்தாத்தில்கொல்லுமென்றார்
சட்டையற்றவாளபிமர் சதிராகவீற்றிருந்தார்
காளையுட்கார்ந்துக் கடோர்க்கசனேதுரைப்பான்

கடோர்க்கசனும் அபிமன்னனும் சமாதானமாவது.

தர்மர்பெரியப்பன் தமக்கினியான்என்தகப்பன்
அர்ச்சுனன்சிற்ப்பன் அவர்க்குமுத்தோனென்தகப்பன்
நகுலசகாதேவர் நல்லதொருசிற்ப்பர்
ஐவருக்குத்தேவி அழகானதுரோபதையாள்
எந்தனுக்குஆச்சியென்று எடுத்துரைத்தான்கடோர்க்கச
உறங்குவான்கூராண்டு உருட்டுவான்தென்மலையை [னும்
இணங்காமலைகளெல்லாம் எள்ளுப்பொடியாகும்
விடங்குமான்நஞ்சையுண்ட வீமனையென்தகப்பன்
என்மாதாகமலகன்னி யென்பேர்கடோர்க்கஜன்கான்
என்றுசொல்லகடோர்க்கஜனும் ஏங்கியேவாளபிமன்
கேட்டிருந்தபாலன் கிடுகிடுன்றுதானடுங்கி
கடகுவாள்விட்டெறிந்து கடோர்க்கசன்மீதுவந்து [ன்
முகத்திலறைந்துகொண்டு மூர்ச்சையாய்த்தான்விழுந்தா
மூர்ச்சைதெளிந்தபிமன் முகம்பார்த்துயேதுரைப்பான்
அண்ணைகடோர்க்கஜனே அறியாக்கொடுமைசெய்தேன்
அண்ணரோடமற்பொருதியனேகதோஷம்வந்ததுகான்
தமயனோடமற்பொருதி சாமத்துரோகியானேன்
என்று-பச்சைத்தழையொடித்து பாதத்தின்மேல்போட்டு
ஐவர்குலத்தில்வந்த அழகான அண்ணுவே
அர்ச்சுனனார்பிள்ளை அபிமன்னன்நான்தானே
எந்தாயார்சுபத்திரையாள் என்தகப்பன் அருச்சுனனார்
இருவரும்ஒருகுலத்தி லிருக்கவிருந்தோமே
என்றுசொல்லி அப்போ இருவருந்தானமுது
கட்டி அனைத்து கனிவாயமுத்தமிட்டு
அப்பாநீயெங்கேவந்தாய் அபிமன்னராசாவே
வல்லரக்கன்கையிலே மாளத்திரிந்தாயே
மெத்தவிசாரமிட்டு வெகுவாய்மனமுருகி
வந்தவகையெந்தனுக்கு வகையாகச்சொல்லுமென்றான்
சிற்தையுடன்கலியாணச் சேதியெல்லாம்சொன்னானே
அப்படியேஆகுதுகான் அபிமன்னராசாவே
ஒப்பமுடன்சொல்லி உரைத்தான்கடோர்க்கசனும் [று
அம்மானைத்தானெடுத்து அடக்கம்பண்ணவேண்டுமென்

பட்டமாங்கள் பருங்கட்டையுள்ளதெல்லாம்
எடுத்துவைத்து மட்டி எரிதணலுமிட்டார்கள்
கொள்ளியும்வைத்து குடமும்உடைத்தார்கள்
செய்யும்வரிசையெல்லாம் செய்துமுடித்தார்கள்
ஆற்றிலேவந்தவர்கள் அலறத்தலைமுழுதி
சத்திசிவபூசையெல்லாம் தப்பாமல்தான்முடித்து
வந்தார்கள் கஞ்சியன்டை பாலனும்கடோர்க்கஜனும்
கஞ்சியும்லக்கிரியும் கண்டான் அபிமராசன்
ஏதடா அண்ணுவே இலைக்கறியும்கஞ்சிகளும்
என்று அபிமன்கேட்க எடுத்துரைத்தானப்போது
அம்மாள் கமலகன்னி அனுப்பிவைத்தாளண்ணனுக்கு
கொண்டுவந்துவைப்போம் குடிப்போம்வாதம்பியென்று
அப்படியே அண்ணுவே அமர்ந்துகுடியுமென்றான் (ன்
இன்பமுடன்கொப்பரையை எடுத்துவந்துவைத்தானே
பின்னையொருமூச்சாய்க் குடியுமென்றுதான்வார்த்தானே
அஞ்சிசிரங்காகஞ்சி அபிமன்னன் குடித்தபின்பு
கஞ்சிகவனம் தெளிந்துகனையாடி.
கொப்பரையில் கஞ்சி எல்லாம் குடியுங்கானண்ணுவே
இலைக்கறியுங்கஞ்சி எல்லாபகுடித்துவிட்டான்
வந்தார்கள் ஆற்றிலே வாய்களைத்தான்கழுவி
கொப்பெனவேதானுங் கூடியிருவருமாய்
அம்மாள் கமலகன்னி அரண்மனைக்குத்தான்வரவே
வந்தார் இருவருமாய் மலைமறைவில்வந்துநின்றார்
பாலன் அபிமன்னன் பதில்வார்த்தைகூறலுற்றான்
அண்ணுவேநானும் அரண்மனைக்குவாறதில்லை
என்னையும்கொல்லுமென்று சொல்லுவாளேதாயாரும்
அம்மாள் மனதை அறியவேபோகாது
அண்ணுவேமுந்திபோய் அறுத்துநீர்வாருமென்றான்
நல்லதுதம்பியென்று நடந்தான்கடோர்க்கசனும்
அம்மாள் கமலகன்னி ஆசாரச்சாவடியில்
கண்டானேதாயாரை கைகூவித்துதெண்டனிட்டான்
அப்பாமகனே நீ அம்மாளைக்கண்டிரோ
நன்றாயிருக்கிறானே நாயகமேஎன்பிறப்பு
உன்னம்மான்முகத்தே உறுதியாய்க்கண்டாயோ
காரியமாய்சொல்லுமென்று கமலகன்னிதான்கேட்டாள்
மாதாவும்சொல்ல மறுவார்த்தைகூறலுற்றான்

அம்மாளைக்கொன்றானடி அபிமன்னராசாவும்
பாலனைக்கொன்றானடி வல்லாக்கன்உங்களண்ணன்
இருவரும்பட்டு யெமலோகம்போனார்கள்
என்றுசொல்லிதானுரைத்தான் இவன்மனதைதானறிய
அவ்விசேடம்கேட்டபின்பு அம்மாள் கமலகன்னி
அடித்துப்பிரண்டு அறைந்துகொண்டான்மார்மேலே
அபிமன்னராசாவை யவன்கொல்லக்காரியமேன்
அறியாதபாலகனை அடித்திழுத்துப்போட்டானே
பாவிப்பழிக்காரன் பாலகனைக்கொன்றானே
ஆகாதவல்லாக்கன் அவன்செத்தாலாகாதோ
பாலனபிமன்னன் மாண்டால்மனம்பொறுக்கேன்
சாவேன்கெடுவேன் சமுத்திரத்தில்போய்விழுவேன்
அபிமன்னன் தன்னுடனே ஆவிதனைப்போக்கிடுவேன்
மகனையிழந்துநான் மண்ணிலிருப்பதில்லை
ஐவர்வெளியாகி அருச்சுனரும்கேட்டாக்கால்
வல்லாக்கன்கையிலே மகன்மாண்டானென்றாக்கால்
எந்தனுக்குபேச்சு மிடைபூறுவந்துவிடும்
அபிமன்னன் தன்னுடனே என்னுயிரைபோக்கிடுவேன்
அப்போமடியாதே ஐவர்முகம்பார்த்து
இப்போமடித்திடுவேன் என்மகனாந்தன்மகனே
வாடாமகனே வளர்த்திவிடு அக்கினியை
என்று கமலகன்னி யெழுந்தாள் துயரமுடன்
அம்மாள் மனதை அறிந்துகடோர்க்கஜனும்
தம்பிசெத்ததில்லையம்மாள் தாயாரேஎன்றுசொன்னான்
உன்குணத்தைநானறிய உரைத்தேன்காண்தாயாரே
தம்பிசுகமாக தாயாரேவந்தான்காண்
என்றுசொல்லிமன்னன் இருபாத்மெண்டனிட்டான்
தெண்டனிட்டதன்மகனை தீவிரமாய்த்தானெடுத்து
பாலனெங்கேயென்று பரிவுடனேதான்கேட்டான்
இட்டுவருகிறேன் என்தாயேமாதாவே
எந்தான்கடோர்க்கஜனும் வளபிமன்தன்னுடனே
அம்மாள் மைத்து ஆதரவாய்சொன்னதுவும்
அண்ணனைவிட்டு அபிமன்னனைக்காட்டென்றான்
இட்டுவாவென்றுசொல்லி என்னையனுப்பினதும்
பாலனுக்குச்சொல்லியப்போபட்சமுடன் தானுரைத்தான்
நல்லதுயென்றுசொல்லி நடந்தார் இருவருமாய்

தமையனுத்தம்பியும் சந்தோஷமாகவேதான்
 அம்மாலேசுத்திவந்து அடிவணங்கித் தண்டனிட்டார்
 தெண்டனிட்டபிள்ளையைத்தான் தீவிரமாய்தானெடுத்து
 பாலனபிமன்னனைத்தான் பட்சமுடன்தானெடுத்து
 மகனேமகனையென்று வாய்திறந்துமுத்தமிட்டு
 உச்சிமுகந்து உடம்பெல்லாம்தான் தடவி
 வல்லாக்கன்காட்டு வழியாகயேன்வந்தாய்
 வல்லாக்கன்கையிலே மாள்வாயேஎன்மகனே
 அந்தஅரக்கன்மெத்த ஆகாதபாவியடா
 பொல்லாதராட்சதனை போராடிகொன்றாயே
 ஐயோமகனே அவன்கொன்றால்என்னசெய்வோம்
 தாரார்புகழ்வேந்தன் தர்மருக்கேதுசொல்வேன்
 ஆனாலமுமன்னன் அருச்சுனருக்கேதுசொல்வேன்
 நாமக்கொடிவேந்தன் நகுலருக்குயென்னசொல்வேன்
 சாத்திரத்தில்கிருந்த சகாதேவர்க்கென்னசொல்வேன்
 தோராவடிவழி துரோபதைக்குயென்னசொல்வேன் [ன்
 தொடிவளையல்முன்கை சுபத்திரைக்குயென்னசொல்வே
 என்மகமலகன்னி இருந்தாளாமப்பொழுது
 கண்டான் அபிமன்னன் கமலக்கன்னி ஆதாவை
 கொண்டாடி கொண்டாடி குறைகளெல்லாந்தான் தெளிந்
 அபிமனைத்தான்பார்த்து ஆய்கமலகன்னி [தான்
 எங்குவந்தாய்என்மகனே இந்தஅடவியிலே
 வந்தவகையென்னுடனே வகையாயுரையுமென்றான்
 சொல்லுகிறேந்தாயாரே துரிதமாய்வந்ததெல்லாம்
 மாயன்பெருமாள் மகளானசுந்தரிக்கு
 பங்கமற்றசண்டாளன் பாவி துரியோதனனா
 எனக்கென்றிருந்தபெண்ணை எட்டுதலைக்குணற்கு
 கொடுக்கவிசைந்தானாங் குருடனிடபோனுக்கு
 நாளைக்குகல்யாணம் நல்லமுகூர்த்தமிட்டு
 பகல்முகூர்த்தமென்றுசொல்லி பாக்கும்பருந்தார்கள்
 அந்தவிசேடம் அதுகேட்டுசுந்தரியும்
 சாவேன்கெடுவேன். சமுத்திரத்தில்போய்விழுவேன்
 அத்தைமகன்வராவிட்டால் அலைந்துவிழுவேனான்

வாளாலபிமன்னன் மணவாளனென்றுசொல்லி
 வளர்த்தசார்த்தை மண்ணுக்கிரையெய்வேன்
 வந்தாலபிமன்னரும் மத்தியானத்துக்குள்ளாக
 என்றுபிழைப்பேநான் அபிமன்னுவென்றுசொல்லி
 வக்கணையுமொப்பனையும் வைத்துயெழுதினான்
 எந்தனுக்குவோலே யெழுதிவாவிட்டாள் கண்ண
 அந்தநல்லவோலைதன்னை அம்மாளிடம்கொடுத்தேன்
 சிந்தையுடன்பார்த்து சிவசிவாவென்றுசொல்லி
 எந்தனைத்தான் அனுப்பயிணங்காமல்தானிருந்தாள்
 அந்தமனதை அறிந்தேன் அடியேனும்
 ஆருமறியாமல் அங்கொருவர்கானுமல்
 மனதிருக்கமாட்டாதே வந்தேன் அடவியிலே
 வழியும்தெரியாதே வல்லாக்கன்தன்வனத்தே
 வந்துதிக்கத்து வழியறியமாட்டாதே
 பயந்துநடுங்கியந்த பாரையின்மேல்நான்படுத்தேன்
 அப்போவந்துவல்லாக்கன் அடித்துமுழுங்குவந்தான்
 இத்திரனைத்தோத்தரித்து எங்கள் அப்பா ஆயுதத்தை
 தாவென்றுவாங்கியம்மா சண்டைபண்ணநான்கெலித்தே
 பின்னையும்உண்டான பேச்சுவகையுள்ளதெல்லாம் [ன்
 ஒன்றுங்குறையாமல் உரைத்தான் அபிமராசன்
 தாயார்கமலகன்னி சந்தோஷந்தானாகி
 அபிமனைக்கட்டி அனைத்துமுத்தந்தா னுமிட்டாள்
 ஆனாலமுமன்னன் அருச்சுனனார்தன்தேவி
 நாககன்னிபுத்திரன் நல்லரவான்என்றொருவன்
 உந்தனுக்குத்தம்பி உடற்பிறப்புநல்லரவான்
 பாலனுக்குநேர்மூத்தோன் பட்சமுள்ள அண்ணனவன்
 அவனுடனேமுவரும்போய் ஆயன்மனைபுகுந்து
 தம்பி அபிமன்னனைத் தலைமறைவாயங்கேவைத்து
 நீங்கள் இருவருமே நீறுபொடி துளாக்கி
 சுந்தரியைதாலிகட்டி சுகமாகவாங்கொன்று
 நாகக்கன்னிசொற்படியே நடவுங்கள்பிள்ளைகளை
 என்மகமலக்கன்னி யெடுத்துரைத்தாள் வாசகங்கள்
 நல்லதுயென்றுசொல்லி தாயாருக்குத்தெண்டனிட்டார்
 தெண்டனிட்டபிள்ளைகளை சீராகத்தானெடுத்து
 வாழ்த்திவிடைகொடுத்து மாதாவும் அனுப்பினாள்

க00 அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

கடோர்க்கஜனும் அபிமன்னனும் கமலகன்னியின்
அண்டை விடைபெற்று வருகிறது.

கடோர்க்கஜன்பாலனுமே கடுகிநடக்கவற்றார்
காடுகடந்து கரியமலைதான்கடந்து
ஆறுகடந்து ஆரியசுனைகடந்து
நாடுகடந்து நல்லமலைதான்கடந்து
இஞ்சிவனங்கடந்து எலுமிச்சையுட்புகுந்து
அருச்சுனாரத்துக்கு அவர்வழியேகேட்டுவந்தார்
வாரவரும்போரவரும் மட்டிடப்போகாது
கலியாணம்போவாரைக் கணக்கிடப்போகாது
கடுகிநடந்தார்கள் கனமானராஜாக்கள்
அங்கேரெண்டுமகாமலைகள் ஆகாயம் அளவிநிற்கும்
வல்லரக்கன்போலே மதவீமன்தெண்டதுபோல்
வானத்தைமூடி வளர்த்திருப்பான் நல்லரவான்
ஒருமலைமேல்சார்ந்துகொண்டு ஒருமலைமேல்கால்நீட்டி
இப்படியேதானிருந்தான் இடம்பன் அரவானும்
வந்தார் இருவருமே மலைமறைவில் நின்றார்கள்
தேசத்திலுள்ளவர்கள் துரியோதனன்கூட்டமெல்லாம்
கிருபன்கிருபாச்சாரி கீர்த்தியுள்ளவீஷ்டமரும்
தேராத அசுவத்தாமன் துரைமன்னரெல்லோரும்
பதினெண்படைத்தலைவர் படைமன்னரெல்லோரும்
எத்திசையும் தானானும் இயலானராசாக்கள்
சட்டைகழட்டாத தார்வேந்தரெல்லோரும்
போட்டசட்டைவாங்காத துகர்ஒருகோடி
நாமமுடிமன்னரெல்லாம் நடந்தார்கள் காலின்கீழ்
கர்னன்விக்னனும் காங்கேயன்தேசத்தரசன்
மன்னர்குருக்களும் மகாசேனையுள்ளதெல்லாம்
நல்லரவான்கால்கீழே நடந்தார் அனைவோரும்
மலையடியண்டையிலே மன்னரிருவோரும்
நின்றுமேதான்பார்த்தார் நீட்டினகால்வாங்கான்
நல்லரவான் அண்டையிலே ஞாயமாய்நின்றுகொண்டு

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. க0க

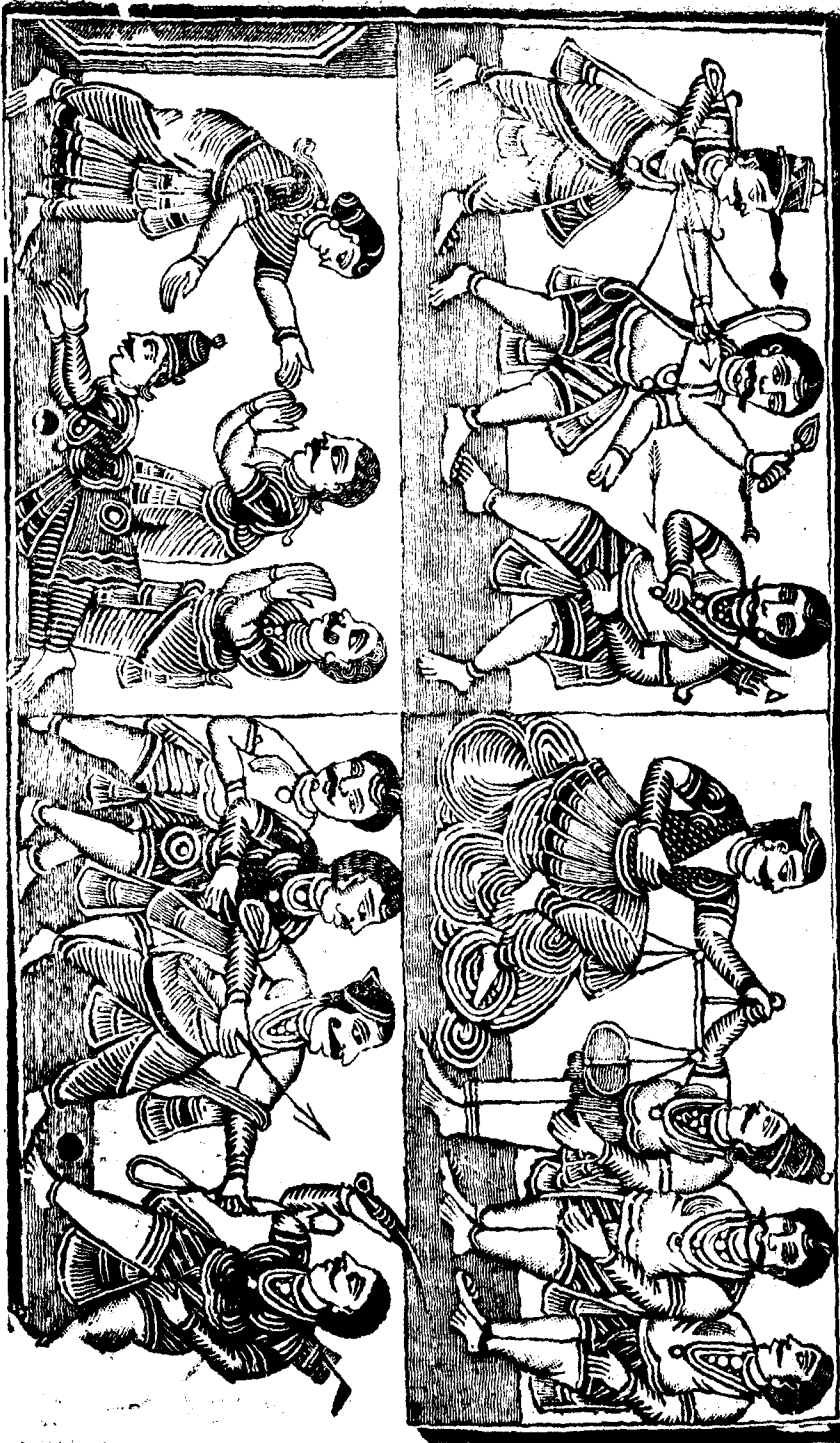
அரவானோடு கடோர்க்கசனும் அபிமன்னனும்
யுத்தம்செய்தல்.

ஆரடராட்சதனே அப்பாலேகால்வாங்கும்
பாரடாயெங்களுக்குப் பயணம் துரிகமென்றார்
பார்த்தானே நல்லரவான் பசங்களிட வார்த்தைதன்னை
இப்பெரியசேனையிலும் இவர்கள்மெத்தசேவகரோ
ஆனைகுதிரையிலே அரசமன்னர்தானுமில்லை
காலாளாய்வந்திருவர் கால்வாங்குமென்றார்கள்
இவர்கள்சவுரியத்தை இப்போ அறிவோமென்று
போங்களடாகால்கீழே போகவழியில்லையடா
நோக்கமுடன்வந்தீரோ னுழையவழியில்லையோ
போக்கற்றவந்தீர்களோ போகத்தெரியாதோ
கால்வாங்கச்சொன்னதென்ன கனமானமன்னவரே
அப்பாலேபோங்களடா அடிபடப்போறீர்கள்
துரைமன்னராசாக்கள் சும்மா னுழைந்தார்கள்
மானிடத்தோலோடே மனிதர் னுழைந்தார்கள்
நீங்கள்-வீணுக்குவந்தீர்கள் வெட்கங்கெட்டுபோவீர்கள்
சும்மா னுழையுங்கள் சுறுக்காகமன்னவரே
என்றுசொல்லி நல்லரவான் எடுத்துரைத்தானப்பொழுது
அவ்விசேஷம்கேட்டு அபிமன்னராசாவும்
கோபித்துக்கண்ணிவந்து கோவைப்பழம்போலே
தெண்டைசுழட்டி திருப்பிவிட்டான் கால்முறிய
ஏதடா இங்கே எறம்புகடித்ததென்றான்
குதித்துக்கூடும்பி அவன் கோடையிடிபோல்நகைத்து
கண்கள்சிவந்து கடுங்கோபமாகியவன்
வில்லைவளைத்து அம்பு தொடுத்துவிட்டான் அரவானும்
கடோர்க்கஜனும் கண்டுமதைக் கையாலேதட்டி
ஐந்து மூபாணம் அனல்பாணம் விட்டான்
பாலனதுகண்டு வாளாலேதடுத்துவிட்டான்
ஒருவர்க்கொருவர்சண்டை உக்கிரமாய்க்கொம்பமுடன்
அட்டசிக் குபாலர்களும் அதிர்ந்துநடுங்கி
சந்திரரும்சூரியரும் தானேடிப்போனார்
தேவேந்திரனாரும் திகைத்துமுகப்பாக்கி
இப்படியாக இணைபிரியாசண்டைபண்ணி
கண்கள்சிவக்கிறதும் கடுங்கோபமாகிறதும்

மீசை துடிக்கிறதும் முன்கோபமாகிறதும்
பிடி அம்புதான் தொடுத்து விட்டான் அரவானும்
கடோர்க்கஜனுந்தெண்டாலே கடித்திடுத் துவிட்டான்
சரமாரிசரம்பொழிந்தான் சமர்த்தன் அபிமராஜன்
பாணமும்பாணமும் பரவிப்போர்செய்யுதங்கே
ஒருவர்க்கும் தாங்காமல் ஓடியேபோகுகான்
பாணப்புகையிலே மடியுதேபட்சிகளும்
பார்த்தானே நல்லரவான் பசங்களிடசத்துவத்தை
ஆரோதெரியாது அறிந்திடுவோமென்று சொல்லி
கேட்டானே நல்லரவான் கிளிபவளவாயாலே
தம்பிசிறுபேரே சவுரியத்தில் வல்லவரே
உங்களிடவங்கிஷத்தை உரையீர் எனக்கென்றான்
படுகளத்தில் ஒப்பாரி கேட்பாரோபார்வேந்தா
உன்னாலே ஆன் உயுத்தியமே செய்யுமென்றான்
ஆனாலே கேள் தம்பியரே நான் அதை சொல்லுகிறேன்
கேளுங்கள் தம்பியரே கெலிப்பாகச் சொல்லுகிறேன்
என்தகப்பன் அருச்சுனனார் என்பேரோ நல்லரவான்
என்-தாயார்பேர் நாககன்னி தர்மரிடவங்கிஷங்கான்
இப்படியாய்ச் சொல்லி எடுத்துரைத்தான் நல்லரவான்
அந்தவிசேடம் அடவாகக்கேட்டிடுவோம்
எங்களிடவங்கிஷத்தை கேளீர் நீர் அண்ணாவே
என்தகப்பன் வீமனுமாய் என்பேர்கடோர்க்கஜனும்
தாயார்கமலகன்னி தர்மரிடவங்கிஷங்கான்
தம்பி அபிமன்னன் தனஞ்சயனார்பிள்ளையடா
அர்ச்சுனனார்பெற்றெடுத்த அபிமன்னன் இவன்தாண்டா
சுபத்திரையாள் பெற்றெடுத்த துய்யநற்பாலனிவன்
இப்படியாய்ச் சொல்லி இருவர் உரைக்கலுற்றார்

நல்லரவானும் கடோர்க்கஜனும் அபிமன்னனும்
சமாதானமாய்ப் போகுதல்.

உண்மைகளைச் சொல்லி உரவுகொண்டாடினபின்
எடுத்தவில்போட்டரவான் இன்பமுடன் ஓடிவந்து
கட்டி அணைத்து கனிவாயைமுத்தமிட்டு
அண்ணலையும் தம்பியையும் அரவான் எடுத்தணைத்து
தாழைக்கார்ந்து தம்பியைமடிமேல்வைத்து

க0ச அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை.

கேட்டானே நல்லரவான் கிளிபவளவாயாலே
அப்பா அபிமன்னு அர்ச்சுனனுர்புத்திரனே
எங்குவந்தாய்தம்பியரே யெனக்கரியசொல்லுமென்றான்
அண்ணைகடோர்க்கஜனார் அறியவேசொல்லுமென்றான்
அவ்விசேடம்கேட்டு அபிமன்னராஜாவும்
சுந்தரியையெந்தனுக்குச் சொல்லியிருந்தாரே
பெண்சாதியென்று சொல்லி பெரியோர்முன்னாளிலே
அந்தநாள்முதலாய் அமர்ந்திருந்தகாரியத்தை
கள்ள தூரியோதனன் தன்மகன்லக்குணற்கு
செல்வக்கலியாணம் செய்யவேபோராணும்
அந்தவிசேடம் அதுகேட்டுசுந்தரியும்
எந்தனுக்குலே யெழுதிவாவிட்டாள்காண்
பின்னையும் உண்டான பேச்சுவகை உள்ளதெல்லாம்
நன்றாயெழுதி அனுப்பினாள் நாயகியும்
அதுகண்டு அண்ணாவே அடியேன்புறப்பட்டேன்
மனம்பொருக்கமாட்டாமல் வந்தேன்காணன்னாவே
வல்லரக்கன் தன்வனத்தில் வழிதப்பிவந்துவிட்டேன்
கொல்லத்துணிந்தானே கொடும்பாவிவல்லரக்கன்
வல்லரக்கன் தன் னுடனே வருத்தமாய்ச்சண்டைபண்ணி
கொன்றேன் அவனை கொடுமையுள்ளராட்சதனை
அவ்விசேடம்தான்கேட்டு அண்ணன்கடோர்க்கஜனும்
என்னையறியாமல் என்மேலேசண்டைசெய்தார்
அண்ணனும்நா னுமாய் ஐந்தாருநாழிமட்டாய்
சண்டைகள் பண்ணிமெத்த தான்தோர்வையில்லாமல்
வங்கிஷங்கள் பேசி அறிந்தோங்காணன்னாவே
பின்னையுமெத்த பேச்சுவகையுள்ளதெல்லாம்
ஒன்றுங்குறையாமல் உரைத்தானேபாலனுமே
அம்மாள் கமலகன்னி அனுப்பிவித்தபூஷணமும்
அண்ணையும்கூட்டி அனுப்பிவைத்த ஆண்மைகளும்
உன்னுடனேபேசி உங்களம்மாள் நாககன்னி
தன்னுடனேயித்தையெல்லாம் தப்பாமல்தானுரைத்து
உன்னுடனேமூவரும்போ யுறுதியுடன்சண்டைபண்ணி
சுந்தரியைத்தாலிகட்டி சுகமாகவாங்கொன்று
அனுப்பினாள் கமலகன்னி அண்ணாவேயிங்கேவந்தோம்
என்றுசொல்லிபாலனுமே எடுத்துரைத்தான் உள்ளதெல்
நல்லதென்றுதான்கேட்டு நல்லரவான் பொழுது [லாம்]

அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை. க0டு

சந்தோஷப்பட்டுத் தலையசைத்துக்கொண்டானும்
நல்லதென்றுமூவருமாய் நடந்தார்களப்பொழுது
தாயிருக்கும்பாதாள லோகந்தடமறிந்து
நாககன்னிபக்கலுக்கு நடந்தார்கள்மூவருமாய்
அம்மாளுக்குமந்த ஆசாச்சாவடியில்
கண்டார்கள் தாயாரை கைகுவித்துதெண்டனிட்டார்
முக்கால்வலம்வந்து முடிவணங்கித்தெண்டனிட்டார்
பிள்ளைகளைவாழ்த்தி பெருமையுடன் தானெடுத்து
ஏதடாநல்லரவான் இவர்கள்யாருடையவங்கிஷங்காண்
சொல்லடாவென்று செவிகொடுத்துதான்கேட்டான்

நல்லரவான் அபிமன்னன் சேதியைத்

தாயாருக்குக் கூறுதல்.

வெற்றிமதயானை வீமன்குமாரனம்மா
தாயார்கமலகன்னி தன்மகன்கடோர்க்கஜன்காண்
ஆணுலமுகுமன்னன் அருச்சுனனுர்பெற்றபிள்ளை
உந்தன்புருஷனுக்கு உத்தமகுமாரனம்மா
சுபத்திரைக்குப்பிள்ளையம்மா சுந்தரிக்குமாப்பிள்ளைகாண்
சுந்தரியைத்தாலிகட்ட வந்தானபிமன்னுமே
என்றுசொல்லிநல்லரவான் எடுத்துரைத்தானப்பொழுது
காரியமாய்வந்த கலியாணபேச்சையெல்லாம்
பூரணமாய்ச்சொல்லியப்போ போதித்தான் நல்லரவான்

நாககன்னி கூறுவது.

அந்தவசனங்கேட்டு அம்மாள் எறிபறந்து
கோபித்துக்கண்ணிவந்து கூறியவாளெடுத்து
தூரியோதனன்சேனை தேசத்திலுள்ளதெல்லாம்
அகிரவேவெட்டி ஆகாயம்போக்கிடுவான்
என்றுசொல்லிசபதமிட்டு எழுந்தாளே நாககன்னி
கண்டானே நல்லரவான் காலிலேபோய்விழுந்து

நல்லரவான் கூறுவது.

நானிருக்கநீபோக ஞாயமோதாயாரே
சிமிட்டிவிழிப்பளவில் தூரியோதனன்சேனையெல்லாம்
அமட்டி அரைட்சணத்திற் ஆவிபெலிகொண்டிடுவேன்.

௧0௬ அபிமன்னன் சுந்தரிமாலே.

எட்டி அடித்து யெமலோகம்போக்கிடுவேன்
 துக்கி அடித்தவரைச் சுந்தரிக்குமாலையிட்டு
 தம்பிகையிலமங்கிலியம் தரிப்பித்து நான்வாறேன்
 எனக்குவிடைகொடம்மாள் என் தம்பிதன் னுடனே
 என்று சொல்லி நல்லரவான் எடுத்துரைத்தான் தாயார்க்கு
 தாயார்மனங்குளிர்ந்து சம்மதித்தாளப்பொழுது
 கோபந்தணிந்தபின்பு கொம்பினையாளே துரைப்பாள்
 அரவான்கடோர்க்கஜனும் அவர்முகத்தைதான்பார்த்து
 என்பிள்ளைபாலனைத்தான் இங்கேயிருக்கவைத்து
 அங்கேயிருவரும்போய் அருச்சுனாபுரம்புகுந்து
 பங்கப்படவடித்து பதராக்கி துற்றிவித்து
 துவாரகாபுரியையிகச் சுட்டுக்கரியாக்கி
 சுந்தரியைப் பல்லக்கில் சுகமாயெடுத்துவந்து
 என்முன்னேதான் விடுங்கள் எதிரில்லாமக்களே நீர்
 என்று சொல்லி அப்பொழுது எடுத்துரைத்தான் நாககன்னி
 தம்பியிருவரும் சாஷ்டாங்கதெண்டனிட்டு
 உத்தமியேயென்தாயே ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன்
 தம்பியையிங்கேவைத்து தாமேகொண்டாருவோம்
 சுந்தரியைக்கொண்டுவந்தால் சூதாயிருக்குதம்மா
 களவிலேகொண்டுவந்தால் கள்ளனென்று சொல்வார்கள்
 பந்தலிலேதானிருந்து பார்த்திருக்கத்தாலிகட்டி
 விந்தையுடன் மன்னவர்கள் வெட்கிதலைசாய்த்திருக்க
 மங்கிலியம் தரித்து வரவேணும் தாயாரே
 என்று சொல்லி நல்லரவான் இதமாய் எடுத்துரைத்தான்
 அந்தவிசேஷம் அதுகேட்டு நாககன்னி
 நல்லதப்பாயென்மகனே நாயகமே நீர்கேளும்
 இராஜமுடிமன்னனை ரணமுகத்தில்காட்டாதே
 மறைவாகத்தான் வைத்து மகாசண்டை நீங்கள் பண்ணி
 தண்டுமுறித்து தளங்கள் கழிந்தபின்பு
 சுந்தரிக்கு மங்கிலியம் சுகமாய்தரியுங்கோள்
 என்று பெட்டியைத்தான் திறந்து புலிவாணப் பட்டெடுத்து
 திட்டமுடன் மங்கிலியம் திரள்பூஷணமுள்ளதெல்லாம்
 பட்டுரவிக்கைகளும் பருமுத்துத்தாவாடமும்
 சுட்டிதலைக்குப்பி சுந்தரிக்கு ஆனதெல்லாம்
 திட்டமுடன் பெட்டிகட்டி சீராகத்தான்கொடுத்தான்

சொன்னபடிசெய்யுமென்று சொல்லிவிடைகொடுத்தான்
 அப்படியே நல்லதென்று அதையெடுத்துக்கொண்டார்கள்
 அம்மானை சுத்திவந்து அடிவணங்கி தெண்டனிட்டார்
 தெண்டனிட்டமக்கள் தனை சீராகத்தானெடுத்து
 வாழ்த்தி மனமகிழ்ந்து மாதாவுமப்பொழுது
 வேலவரைத்தோத்தரித்து போய்வாருமக்களென்றாள்
 போய்வாரோமென்று போனார்கள் மூவருமாய்
 வாசற்கடந்து மண்டபங்கள் தான்கடந்து
 நாடுகடந்து நகரியெல்லாம்தான்கடந்து
 சாத்திரக்கொடிவேந்தன் சகாதேவன்மகனார்
 தொந்திசெட்டிவீற்றிருக்குந் துய்யமலைதன்மகனார்
 அந்தவனத்தில் அழகானதொந்திசெட்டி
 உயர்ந்தமலையீறிருந்து ஒருகையில் தராசிகொண்டு
 மற்றொருகையிலே மலைபிடுங்கிகுண்டாக்கி
 வருவாரைப்போவாரை மறித்து தராசில்வைத்து
 நிறுத்து நிறைக்கொரு நிண்ணையப்பொன்வாங்கி
 வாங்கியபொன்னையெல்லாம் மலைபோலேதான்குவித்து
 இன்னம் வருவார்க்கு எதிர்பார்த்து அங்கிருந்தான்
 அரவான்கடோர்க்கஜனும் அபிமன்னமங்குவந்து
 சகாதேவன் தன்மகனார் சாத்திரவான் தொந்திசெட்டி
 வார்பேர்தங்களைத்தான் வங்கிஷரென்றறியாமல்
 தொந்திசெட்டி யுத்தம்.

கண்டந்தமூவரையும் கானகத்துதொந்திசெட்டி
 கைவிசுக்காசுக் கடுகெனவேதாருமென்றான்
 கரையரவானும் கடோர்க்கஜனும் துரைப்பார்
 ஆரடாபையலே ஆகடியம்பேசுகிறாய்
 வழியில் தராசுதனை வாங்கடாநாங்கள் போக
 பாரடாபையலே பயணம் துரிதமடா
 தராசுதனை வாங்கடா சலுகியிலே போகவேணும்
 கேட்டந்தொந்திசெட்டி கிளிபவளவாயாலே
 ஆரடாமானிடரே அடிபடப்போகிறீர்கள்
 துரியோதன னுடைய சேனைபரிகலமும்
 பகினைன்படைத்தலைவர் பாங்காய் நிறுத்தேனே
 அவர்களிலும் பெரியவரோ ஆண்மையுள்ளவீரியரோ
 அரவான்கடோர்க்கஜனும் அபிமன்னராஜாவும்

சேறியெறிபறந்து சிங்கக்குட்டியாய்ந்ததுபோல்
 அதுகண்டுதொந்திசெட்டி அவனும்எழுந்திருந்து
 மூவருடன்போர்பொருத முடிகினுன்தொந்திசெட்டி
 அபிமன்னராசாவை அமர்த்தியிருவருந்தான்
 தெண்டுடனேவில்லுகளும் தீவிரமாய்த்தானெடுத்து
 தொந்திசெட்டிமேலே தொடுத்தார்கன்பாணசாம்
 அவனும்எதிர்த்துஅப்போ ஆயுதத்தைத்தானெடுத்து
 மூவருடனே அவன் முடிகி அப்போசண்டைபண்ணி
 பாணங்கள் அப்பொழுது மழைமாரிபோல்பொழிய
 பூமிகிடுகிடென்ன பூலோகம்தானகிர
 மலைகள்பருவதங்கள் மகாமாங்கள் அற்றுவிழ
 எதிரானதன்மலையை யிருபிளவாய்த்தான்பிளக்க
 இப்படியாக யிவர்கள்சண்டைபண் ணுகையில்
 பாணங்கள்வாரதெல்லாம் வலமாகசுத்திவந்து
 பாதத்தில்தான்பணிந்து பக்கத்தில்தின்றிடுமாம்
 இப்படியாக யிருசாமம்சண்டைபண்ணி
 ஒருவர்க்கும்காயம் உறுதியுடன்பட்டதில்லை
 இந்தபுதுமையேதென்றுதொந்திசெட்டி
 நம்மிடவங்கிஷத்து ராசமன்னர்தான்இவரே [டி
 அறிந்திடுவோமென்றுசொல்லி ஆணுகன்தொந்திசெட்
 மன்னவரேராஜரேநீர் வழிபட்டமூவருந்தான்
 ஆருடவங்கிஷங்காண் அறியவுரையுமென்றுன்
 படுகனத்திலொப்பாரி கேட்பாரோதார்வேந்தர்
 சண்டைமுனையிலே தாவுதரிகேட்பாரோ
 கத்திமுனையிலே கனவுறவுகேட்பாரோ
 என்றுஅரவான் யிடுப்பானவார்த்தைசொன்னான்
 சொன்னவிசேடமது தொந்திசெட்டிதான்கேட்டு
 மூவரையும்தான்பார்த்து முடிமன்னன் தானுரைப்பான்
 நீங்களுரையாமல் நிண்ணயமாய்தானிருந்தீர்
 தானுரைப்பேன்கேளுமெனநவின்ருனேதொந்திசெட்டி
 பாண்டுமகாராசன்குலம் பாண்டவர்ஐவர்களில்
 என்பிறப்பைசொல்லி எடுத்துரைப்பேன்நீர்கேள்
 தருமருக்குநேரினயான் சகாதேவர்என்தகப்பன்
 நகுலரும்அர்ச்சுனரும் நல்பெரியவீமருந்தான்
 தாரார்தனஞ்செயனார் தருமர்பெருமானும்

நால்வருமெந்தனுக்கு நல்லபெரியப்பன்மார்
 ஐவரிடவங்கிஷங்காண் என்தாயும்வீரகெங்காள்
 என்றுசொல்லிதொந்திசெட்டி எதிரானமூவருந்தான்
 கையாயுதத்தை கடுகெனவேதாழவைத்து
 மோசம்வரப்போருதென்று முத்தோன்கடோர்க்கஜனும்
 அரவான்கடோர்க்கஜனும் அண்டையிலேதான்வந்து
 கட்டி அணைத்தவனை கண்மணியேநாங்களுந்தான்
 பஞ்சவர்கள் தங்களிட பாலரென்றுதான்கறி
 கடோர்க்கசனும்தானும் கனிவாயெடுத்துரைப்பான்
 தர்மர்பெரியப்பன் நமக்கிளையார்என்தகப்பன்
 தெண்டாயுதம்படைத்த திறல்வீரன்என்தகப்பன்
 என்தாயார்கமலகன்னி என்பேர்கடோர்க்கஜன் தான்
 அருச்சுனரும்சிறற்ப்பன் அவர்குமார்தானிருவர்
 நாககன்னிதன்மகனும் நல்லரவான் தானுமிவன்
 சுபத்திரையாள் தன் னுடைய துய்ய அபிமன்னனிவன்
 என்றுகடோர்க்கஜனும்எடுத்துரைத்தான் அப்பொழுது
 அதுகேட்டுதொந்திசெட்டி அண்ணன் தம்பிஎன்றிரிந்து
 மூவரும்நீங்களிங்கே முடிகிவந்திரிப்பொழுது [கேட்க
 சொல்லுமண்ணுவென்றுசொல்லி தொந்திசெட்டிதான்
 அப்போகடோர்க்கஜனும் அரவானும்தானுரைப்பான்
 தம்பி அபிமருக்கே தாரமென்றேசுந்தரியும்
 மாயன்பெருமாள் மகளார் இருந்தாளே
 அவளைத் துரியோதனனாரும் தன்மகன்லக்குணர்க்கு
 கொள்ளவேவந்து குலப்பெருமாள் தன்னுடனே
 நாளுமுகூர்த்தமிட்டு நலமாயிருக்கையிலே
 அந்தவிசேடம் அதுகேட்டுதம்பியுமே
 அவன்வந்தான்பயணம் வல்லரக்கன் தன்வனத்தை
 அவனை-சண்டைகொடுத்து சங்கரித்தான் அம்மனை
 அந்தச்சமயத்தில் அடவியிலேநான்போனேன்
 கண்டேன் அபிமறையும் கலந்துஉறவாடியங்கே
 என்தாயார்கமலகன்னி தன்மனைக்கியிட்டுவந்தேன்
 அவளும்இதுகேட்டு அனேகமாய்க்கொண்டாடி
 தாலியுங்கூரையும் தங்கப்பொன்பூஷணமும்
 இருவருங்கூடி யிப்பால்வருகையிலே
 அரவானுங்கண்டு அறியஉறவாடி
 மூவரும்கூடியப்போ மூர்க்கமுள்ளநாககன்னி

கக0 அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

அம்மானைக்கண்டு அடி வணங்கித்தெண்டனிட்டு
கல்யாணக்காரியத்தைக் காதலுடன் நாங்கள் சொன்னோம்
அப்போ- அவளறிந்து ஆணிப்பொன்பூஷணமும்
செம்பணிதிபட்டு திரளாய் அவள்கொடுத்தாள்
அண்ணன் அவர்களையும் அனுப்பிவிடகொடுத்தாள்
மூவருமாய்க்கூடி முனைந்துவந்தோம்யிப்பொழுது
என்றுசொல்லக்கேட்டு எழுந்திருந்துதொந்திசெட்டி
வாருங்கள் என்றுசொல்லி மாதா அரண்மனைக்கு
அழைத்துவந்துவிட்டு அம்மானைத்தெண்டனிட்டு
மூவர்வந்தசேதியெல்லாம் முடிய அவனுரைத்தான்
கைகட்டிவீற்றிருந்தான் காவலர்கள் தங்களுடன்
மக்களைப்பார்த்துமப்போ மனமகிழ்ந்துவீரகெங்காள்
வாழ்த்தியெடுத்து மடிமேலேதானிருத்தி
உச்சியைமுகந்து உகமைசொல்லிமுத்தமிட்டு
தாதிகளை தானழைத்து சமையல்துபண்ணிவைத்து
மயிர்கோதியெண்ணையிட்டு வரிசையுள்ளமக்களுக்கு
தலைமுழுக்குபண்ணிவித்துச் சமையல்துபண்ணிவைத்து
அடக்காய்சுருள்கொடுத்து ஆபரணம்தான்எடுத்து
பிள்ளைகள் தங்களுக்கு பெரும்பணிதிதான்பூட்டி
மக்களுக்குவத்தொரு வரிசைபணிபூட்டி
ஆபரணம்பூட்டி அழகாய் அலங்கரித்து
அபிமன்னனக்குமே அதிகபணிபூட்டி
பட்டுப்பலகணியும் பாஷனுக்குத்தான்கொடுத்து
அரவான்கடோர்க்கஜனை அவள்மகனைத்தானழைத்து
சுந்தரிக்குமாலையிட்டு சுகமாகநீங்கள்போய்
அறியாதபாலகளை அபிமன்னராசாவை
துரியோதனனுடைய திரள்தனையேகூட்டாதே
ஆனைபடைசேனைகளை அவன்கண்ணில்காட்டாதே
பாலால் அபிமனும் படைமுகங்கள்பார்த்தறியான்
தாகங்குடித்தறியான் சண்டைசெய்துதானறியான்
அபிமன்னராசாவை அப்பால் நிறுத்திவைத்து [து
துரியோதனன்சேனையெல்லாம்செண்டாடித்தான்கெலித்
மாற்றூன்பகையாளி மாபாவிசத்துருக்கள்
அவன்- ஆனைக்குசிரைகள் அவனியிலேமடியடித்து
மாயன்மகள் சுந்தரியை மணஞ்செய்துவாருமென்று
பூமியைக்கிள்ளி பொருதவேகாப்புமிட்டு

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை ககக

வாளபிமர்தன்னையே மகன்கையிலொப்பிவித்து
போய்வாருமென்று போற்றிவிடகொடுத்தாள்
அங்கேவிடைகள்பெற்று அலைகெங்கைதன்னோடே
நால்வரும் துவாரகாபுரிக்கு வருவது.

அப்போதுநால்வருமாய் ஆயன்பதிநோக்கி
இரவுபகலாக இராஜர்கள் தானடந்தார்
காடுகடந்து கழிவினந்தான்கடந்து
கானாறுதோப்புகளும் கடந்துவழிநடந்து
இஞ்சிவனங்கடந்து இருவாட்சியுட்புகுந்து
கொஞ்சிவனங்கடந்து குழவிவனம்புகுந்து

நால்வரும் ஒளவையார்வீட்டில் வந்து
இறங்கினது.

ஒளவையார்தன்வனத்திற் அராமக்கள்போய்புகுந்தார்
தாரார்தனஞ்சயனார் தருமிடசத்திரமாம்
ஏராளமாக எத்தனைபேர்வந்தாலும்
நாழியரிசி சமைத்திடுவாள் நாயகியும்
அப்படிக்கொத்த ஒளவையார்தன்மாளிகையில்
போனார்கள்நால்வருந்தான் புதுமையுள்ளராசாக்கள்
கண்டாளேஒளவையாரும் காரணமாய்வந்தவரை
வந்தவரைக்கண்டவ்வையார் வாங்களிருங்கள்ளென்றான்
எந்தவூரெந்ததேசம் எனக்கறியக்கூறுமென்றான்
அப்பொழுதுநால்வரும் அறியவுரைப்பார்கள்
காசிவளநாடு கலியாணம்பார்க்கவந்தோம்
இந்தவனத்திலே இருப்பானென்பாட்டியரே
மெத்தப்பசிக்குதம்மா வெம்பிவிடாய்த் துவந்தோம்
பாட்டிக்கிழவி பழஞ்சோறுமுண்டோதான்
நல்லக்கிழவியரே நாணையக்காரியரே
பசிக்குதுஒளவையாரே பாலமிர்தம்வேணுமென்றார்
பழஞ்சோறேன்பிள்ளைகளே பரம்கிருபையினால்
நாலாயிரம்பொன்னீந்தால் நற்போசனமிடுவேன்
இன்னொருவரில்லாமல் எதிர்பார்த்துநிற்கிறேன்
நீங்களும்வந்தீரே நீலவர்ணர்புண்ணியத்தால்
சமைக்கஒருநாழிசெல்லும் தம்பியரேயென்றுரைத்தாள்

ககஉ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

சுந்தரிக்குபூமலை தொடுத்துவைத்தபிற்பாடு
அப்போசமைத்திடுவே னென்றாளே ஓளவையாரும்
அந்தவிசேஷம் அதுகேட்டுபாலனுமே
சுந்தரிக்குப்பூமலை தொடுத்துதருகிறேனான்
எங்களுக்குநீசமைத்து இடுங்காணும்பாட்டியரே
ஒளவையார் அபிமன்னனுக்கு புட்பம்

கொடுப்பது.

அப்படியே நல்லதென்று ஒளவையாரும் சம்மதித்து
மல்லிகைமூல்லை மருக்கொழுந்துசெண்பகமும்
சொற்பெரியகுங்குமப்பூ ருரியகாந்திப்பூவும்
நன்றாய்பரிமளிக்கும் நந்தியாவட்டையுந்தான்
பாதரிப்பூசெவ்வலரி பாரிசாசுபுட்பங்களும்
எந்தெந்தபுட்பமெல்லாம் எடுத்துவந்ததான்கொடுத்தான்
அபிமன்னன் சுந்தரிக்குப் பூமலைதொடுப்பது.

பார்த்தான் அபிமன்னன் பாட்டிதந்தபூவையெல்லாம்
வகையாலொருசெண்டுகளும் மலைகளும் கட்டலுற்றான்
பொன்னிழைத்ததாருலே பூச்செண்டுகட்டலுற்றான்
ஐந்துற்றுநாலுவகை ஆனசெண்டுமலைகளும்
நிகநிகென்றுதான் மின்ன நிதானமிட்டுகட்டினான் [ம்
மல்லிகைப்பூசெண்டதிலே தாங்கள் வந்தவயணமெல்லா
சொல்லியொருசீட்டிலே சுருக்காகத்தானெழுதி
கணையாழிமோதிரத்தைக் கழட்டி அதற்குள்ளேவைத்து
பூமலைதான்கழட்டி பூப்பெட்டியுள்ளேவைத்து
ஒளவையாரைத்தானழைத்து ஆச்சு அபூமலையென்று
பசிக்குதுபாட்டியரே பசியாவே னுமென்றான்
அப்படியேயாகுதென்று ஒளவையாருஞ்சம்மதித்து
முழுதிக்குளித்து முகம்கழுவிபூசைபண்ணி
எழுந்திருங்கொள்ளென்று மனங்குளிரச்சொன்னாளே
ஆசனம்பொருந்துமென்று ஒளவையாரழைக்கலுற்றான்
சாணுக்குமுன்றடிதான் தள்ளாடிதானடந்தான்
அசட்டுகிழவியிவள் ஆசனமெங்கேபோடுவாள்
மாற்றான் துரியோதனன் வைத்தானோநாமறியோம்
எண்ணியிந்தநால்வருமாய் ஏகாந்தம்பேசிருந்தார்

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை ககஉ

மாற்றான் பகையாளி மாபாவிமைத்தனவன்
தேசத்தழகன் துரியோதனன்பாவி
அண்ணையிவன் செய்தவினை அறியீரோ அண்ணாவே
நச்சுமுள்ளை தான்பாப்பி நடக்குமவழிதனிலே
கொல்லத்துணிந்தானே குருடன்மகனாரும்
ஆயனருளாலே அன்றுபிழைத்துவந்தார்
பஞ்சவரைவரையும் பாக்கமுள் நாட்டிவைத்து
அரக்குமாமாளிகையில் அனலடைத்துதிக்கொளுத்தி
மடிக்கத்திரிந்தானே மாபாவிசத்துருக்கன்
அன்றுபிழைத்தார்க ளாயன்திருவுளத்தால்
காளையிமருடன் கடோர்க்கஜானே துரைப்பான்
நல்லதுதம்பியரே நம்பவே ஒளவையாரை
ஆக்கினசாதம் அடவானகாய்கறிகள்
கொண்டு வந்துவட்டியுங் கிழவியினவரைப்போம்
கூட்டி ஒருஉண்டை தின்னுமென்றுகைக்கொடுப்போம்
மருந்தானுள் தின்னுள் மயங்குவாள் கன்கிழவி
மற்றச்சோருகைக்கால் வாரிமுழுங்கிடுவாள்
தின்னாதேபோனால் தெண்டால் நுறுங்கடிப்போம்
எண்ணியிந்தநால்வருமாய் ஏகாந்தம்பேசியபின்
ஒளவையாரிடவாசலிலே அர்ச்சமக்கள்வந்துநின்று
பாட்டியாரைத்தான்பார்த்து பகிக்குதெனவரைத்தார்
ஒளவையார் நால்வரை இலைபறிக்கச்சொன்னது.

—*—*—*—

அப்போது அவ்வையார் அர்ச்சமக்கள் தன்னைப்பார்த்து
வாழையிலேபோட்டால் மறித்தெடுப்பாராருயில்லை
இருநூற்றுக்காதவழி யெல்லையுள்ள தூரமெல்லாம்
ஒருசுரைமுத்தியெங்கும் ஒங்கிவளர்ந்ததுகாண்
அரவானைப்பார்த்திந்த ஒளவையார்கிழவியெல்லாள்
நாலுயில்கிளாளி நால்வரும்வாங்கொன்றாள்
சுருக்கானபையலே கரைகிள்ளிவாருமென்றாள்
என்னக்கிழவியரும் எழுந்திருந்துநல்லவான்
இருநூற்றுக்காதவழி படர்ந்தசுரையுள்ளதெல்லாம்
அப்போ அரவானும் அடியோடேதான் பிடுங்கி
வேரோடே தூன்பிடிங்கி வேந்தன்மலைபோல்சுருட்டி
வைத்துத்தலைமேலெடுத்து வாசானேநல்லவான்
சுருட்டிவருத்தப்பிதன்னை துரைமன்னர்தான்பார்த்து

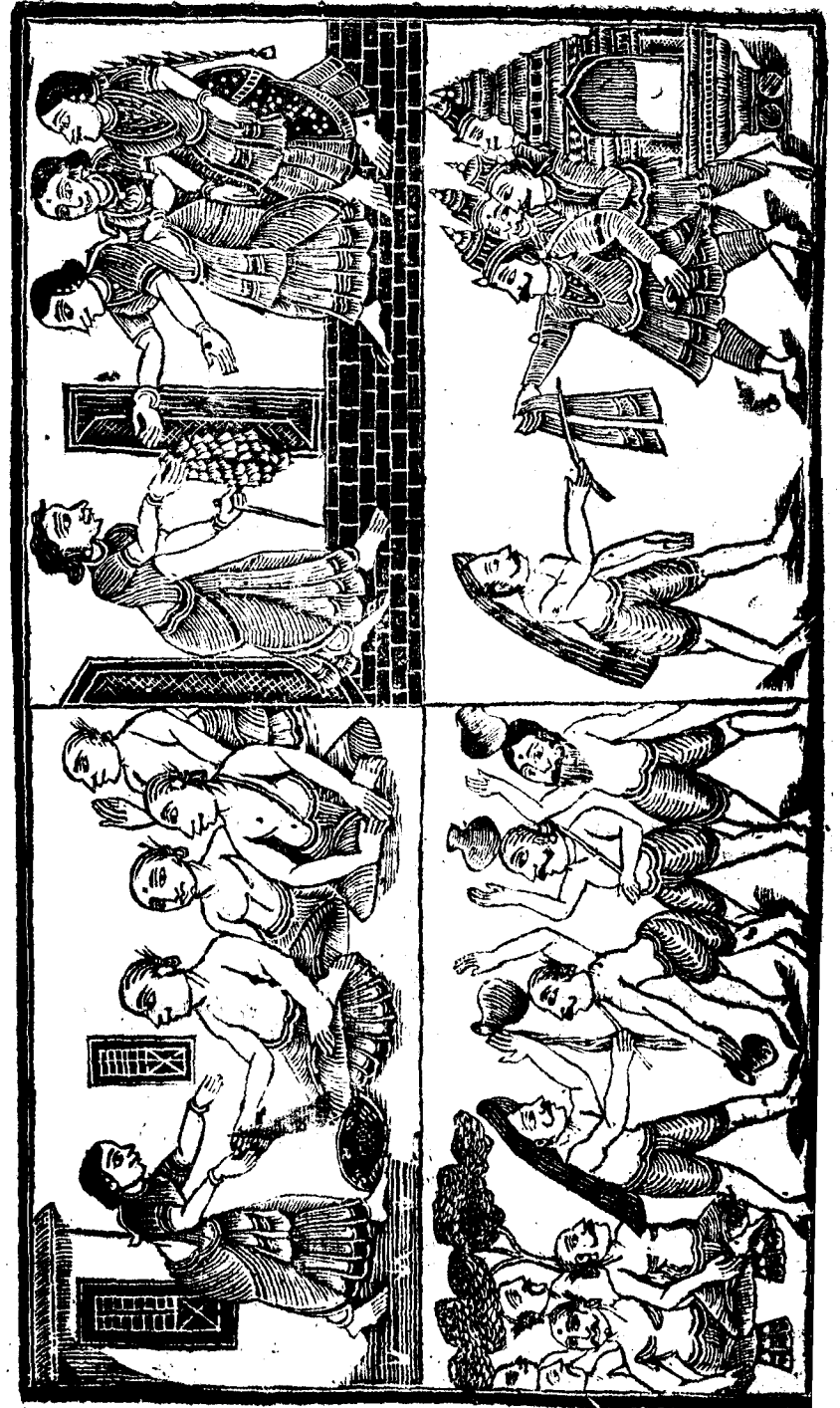
ககச அபிமன்னன் சுந்தரிமலை

சீதைசிறையிருக்க ஸ்ரீராமர்படைகூட்டி
இலங்கைபுகுந்து இராமர்படைவெல்லும்போது
மாற்றுகை அம்பாலே மடிந்தார்கள் வானர்கள்
அப்போதனுமார் அவிழ்தத்தைக்கொண்டுவர
சஞ்சீவிகொண்டுவர தாண்டியேபோம்போது
மருந்துடையபேர்மறந்து மலையோடேபிடுங்கிவந்தார்
இமயமலையிலே யிருக்குதென்றுசஞ்சீவி
அனுமார்மலைபிடுங்கி அன்றெடுத்துவந்தாற்போல்
அரவான்கறைபிடுங்கி ஓளவையார்முன்போட்டான்
கிழவி விசனப்படுவது.

கண்டாளே ஓளவையாரும் கைநெறித்துக்காலசைத்து
அண்டாதாட்சதனே அடியோடே யிச்சரையை
மொண்டாய்ப்பிடுங்கிவந்து மோடியாய்ப்போடுவையோ
ஆகாயம்பூமியுள்ள அன்றுமுதலின்றளவும்
எப்போதுமிச்சரைதான் என்றுமிருந்ததுகாண்
தர்மர்கையால்வைத்தகரை சத்திரத்துக்கேற்றதுகாண்
அந்தச்சரையை அடியோடேபிடுங்குவையோ
கையைநெறித்தவ்வையார் கற்சுவரில்சார்ந்துகொண்டு
என்றுபுலம்பியிருந்தாளே அவ்வையாரும்
அபிமன்னன் சுரையிலையை நடுவது.

அவ்வையமுக்கிறதை ஆனசிறுபாலன்கண்டு
நல்லவான்பிடுங்கினதை நட்டிடுவோமென்றுசொல்லி
பாதாளந்தான்பறித்து பருவேரைஉள்ளேவிட்டு
தருமரைத்தானிலைந்து தள்ளிமண்ணை நிறைத்தான்
எப்போதும்போலே இலையுங்கொடியாகி
எங்கும்படர்ந்து இருந்ததுகாணச்சரையும்
கண்டாளவ்வையாரும் கைகொட்டித்தானகைத்தாள்
நகைத்துமே ஓளவையாரும் நால்வருக்கும்பந்திவைத்த
ஓளவையார் நால்வருக்கும் அன்னமிடுதல்.

சுரையிலையைப்பூமியிலே துலக்கமுடன்படுத்து
இலையிலேநீர்தெளித்து ஏதுசெய்தாளவ்வையாரும்
ஆயிரம்பொறிக்கறிகள் அமுதுகறியுள்ளதெல்லாம்
கொண்டுவந்துபோட்டாள் கூட்டித்திரட்டினார்

ககக அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

பதருதேகடோற்கஜனே பாம்புகுடந்தானி துகாண்
 ஓளவையார்க்கு ஒரு உண்டை அள்ளியிட்டுப் பார்ப்போமென்
 என்னவிதமானாலும் எனக்குச் செறித்துவிடும் [ரூர்
 எங்கனையர்மதவீமர் இளையாமல்நஞ்சையுண்டார்
 ஏழுசாடி நஞ்சையுண்டார் எங்கனையர்மதவீமர்
 அன்றுவிடம் செறிக்கிலையோ ஆயனருளாலே
 மேகத்துமின்னலது வித்தையதுபாரீரோ
 அம்மிசூழவிபோ லாடுகிறதுபாருமென்று
 கையாலேகாட்டின கனவீமன்னன் தகப்பன்
 என்றுசுரையிலேயும்சோறுப் சுருட்டிமுழுங்க வுற்றான் [ர்
 பார்த்திருந்தமூவருந் தான்பசித்திருந்தாண்னையென்ற
 மூவரும்பேசி முகம்பார்த்து இருக்க வுற்றார்
 பார்த்தானே நல்லரவான் பந்தடித்துகண்ணிவந்து
 கோடையிடிபோலே கொக்கரித்துகண்ணிவந்து
 ஓளவையாரேஎங்களுக்கு கழுதெங்கேயென்றுரைத்தான்
 ஓளவையாரும்மங்கே அவன்கோபந்தான்கண்டு
 குறுணியிடிக்குமந்த கடையிலேகொண்டு வந்தான்
 வயிர் நிறையவுங்களுக்கு வாடித்திடுவேன் உண் ணுமென்ற
 அப்படியேபோடுமென்றான் அபிமன்னராசாவும் [ன்
 போட்டாளே ஓளவையாரும் பொறிக்கறியும்போசனமும்
 உண் ணுங்களைன்று உபசரித்தான்பாட்டியரும்
 அத்தனையுமுண்டு ஓளவையாரைத்தான்பார்த்து
 பாட்டிக்கிழவியரே பழஞ்சோறுமீந்திருந்தால்
 கொண்டுவாபாட்டியரே குறையரைகளுள்ளதெல்லாம்
 என்னக்கிழவியுமே ஏங்கிநடுக்கெடுத்து
 ஆயிரம்பொறிக்கறிகள் அமுதுகளைத்தான்முழுங்கி
 இன்னம்பழஞ்சோறு இவர்கேட்டாலென்னசெய்வேன்
 இருந்துறுகாதவழி படர்ந்தசுரையிலேயும்
 ஒக்கமுழுங்கி ஒருவருக்கும்போதாதென்றால்
 இன்னம்பசியா இருக்குதென்றாலென்னசெய்வேன்
 ஆரோயெவரோ அறியாமல்சோறுசொன்னோம்
 வில்லில்மிடுக்குடையா உனக்கெத்தனைசோர்வே ணுமடா
 எங்களண்ணருடசோற்றிலே அத்திரட்டிவே ணுமடி
 தொந்திரெயதம்பி உனக்கெத்தனைசோர்வே ணுமடா
 எங்களண்ணிருவரினும் அதிகமாகவே ணுமென்றான்
 சுறுக்காய்சுரைபிடிங்கி எத்தனைசோர்வே ணுமடா

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. ககக

எங்களண்ணருடசோற்றிலேயும் அதிகமாய்வே ணுமென்
 பார்த்தாங்கிழவி பசங்கள்நம்மைக்கொல்வாரென்று [ரூர்
 இவர்களுக்குசோறிட்டு நான்பிழைக்கமாட்டேனென்று
 நம்மையுங்கொன்று முழங்குவாரென்றுசொல்லி
 நெருப்பெடு கபோறவள்போல் நீண்டாள்பதிநோக்கி
 குந்திவழிநடந்து கொப்பனவேஒட வுற்றாள்
 போகாதேபாட்டியென்று பின்பிடித்தானல்லரவான்
 எடுத்துமுழுங்கவந்தார் என்றேமிகப்பயந்து
 ஆற்றருகேயோடிவந்து ஓளவையுமேதுரைப்பாள்
 புரமந்திருமுடியி லிருக்குமந்தபார்வதியே
 எங்கும்நிறைந்தாளே என்பங்கில்மாதாவே
 மயேஸ்வரியேதாயேநீ மாயன்றிருத்தங்கையரே
 மகாதேவர்திருச்சடையில் மங்கையரேகெங்கையரே
 ஆரோதெரியாது அறியேனோராட்சதரை
 என்னைமுழுங்கவந்தார் என்செய்வேன்மாதாவே
 ஆபத்தைக்காரும்மமா ஆகாயக்கெங்கையரே
 பாலப்பசிதீராய் பார்வதியேநான்பிழைக்க
 ஆதிகெங்கையாதம் ஓளவையாருந்தெண்டனிட்டு
 சோறுங்கறியுந் துவங்கியவெண்தயிரும்
 ஆற்றிலுள்ளநீரையெல்லாம் அடிசில்கறியாக்கும்மமா
 பார்வதியேயென்று பணிந்தாளேகூன்கிழவி
 ஓளவையார்நினைத்தபடி அப்படியேஉண்டாச்சு
 பார்த்தாளே ஓளவையாரும் பசங்களண்டைஒடிவந்து
 ஆசனம்சமைத்தேனடா அப்பாவேவாருங்கோள்
 இட்டுவந்துநால்வரையு மிறங்குமென்றாளாற்றிலே
 ஆற்றிலிறங்கிநீங்கள் ஆசனம்பொசியுமென்றாள்
 வயிர்நிறையஉண் ணுங்கோள் மக்களேஎன்றுரைத்தாள்
 அரசமக்கள்நால்வருமாய் ஆற்றிலேபோயிறங்கி
 கச்சைகளைந் துணைவந்து கணக்கவேநீராடி
 ஆசனம்பொசித்தபின்பு அரசமக்கள்கைகழுவி
 வெள்ளிலைக்கற்பூரம் வேண்டினதுதானருந்தி
 சந்தனம்கலசூரி சுந்தாமிகவணிந்து
 ஓளவையார்வாசலிலே அரசமக்கள்வந்துநின்றார்
 அப்போதுஓளவையாரும் ஆசனம்புசித்தபின்பு
 தாகமதுதீர்ந்து தனித்திருந்தாளவையாரும்
 அப்போதுஅங்கே ஆயனபடைவீட்டில்

கக அ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

மேளவகைசத்தமது வெகுவாய்முழங்குதங்கே
தாலைவிருதுகளும் தப்புமுழங்குறதும்
மத்தளங்கொட்ட வலம்புரிநின்றாத
பேரிகைசத்தம் பெருக்கமுழங்குறதும்
வேந்தரிந்தநால்வரும் வினுவாகக்கேட்டிருந்து
விந்தைமுழங்குறதை விசாரிப்போமென்றுசொல்லி
ஆச்சிமிழவியரே ஓளவையாரேநீர்கேளீர்
இசைவானமேளசத்தம் எங்கேநீர்சொல்லுமென்றார்
அரசமக்களைப்பார்த்து ஓளவையாருமேதுரைப்பான்
மாயன்மகள்சுந்தரியை வாளபிமர்க்கென்றபெண்ணை
தென்னமுடிவேந்தன் துரியோதனப்பெருமாள்
தன்-மைந்தனிலக்குணர்க்கு மாலையிடவாரானும்
ஆகையினால்முழங்குது அனந்தவகைமேளமெல்லாம்
அபிமரைநீரும் அறிவீரோஆச்சியரே
சொன்னாலரிவேன்காண் சொற்பெரியவீரியனே
சுந்தரிக்குமாப்பிள்ளைதான் சுபத்திரையாள்பெற்றபிள்ளை
அறிவேன்காண்பிள்ளைகளே அடையாளம்சொல்கிறேன்
கேளுங்கள்பிள்ளைகளே கிளைசூழ்ந்துவாழ்ந்திருப்பீர்
தாரார்புகழ்வேந்தன் தர்மரண்டைநானிருப்பேன்
அப்போதறிவேன்காண் அபிமப்பெருமானை
தர்மரைநீர்நிந்தால் சற்றுகுறிசொல்லுமென்றார்
தருமார்க்கடையாளந் தார்துடையில்மச்சமென்றாள்
ஒக்குமோடியாச்சியென்று ஓடிவந்துதெண்டனிட்டார்
தெண்டனிட்டபிள்ளைகளை சென்றவ்வையார்தானெடுத்து
நீங்களாரடாதம்பியரே அறியவேசொல்லுமென்றாள்
வீமருடபிள்ளை பிலவான்கடோர்க்கஜனும்
ஓளவையாருடனே அடையாளமேதுரைப்பான்
நருமார்க்கிளைய தாக்குடையவீமசேனன்
என்பேர்க்கடோர்க்கஜன்தான் என்னாச்சிகமலகன்னி
அருச்சுனனார்புத்திரனார் ஆரவானிவன்கானீர்
சகாதேவன்புத்திரனார் தாக்குடையதொந்திசெட்டி
என்றுசொல்லக்கேட்டு எழுந்துவந்துஓளவையாரும்
கட்டியெடுத்தணைத்து கனிவாயைமுத்தமிட்டு
எங்குவந்தீர்மக்களே இத்தனைதூரமென்றாள்
அருச்சுனனார்புத்திரனு மாவா னுங்கூறுவான்
மாயன்மகள்சுந்தரியை மணஞ்செய்யவந்ததொரு

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. ககக

மாப்பிள்ளையாகவந்த வாளபிமன் தானேயிவன்
வாளபிமனென்றலுமே வாரியெடுத்தணைத்து
வாரியெடுத்து மடிமீதில்கொண்டுசென்று
ஐவரையுங்கண்டதுபோல் ஆச்சுதுகாணிப்பொழுது
மாயனருளாலே மக்களைக்கண்டோமே
தன்னுடையசிங்கா தனத்தருகேகொண்டுசென்று
உட்காருமென்று உபசரணைசொல்லியபின்
மணஞ்செய்யவேணுமென்று வந்தீரோமக்களே
ஆனையணியும் அரசமக்கள்வந்ததுண்டோ
குதிரையுடனே குலமன்னர்வந்ததுண்டோ
வீமன்மகனார் பிலவான்கடோர்க்கஜனும்
வாராய்நீமாதாவே மாயன் துணையாகவந்தோம்
இதுபுதுமைஇதுபுதுமை யென்றாளேஓளவையாரும்
மாயன்தயவாலே வார்த்தைநடந்ததுண்டோ
துரியோதனன்சேனை திரள்வருகுதென்றாக்கால்
பருந்துதன்குண்டதனில் பருங்கோழிக்குஞ்சிருந்து
அதிகாரம்பண்ணற்போல் அல்லவரும்வாராராம்
முப்பதடிவாயில் முதிர்ந்தவெள்ளாட்டுமயிர்
அமர்த்திநிறுத்தி லதுவுமது அக்ரோணி
அப்படிபதினொரு அக்ரோணிசேனையுடன்
ஆனைகுதிரையது எழுதுது அக்ரோணி
எத்தனைசேனையுடன் எம்பெருமாள் தன்பதிக்கு
வாரான் துரியோதனனும் மகுடவர்த்தனர்கூடி
என்றுகேட்டேன்காண் என்னுடையபிள்ளைகளே
ஆனால்கேளென்னாச்சி அடியேங்கள்சேவகத்தை
யானைத்திரளெல்லாம் அண்ணர்கடோற்கஜர்க்கும்
சேனைத்திரளெல்லாம் செல்வன்தொந்திசெட்டியற்கு
மாப்பிள்ளையாலுமே வாளபிமன்கைவசங்காண்
இதுவோசிலபாரம் என்றீரோஎன்பாட்டி
மாயன்மகள்சுந்தரியாள் வார்த்தைதெரியவில்லை
வாளபிமன்மைந்தனுக்கு வாழாளோயில்லையோ
ஆமல்லோவென்றுசொல்லி அறிந்துவாஆச்சியரே
தர்மரைப்பற்றியொரு தனித்துதுபோய்வருவீர்
என்னக்கிழவியரும் ஏங்கிமிகச்சிறித்து
எவலில்காரியப்பேர் என்னையேயோகவொட்டார்
எப்படியாகிலும் இப்போஒருதுது

கஉ௦ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

போய்வாரும் ஆச்சியென்று போற்றியேதெண்டனிட்டார்
அப்படியேயாகுதென்று ஆச்சியந்த அவ்வையாரும்
கந்தையுடுத்தி கையிலேகோலூன்றி
பக்கத்தில்பூப்பெட்டிக் கழலாமல்தான் தூக்கி
போய்வாரோன்மக்களென்று புறப்பட்டாள்வ்வையாரும்
அப்போகடோர்க்கஜனும் ஒளவையும்கம்பார்த்து
நாயகமாட்சுந்தரிக்கு நாலுபேர்மாமியர்கள் [தார்
பொன்னுலேபூஷணங்கள் பொற்கொடிகள் தான்கொடுத்த
நாங்களுங்கொண்டுவந்தோம் நாயகிக்குபூஷணங்கள் [தார்
கொண்டுபோய்பூட்டுமென்று கொற்றவரும் தான்கொடுத்த
அப்போஒளவையாரும் அரவணைப்பார்த்துரைப்பாள்
மாற்றா னுடமையென்று வாங்காளே சுந்தரியும்
என்று சொல்லக்கேட்டு இயலபிமன்கூறுவான்
பள்ளிக்கிருக்குமப்போ பாடங்கொடுப்பாள் காண்
அப்போகழட்டியிட்ட அம்பொன்திருவாழி
பூச்செண்டுதண்ணிலே போதவேகட்டிவைத்தான்
அந்த அடையாளம் ஆரணங்கேகாட்டுமென்றான்
பூச்செண்டுள்ளிருக்கும் பொன்திருவாழிதன்னை
ஒளவையார்க்கு காட்டினான் ஆனந்தவாழ்மார்பன்
நல்லகென்று சொல்லி நகைத்தாள் கிழவியரும்
அப்பாநீங்கள்ளிக்கே அடவிவிட்டுப்போகாதீர்
நாராயணர்பதிக்கு நான் போய்வருமளவும்
இங்கேயிருமென்று எழுந்திருந்தாள்வ்வையாரும்
சாணுக்குமுன்றடியாய் தள்ளாடிபோய்தடத்தாள்
ஒளவையுடதன்னுடையை அபிமன்னன் தான்பார்த்து
ஒளவையாநடக்கவே ஆறுமாதஞ்செல்லுமென்று
நால்வருஞ்சொல்லி நகைத்தாமிருக்கையிலே
ஒளவையார் சுந்தரிக்கு ஓங்கொண்டுபோவது.

வாயிலடித்தாற்போல் மாயன்பதினோக்கி
ஒடினாள் காணவ்வை ஒருநொடியில்மாயர்பதி
அப்போதுமாயவரை அலங்கரிப்பார்தன்பதியை
பவழத்தால்கால்நிறுத்தி பந்தலதுபோட்டுவிப்பார்
சொச்சியின்சந்தணத்தால்கொடுங்கையதுபோட்டுவிப்பார்
சப்பிரங்கண்ணையவைப்பார் தலைவாழைகட்டிவைப்பார்
எட்டுத்திசையிலேயும் இயல்பென்கள் தின்னாட

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. கஉக

கண்ணாடி கட்டி கவுரியலங்கரித்து
மண்டபங்கள் தோறும் மகாதோரணங்கள் தூக்கி
எலுமிச்சைவெட்டிலேவர் எத்திசையும் வீசிவிட
முத்தால்மணல்பரப்பி முழுவயிர்க்கால்நாட்டி
தண்ணீர்தெளித்து சாய்பிராணி தூபமுடன்
ஐந்துதலைநாகத்தின்மேல் அமர்ந்திருந்தார்மாயவரும்
அப்போது அவ்வையாரும் அங்கேவருவாளே
குத்திரும்பலாயிருப்பி கூன்கிழலிவந்தாளே
தடியைத்தரையில்வைத்து சற்றே உட்கார்வாள்
முந்தாணிபோட்டு முடங்கிப்படுத்தெழுந்து
மெள்ளவருகிறதை மேகவார்னர்தான்பார்த்து
அபிமருடதுதர் ஒளவையாரும்வாராளே
குலங்கநகைநதைத்து கோவிந்தரென்னசொல்வார்
வாசலதுகார்ப்பாரை மாயவருந்தாமழைத்து
காசானவனத்திலே கடுங்கானகத்திலே
தர்மரிடசத்திரத்தில் தான்வாழும் அவ்வையாரும்
கோலமொழிசுந்தரிக்கு கொண்டை முடிக்குகைக்கு
இப்போவருவர் லினிசற்றுநேரத்திலே
அவனைத்தடுத்தவரை ஆக்கினைகள் பண்ணிவைப்பேன்
அப்படியே ஆகுதென்று அருந்துதாதெண்டனிட்டார்
அப்போது அவ்வையாரும் அசைந்துதடியுன்றி
சாணுக்குமுன்றடியாய் தள்ளாடித்தானடந்தாள்
அங்கிருக்குந் து அவர்கள் ஒளவையாரைத்தான்பார்த்து
எங்குநீவந்தாய்காண் இனியகிழவியரே
காசான்வனத்திருந்து கரியமால்புத்திரிக்கு
கொண்டை முடிக்கவே கொப்பன்வேவந்தேனென்றான்
ஆகையினால்வந்தேன்காண் ஆரியரே என்றுரைத்தாள்.
இடுப்பில்தடியேது என்னுயிதூட்டடை
அவலோபலாஸிரையோ அள்ளியிடுமெங்களுக்கு
வடதோசைசக்கரையோ மற்றுமதிரசமோ
என்னுஇதுதானே எங்களுக்குகொடுத்துவிட்டு
பின்னைநடவுமென்றார் போறியஎல்லோரும்
என்னக்கிழவி இவர்களைத்தான்பார்த்து
அல்லகாண் ஆரியரே ஆயன்மகள் சுந்தரிக்கு
பின்னையென்னுக்கொண்டுவந்தேன் பெருமானுடமகட்கு
வாணங்காண்மாதாவே வழிவிட்டோம்போமென்றார்

அப்போது ஓளவையாரும் அரமணையில் போய்ப்புகுந்தார்
 ஓரம்படித்தளமாம் ஓலைப்பூமண்டபமாம்
 இரண்டாற்படித்தளமாம் இரத்தினக்கால்மண்டபமாம்
 மூன்றாற்படித்தளமாம் முத்துக்கால்மண்டபமாம்
 நான்காற்படித்தளமாம் நாகரத்தினச்சாவடியாம்
 ஐந்தாற்படித்தளமாம் பஞ்சரத்தினமண்டபமாம்
 ஆறாற்படித்தளமாம் யானைகட்டுஞ்சாவடியாம்
 ஏழாற்படித்தளமாம் எண்ணெய்க்கால்மண்டபமாம்
 எட்டாற்படித்தளமாம் குதிரைகட்டுஞ்சாவடியாம்
 ஒன்பதாற்படித்தளமாம் ஓலைப்பூமண்டபமாம்
 பத்தாற்படித்தளத்தில் வந்தாளே ஓளவையாரும்
 அப்போது தாதியர்கள் அங்கேயிருந்தார்கள்
 வாங்களடி தாதியரே மாயன்மகனெங்கேயென்றார்
 ஏழாந்தளத்திலே யியலானபெண்களுடன்
 அம்மானாற்பந்துகழல் அபிமருடபேராலே
 அத்தைமகன்பேராலே ஆடுகிருள் பாருமென்றார்
 தாதியர்கள் சொல்லுவமே தரியாளே ஓளவையாரும்
 ஆயன்மகளாரும் அம்மானாந்தானிதுத்தி
 பலகணிதான் திருந்து பார்த்தான் திசைதோறும்
 மைத்துனனார்வாளபிமன் வாராரேயென்று சொல்லி
 பார்த்தான் திசைதோறும் பங்கயஞ்சீர்கண்ணாளும்
 பார்த்தவழிகளெல்லாம் வேற்றுவழியாச்சுதல்லோ
 பார்த்தன்மகனேயின்னம் பார்க்கவியில்லையோ
 முத்துமுலைதனங்கள் சொருகுதடாமைத்துனரே
 மோகனசிங்காரம் அழியுதடாவாளபிமா
 சொல்லுமிழந்தேன் சிலவழிந்தேன் மைத்துனரே
 வில்லிஜயன் தன்மகனே வேந்தர்பெருமானே
 சிங்கவெள்ளானையுள்ள தேவேந்திரனபேரே
 உன்-மாதுபதிந்துயாம் மாற்றையோமைத்துனரே
 ஆலைக்கிடுகருப்பாய் அங்கங்குலைத்தேனே
 வேழமுண்டவிளாவின் கரியானேன் மைத்துனரே
 மத்துக்குளகப்பட்ட தயிரானேன் மைத்துனரே
 ஆயன்மகளாரும் அழுகிறேடுநீரம்
 தன்னைவளர்த்தேத்த தாதியமேலே
 பொய்யுக்கமாயிருந்து பொற்கொடியுள் பள்ளிகொண்டு
 சொற்பனங்கள் கண்டுமே சுந்தரியும்பொழுது

தோகைநல்லசுந்தரியும் திடுக்கென்றெழுந்திருந்து
 கனவுகண்டெழுந்திருந்து தாதியர்க்குச் சொல்லிடவே
 அப்போது தாதியர்கள் அரிவையைதானேக்கி
 என்னகினவுகண்டாய் எந்தாயே சொல்லுமென
 என்கொழுநர்முவருமாய் ஏலாலபிமருடன்
 மாற்றான் தண்டுதனில் மகாராஜர்போய்ப்புகுந்து
 மகுடமுடிவேந்தர்களை மண்மேலெறிந்தாப்போல்
 உயர்ந்தனைமேற்காகம் உட்கார்ந்திருந்துகொண்டு
 கழுத்தைவளையாமல் காகமுதிரமுண்ண
 காகமுதிரமுண்ண கண்டேன்காண்சொற்பனங்கள்
 தேர்புரவிகாலாளும் தெர்ப்பையாய்தான்மிதக்க
 மாணடுமே அப்பொழுது மன்னவர்தான்மிதக்க
 கொள்ளவந்தலக்குணனை குடுமைவைத்துதலைசிறைத்து
 அரசாணிகாலுடனே அவனையும்கட்டிவைத்து
 சாணிரட்டிவைத்து தலைமேல்விளக்கேற்றி
 இரட்டைமனைமேலே யேலாலபிமருடன்
 ஒக்கயிருந்துகொண்டு ஓமங்கள் தான்வளர்த்தி
 மங்கிலியங்கட்டி மகிழ்ந்திருக்கக்கண்டேனே
 அபிமரைக்கைப்பிடித்து அரசாணிகுத்திவந்தேன்
 ஐயனார்நீர்வார்க்க அபிமனாகைப்பிடிக்க
 இப்படிக்கண்டேன்காண் எந்தாயேயென்றுரைத்தான்
 இப்படியாக யிருக்குமந்தவேளையிலே
 அப்போது ஓளவையாரும் ஆயன்மகள்முன்னேவந்தான்
 ஆயிரம்பெண்களிலே எங்களபிமருடதேவியெங்கே
 என்றவ்வையார்கேட்கவமே எழுந்துவந்துசுந்தரியும்
 பூவாழைஎண்ணெய்தனை பொற்கொடியுங்கொண்டுவந்து
 அபிமருக்கேயொக்குமென்று ஆழிக்கியெண்ணெயிட்டு
 எலுமிச்சங்காய்பிழிந்து இணையாழிதான் துலக்கி
 சீக்காய்தெல்லி சிறுபருப்புங்கலு தூரி
 பச்சிலைமஞ்சள் பன்னீரால்தான் திமிரி
 சாந்துகலுதூரி தடவிச்சிணுக்கறுத்து
 மல்லிகைமுல்லை யிருவாட்சிதான்குழந்து
 சம்பிரமத்தின்மீதில் தடமொக்கதான்பரப்பி
 மெத்தைமடித்திட்டு மேலே அணைகோல்
 பட்டைமடித்தேறிட்டு பலபுஷ்பம்தான்பரப்பி
 வெள்ளிலைகற்பூரம் வேண்பெண்கள் நின்றெடுக்க

ஆழி அபிமன்னன் ஆணை துடனே பள்ளிகொண்டான்
உண்மையடையாளம் உண்டோ தான்கிழவியரே
மற்றுமடையாளம் வாங்கிவந்ததுண்டோ தான்
மாயன்மகளுடைய மனதறியவேண்டுமென்று
அடையாளம்நானறியேன் ஆரையும்நான்காணேன்
பெருமாள்மகளாரே பூஷணங்கள்பூட்டுமென்றாள்
சுந்தரியும்கோபமதாய் தோழியரைத்தான்பார்த்து
இத்தக்கிழவியரை இழுத்துத் தூத்துமென்றாள்
தாங்களோடிவந்து தாதுமாறாயிழுப்பாராம்
அனியாயம் கொள்ளையிது யாருமில்லையோவெனக்கு
வாராய்நீ சுந்தரியே உன்மனதறியச்சொன்னேனான்
பாலாலபிமருடன் பள்ளிக்கிருக்கும்போது
பார்த்தன்மகன்கைதனிலே பாடங்கொடுப்பாராம்
அப்போது அனக்குத்தந்த ஆழியடையாளம்
இப்போதந்தமாலையிலே இருக்குதடி சுந்தரியே
ஆழியென்றபோதே நீ எங்கள் தையாமென்று சொல்லி
சுந்தரியுமோடிவந்து தொழுதிருங்கதெண்டனிட்டாள்
மாமியார்க்கொக்குமென்று மறித்தொருக்கால் தெண்டனிட்டு
தெண்டனிட்ட சுந்தரியை தீவிரமாய் எடுத்தினைத்துட்டாள்
ஒளவையார் சொல்வது.

மாலையில்தானிருக்கு மணியவிர ஆழிதன்னை
ஆழியைத்தானவிழ்த்து ஆயன்மகன்கைக்கொடுத்தாள்
இருகையிலுமேந்தி யெடுத்தினைத்து கண்ணிலொத்தி
சுந்தரி சொல்வது.

வாடிநீ தோழியரே என்மைத்து நானும்வந்தார்காண்
ஆழிவந்தபோதேயிப்போ அபிமரிங்கேவந்தார்காண்
ஆழியைக்கையிலிட்டு அரண்மனையினுட்புகுந்து
மஞ்சநீர்சாலையிலே மாயன்மகன்போய்ப்புகுந்து
நான்தான் அவ்வையாரே நல்லபிமன்தேவியென்றாள்
நான்தான் காணென்றலுமே நகைசெய்து ஒளவையாரும்
மாலையொடுவந்தேனம்மாள் வாள்பிமன்தேவியரே
சுந்தரிக்கு ஒளவையார் பூமாலையைக் கொடுப்பது.

மாலையென் செண்டேன் காண் என்மைத்து நானுரில்லாதே
உன்கணவன் யாள்பிமன் என்மனையில்வந்தான்காண்

தாலிகுரைவந்ததுகாண் தம்ம்கன்வந்தார்காண்
கட்டுவடம்முத்துவடம் கனபதக்கம்வந்ததம்மா
முன்கைமுகதாரி மேகனமாலையுளும்
கந்தைவிரித்தவ்வையார் கரியமால்புத்திரிக்கு
இந்தாருமென்று யெடுத்துமுன்னேவைத்தாளே
பூஷணத்தைத்தீண்டாதே பொற்கொடியுமே துரைப்பாள்
கட்டிப்பிடித்து கனமார்புடன்சேர்த்து
துங்கியெழுந்திருந்து சுந்தரியுமே துரைப்பாள்
ஒளவையார்கால்தனிலே அரிவையரும்போய்ப்பணிந்து
தெண்டனிட்ட சுந்தரியை சென்றவ்வையார்தானெடுத்து
வாராய்மருமகளே வாள்பிமன்தேவி
துதுவந்தயென்னை தொந்தரவுபண்ணுதே
அத்தையுன்மைந்தன் அபிமரிங்கேவந்ததே
அபிமரிடவாழிதனி லாறினென்னகுறையை
அத்தையுன்மைந்தனிப்போ ஆணைகுந்திக்குள்ளிருந்து
உந்தன்மடத்திருந்து உம்மைவரவிட்டாரோ
எங்கிருந்து துதுவிட்டா ரெனக்கறியச்சொல்லுமென்று
என்மண்டபத்திருந்து என்னைவரவிட்டாள் காண் [ள்
ஆனலுமத்தையரே அபிமர்க்குப்படைத்துணையாய்
யார் துணையாகவந்தார் அத்தையெனக்குரையாய்
உங்களைத்தைகமலகன்னி அவள்மகன்கடோர்க்கஜனும்
நாககன்னிபெற்றெடுத்த நல்லவான்வந்தான்காண்
வீரகங்காள் பெற்றெடுத்த மிடுக்குடையதொந்திசெட்டி
மூத்தார்கள்முவருடன் முன்முதல்வனபிமருடன்
வந்திருந்து என்வீட்டில் வரவிட்டவென்னையிப்போ
என்-மூத்தார்மார்வந்தாலே முகர்த்தமுடியுமென்றாள்
கொழுநன்மார்வந்தாலே கூடுமுகர்த்தமென்றாள்
ஆயன்மகளுடனே அவ்வையுமே துரைப்பாள்
உன் மூத்தாருடனுரைக்க வார்த்தைவிசேடமென்ன
கொழுநன்மார்தன் னுடனே கூறும்விசேடமென்ன
சொல்லுமென்று கேட்கலுமே சுந்தரியுமே துரைப்பாள்
கொழுநன்மார்தன்பாதம் கோடித்துதெண்டனிட்டேன்
மூத்தார்கள்முவருக்கும் முக்கால்வலம்வந்தேன்
கொண்டபெண்ணைவிட்டாலும் குறித்தபெண்ணைவிடலா
காணியானைகைதனிலே காட்டிக்கொடுப்பாரோ [மோ

மாற்றுகொள்ளவந்தால் மானங்கொடுப்பாரோ
எந்தன்கொழுநர்களை இப்போவாச்சொல்லும்
என்கொழுநன்மாருடனே என்விரதம்சொல்லாயோ
இலக்குணர்க்குமாலையிட என்றொருநாள்முதலாய்
பச்சிலைமஞ்சள் பழுக்கக்குளித்தறியேன்
பார்க்குமுல்கோதி பாங்கிமுடித்தறியேன்
வெள்ளிலைக்கற்பூரம் மென்றறியேன் அத்தையரே
வண்ணாணுக்கிட்டதுயில் வாங்கிஉடுத்தறியேன்
அத்தைமகன்தன்னினைவா யனந்தலிலும்கண்வளரேன்
எழுபனையோலையெல்லாம் எழுதிவரவிட்டாலும்
என்விரகந்திராது என்னுடையஅத்தையரே
நாளைவாச்சொல்லும் ராமர்மருமகனை
அகல அழைத்துபோ யபிமர்க்குரையுமென்றாள்
அக்கினியில்வேகாம லனுப்புமம்மாமச்சினரை
அன்றுகழட்டியிட்ட அபிமரிடஆழியிதோ
ஆழி அடையாளம் அபிமன்னர்கைக்கொடுங்காண்
ஆயன்மகளாரும் அத்தையோய்வாருமென்றாள்
சுந்தரி ஓளவையாரைப் பயணப்படுத்தி
அனுப்பினது.

ஓளவையணமிட்டு அசைந்துவழிநடந்தாள்
கிழவிமடந்தேடி குந்திநடையாய்நடந்து
வாடிமனந்தளர்ந்து வருவாளைப்போல்வருவாள்
ஓளவையருகிறதை அரசமக்கள்பார்த்திருந்து
அரசர்கள்நால்வருமாய் நடந்துயெதிர்வருவார்
ஓளவைக்கெதிராக அரசமக்கள்பார்த்திருந்து
மாயன்மகள்சேகிதனை மாதாவேசெப்புமென்றாள்
என்னவென்றுசொல்வேனான் என்னுடையபிள்ளைகளே
மாற்றானிலக்குண னும் மாயன்மகள்சுந்தரியை
மாயன்மகள்சுந்தரியை மணஞ்செய்துபோனானும்
என்றுசொல்லக்கேட்டு ஏங்கினின்றான்வாஸபிமன்
அண்ணன்கடோற்கஜன் அபிமனைத்தான்பார்த்து
வாராய்நீதம்பியரே மாயன்மகள்சுந்தரிக்காய்
பெண்ணுக்குயெங்கினால் பெருமானும்பேசுவார்காண்
கலங்காதேதம்பியென்று கடோர்க்கஜன் தானெழுந்து

முன் னாமமுழக்கச்சை முன் னசுற்றாய்தானிறுக்கி
தெண்டெடுத்துதோளில்வைத்துதென்னன்கடோர்க்கஜ
பாவிதுரியோதனனார் பட்டணமேபோய்ப்புகுந்து [னும்
யானைகுதிரைகளை அத்தனையும்தான்மடித்து
சுந்தரியாள்பாடிசென்று தூக்கமுதுசில்கட்டி
கொண்டுவந்துகூட்டினால் குலமேசுமென்றுசொல்ல
மற்றுமுள்ளராசாக்கள் மனைகளிலேபெண்டேடி
வாஸபிமாதம்பியரே மணஞ்செய்துவைக்கிறண்டா
என்றுசொல்லக்கேட்டு எழுந்திருந்துநல்லரவான்
அப்படியேசெய்யவல்லா யண்ணைகடோர்க்கஜனே
ஓளவைக்கிழவிமனம் அறிந்தபின்புஆகுதென்று
மாதாவேயாச்சியரே மணஞ்செய்துவைக்கிறண்டா
மாற்றானிலக்குணர்க்கு மாலையிட்டாளென்றீரே
மெய்யானவுரைதானோ மேன்மையுள்ளமாதாவே
மாயன்மகளாரும் மணஞ்செய்ததுண்டானால்
நாங்கள்கொடுத்ததொரு நற்பூஷணங்களெங்கே
தாருமம்மாவென்றுசொல்லி தர்மம்மகன்கேட்கலுமே
ஆச்சிசிழுவியிவள் ஓளவையுமே துரைப்பாள்
மலைக்குமுலாளை மணஞ்செய்துபோகிறவர்
வழியில்மறித்துயென்னை மகாபூஷணம்பறித்தார்
என்றுசொல்லக்கேட்டு எழுந்துவந்துநல்லரவான்
வாடாநீவாஸபிமா மசக்கிரளவ்வையாரும்
தொத்தியள்நம்முடனே திரியாவரமுரைத்தாள்
அவள்-கந்தையுரிந்தாக்கால் கலகந்தெளியுமென்று
கந்தையைகைப்பற்றி உறியவந்தானல்லரவான்
ஓளவையுமப்பொழுது அரவான்முகம்பார்த்து
பசங்களிவர்பொல்லாதார் பறிப்பார்கள்கந்தைதன்னை
ஆழியெடுத்தவ்வையார் அபிமனர்கைக்கொடுத்தாள்
வாங்கினான்வாஸபிமன் வயிரமணியாழிதனை
அண்ணரிந்தமூவரையும் அடிப்பணிந்துவாஸபிமன்
திருவாழித்தந்தாளே சுந்தரியுமென்றுசொன்னான்
ஆழிவந்தபோதுனக்கு ஆச்சிமுகூர்த்தமென்றான்
ஆச்சிநீரெங்களுடன் ஆகடியஞ்சொன்னதென்ன
மாதாவேயென்னுடனே மம்மாய்ச்சொன்னதென்ன
வாருங்கள்மக்களே மாற்றான் துரியோதனனார்
மாயன்மகள்சுந்தரியை மணஞ்செய்தானென்றாக்கால்

கஉஅ அபிமன்னன் சுந்தரியாலை.

மடங்கியேபோவீரோ வழிமறிச்சிநிற்பீரோ
உங்கள்நீனைவறிய உரைத்தேன் காண்பிள்ளைகளை
மைத்துனனார்வந்தாரென்று மாயன்மகளுக்குரைத்தேன்
கொழுநன்மார்க்கிரென்று கொம்பினையுந்தான்மகிழ்ந்தா
தென்னவர்கள்வந்ததே திருவாழிகண்டதே [ள்
எனக்குமனமுருகி என்னெண்ணஞ்சித்தியாச்சு
ஒளவையார் நால்வருக்குச்சொல்வது.

எந்தன்கொழுநர்களுக்கு இரட்டைசரணமென்றாள்
கொண்டபெண்விட்டாலும் குறித்தபெண்விட்டலாமோ
ஏலாலபிமரையும் என்கொழுநன்மார்களையும்
கடுகவாச்சொல்லுமென்றாள் கரியமால்புத்திரியும்
என்றந்த அபிமன்னன் இசையவேதானழைத்து
எந்தேவிக்ந்தரியாள் எனக்கென்னொசொன்னாள் காண்
மாற்றான்மணஞ்செய்ய வந்ததொருநாள் முதலாய்
பச்சிலைமஞ்சள் பழுக்கக்குளித்தறியேன்
சார்க்குமுல்கோதி பந்தாய்முடித்தறியேன்
வண்ணனுக்கிட்டதாயில் வாங்கிஉடுத்தறியேன்
வெள்ளிலைக்கற்பூரம் மெல்லவில்லைமெல்லியரும்
அபிமன்னனினவாலே அன்னம்பொசிக்கவில்லை
எழுபினையோலை எழுதினாலென் துயரம்
ஆருதுகாணுமிப்போ தவ்வையாரோஎன்றுரைத்தாள்
தம்பினே னுன்மகளை நாளையனுப்புமென்றாள் [ல்லி
என்மைத்துனனார்சொன்னதொருவாசகங்களென்றுசொ
நாளையமணம்போக வேணுமென்றாள் ஒளவையாரும்
அசுமெழுக்கோலமிட்டு ஆவின்பால்கொண்டுவிந்து
சென்னலரிசிகொட்டி தென்கதியோன் பொங்கலிட்டு
வாளடிமன்றையழைத்து மணைமேலுட்காரவைத்து
மன்னவர்கள்மூவரையும் வரிசையுட றிருத்தி
வெள்ளிலைக்கற்பூரம் வேண்தெல்லாம்தான்கொடுத்து
மக்களித்தநால்வருக்கும் வரிசையசனமிட்டு
மணம்போவோம்வாருமென்றுவாழ்த்தியேஒளவையாரும்
ஆயுதங்கள்வைப்பிடித்து அரசமக்கள் நீங்கள் வந்தால்
துரியோதனனுடைய சேனைகள் எத்திசையும்
எச்சரிக்கையாயிருப்பார் எல்லோருமென்றுசொல்லி
ஆயுதங்கள் தங்கையே ஒளவையாரும் தாருமென்றாள்

அபிமன்னன் சுந்தரியாலை. கஉக

எடுப்பாயோபாட்டியரே எங்களுடையுதத்தை
இந்தாருமென்று எடுத்துவைத்தாராயுதத்தை
திருநீறுதான்சுபித்து தெறித்தந்தஆயுதத்தில்
கந்தையில்தான்சுருட்டி கக்கத்திலேயிடிக்கி
கடோர்க்கஜன்தெண்டவ்வையார் கையில்தடியாயுன்றி
வீசிநடந்தாளே வேந்தர்மக்கள்பார்த்திருக்க
வழியிலிதுஎன்னவென்றால் மாதாவேஎன்னசொல்வான்
கடோர்க்கஜன்தெண்டென் கையில்தடியென்பேன்
அரவான்கைவில்லெனக்கு அவ்வைகோல்தானென்பேன்
காளையபிமர்கைவாள் கண்ணுக்குப்புல்லறகு
புல்லறுக்கும்வாளென்று பெருமையுடனுரைப்பேன்
வாருங்கள் தம்பியென்று மாதாவுமுன்னடந்தாள்
கூன்கிழவிநம்மை கொஞ்சமேபண்ணாளே
கூன்கிழவிவாருமென்று குலுங்கவேதானகைத்தான்
ஒளவையாருமுன்னடக்க அரசமக்கள்பின்னடக்க

ஒளவையார் நால்வருக்கும் துவாரகை சிறப்பைக்
காட்டி வருவது.

மாயனுட்பூங்காவில் மன்னவரைகொண்டுசென்று
மாயன்படைவீட்டை மன்னவர்க்கு காட்டலுற்றாள்
செப்புமதினுகளும் சிங்காரத்தோப்புகளும்
கன்னல்கதலிகளும் கரும்புவிளாயின்குகளும்
உப்பரிகைமெத்தைகளும் உயர்ந்ததொருமண்டபமும்
வாழைக்கமுகுகளும் மாமரத்தோப்புகளும்
தென்னமாச்சாலைகளும் தேக்குமாச்சாலைகளும்
புன்னைமாச்சாலைகளும் புளியமாச்சாலைகளும்
பாளையமணம்பீசப் பச்சைக்குயில்கூவ
பச்சைத்துளசிப் பரிமளிக்கும்எத்திசையும்
பாருங்கோர்மக்களே பாரளந்தான்றன்பதியை
துரியோதனனுடைய தண்டிற்சூழிவ்வனத்தில்
ஊருக்குத்தெற்கே ஒருமாமாங்குளமும்
உயர்ந்ததொருமாமாமும் ஒருநாழிவழிநிழலும்
அந்தமரத்தருகே ஒளவையாரும்வந்துநின்றாள் [டா
அரசமக்கள் நால்வருந்தான் ஒளவையாற்குதெண்டநிதி
ஒளவையாரெடுத்தனைத்து அள்ளியேமுத்தமிட்டாள்

கட ௦ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

வாழ்த்தியந்தவாயுதத்தை மக்கள்கையில் தான்கொடுத்தா
மக்களே நீங்கள்மனம் பூரித்துவாங்களைன்றான் [ன்
வாழ்த்தியந்தவாயுதத்தை மக்கள்கையில் தான்கொடுத்தா [ன்
மாமாத்தின்கீழே மன்னவர்கள் வீற்றிருந்தார்
இப்படியாகவே யிவரிருக்கும்வேளையிலே
கலியாணப் பொகிறவர் கணக்கிடவேகூடாது
அண்டத்தினட்சத்திரம் அளவிட்டுக்கூறலாம்
தேசத்தழகுமன்னன் தூரியோதனன்சேனை
பதினெண்படைத்தலைவர் படைமன்னரெல்லோரும்
கர்னன்விதூன் காங்கேயன்தேத்தாசன்
மன்னர்குருக்கள்மார் மகாசேனைவாராரோ
அந்தவழியிடையர் அடிக்கிவந்தார்பாற்குடங்கள்
ஆயிரங்காவடியி லடிக்கிவைத்தபாற்குடத்தை
அரவான் யாதவர்களை மிரட்டுவது.

அரவானெழுந்திருந்து அதட்டிஇடையர்களை
இறக்கடாபாற்குடத்தை யென்றுகொடியிடிங்கி
மாரியடித்தாவான் வழிமறித்துநிற்கலுற்றான்
அடிக்குப்பொறுக்காமல் அதிர்ந்துகுடமிறங்கிநின்றார்
பாற்குடத்தி லுள்ளே பாய்ந்திருந்தநால்வருமாய்
வாய்ஸாறுகையேந்தி மன்னர்குடித்தபின்பு
பால்-குடித்ததுபோதாமல் பறித்தார்களுள்ளதெல்லாம்
குட்டிதெப்பைபகோடாலி கோலோடணையிற
உப்புக்கட்டிவாய்க்கரிசி உடுத்தகம்பிளியுடனே
பிச்சைசெருப்பும் பிதிர்ந்தொருநாற்சிலையும்
கட்டும்அருணாவும் கையில்முழுக்களியும்
மாயரிடையாகையில் வகைவகையாய்த்தான்பறித்து[ரூர்
அடித்துத் தூத்தியுங்கள் ஆண்டவர்க்குச்சொல்லுமென்
ஒடிஉளையுமென்று ஒட்டித்தூத்திவிட்டார்
பாலைரிகொடுத்து பகைத்தத்தயினை யரெல்லாம்
தலைமேலேகையைவைத்து தாணியளந்தோன்பதிக்கு
அபையமபையமென்று அலறியேஓடலுற்றார்
கெருடனுமவந்துநின்று கிருஷ்ணரைத்தெண்டதிட்டா
பஞ்சவர்கள் பிள்ளைகள் பசங்களிங்கேவந்தார்கள் [ன்
எங்கேயிருக்கிறார்கள் இப்போ அறிவோமென்று
கெருடனுமப்பொழுது கேசாத்தில்தானெழும்பி.

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. கட ௧

கோவில்குளங்கள் குன்றுகள் தான்தேடி
பூங்காவனந்தேடி பொன்மதில்கள் தான்தேடி
எங்கெங்குந்தேடி இனியதொருமாப்பிள்ளையை
ஒருமாமாத்தருகே ஓடிவந்தார்கெருடனுமே
மன்னவர்கள் நால்வருமே மாயவரைப்பாட லுற்றார்
கெருடனுமப்பொழுது கிளைமேலேஉட்கார்த்தார்
தர்மரிடபிள்ளைகளே தப்பாதுயென்றுசொன்னான்
மாயவர்க்குப்போயுரைத்து வருவோமேயென்றுசொல்லி
கெருடனுமோடிவந்து கிருஷ்ணருக்குப்போயுரைத்தான்
ஆயனெழுந்திருந்து அரண்மனையினுட்புகுந்து
பசங்களிந்தநால்வருக்கும் பாங்காயமுதனுப்பி
வாழைப்பழமும் வகையாய்ப்பலாச்சுளையும்
மாம்பழமும்பாலும் வடிதயிர்சர்க்கரையும்
கொம்பில்சிறுதேனும் கோதுபடாசர்க்கரையும்
வெள்ளிலைபாக்கும் மிகுத்தபூச்சந்தனமும்
ஆயிரங்காவடியி லடிக்கி அனுப்பலுற்றார்
வந்ததொருகாவடியை மாமாத்தின்கீழிறக்கி
நால்வருக்கும் அன்னமிடுவது.

மாயன்மருகருக்கும் மற்றபேர்முவருக்கும்
மாம்பழமுந்தேனும் வடிதயிரும்சர்க்கரையும்
தேனுடனேபாலுந் தெவிட்டாதமுப்பழமும்
வாரியமுது படைத்தார்கள்மன்னவர்கள்
அமுதுண்டுநால்வருமாய் ஆயாசந்தீர்த்தபின்பு
பூமுடித்துச்சந்தனங்கள் பூசினார்மார்நிறம்ப
வெள்ளிலைகற்பூரம் வேண்டும்படி கிமிர்ந்து
மன்னர்மனமறிந்து மாத்தின்கீழ்வீற்றிருந்தார்
அவ்ஸ்திநுபுரத்து வேடிக்கைகள்.

இனி-அவ்ஸ்திநுபுரத்து அண்டவுகளை நீர்கேளும்
அப்போ தூரியோதனன் அவ்ஸ்திநுபுரிதனிலே
கலியாணபந்தலுட காட்சிபெருமைகளும்
பவழத்தால்கால்நிறுத்தி பச்சைவடிப்புசெய்து
இட்டதொருபந்தல் எலுமிச்சர்வேர்பாப்பி
வாழைக்கமுகுநாட்டி மகாதோரணங்கள் குட்டி
கண்ணாடிகட்டி கவுரியலங்கரித்து

கடச அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை.

வைக்கொருலட்சம்பொன் வாங்கிடுவேன் தப்பாது
என்று சொல்லிச் சீட்டெழுதி ஏழாயிரந்துதர்களை
அப்போது ஒடவிட்டு ஆன துரியோதனனும்
மாளிகையில் போய்ப்புகுந்து மைந்தனிலக்குணர்க்கு
அப்போதிலக்குணர்க்கு ஆனமணப்பொங்கலிட்டு
திருஷ்டிசுத்திபண் ணுமென்று சிரித்து மனமகிழ்ந்தான்
அப்போது தாதியர்கள் அசனமமைந்து தென்றூர்
சொன்னது கேட்டு துரியோதனன் சொல்வானே
பாரமுடிமன்னவர்கள் பந்திக்கெழுந்திரென்றான்
படைமன்னர்க்கெல்லாம் பந்திக்கமர்த்திவைத்து
ஆனகறிசோறும் அன்பானபாயசமும்
பொரித்தபொறிக்கறியும் பொன்போல் சிறுபருப்பும்
புத்துருக்கு தெய்வார்த்து போதவே உண்ணுமென்றான்
உண்டெழுந்த பிற்பாடு உலப்பைகள் கொண்டு வந்தார்
கருணர் முகம் நோக்கி கட்டுலப்பை உன் வசங்காண்
உலப்பை கொண்டு வந்தவரை ஒருபந்திவையுமென்றான்
அசனங்கள் ரீப்படைத்து அனுப்பிவையும் ஊரையென்றான்
பாரமுடிவேந்தன் பந்தலிலேவந்திருந்து [ன்
தேசத்து மன்னவரைச் சேரவாவழைத்து
பாரமுடிமன்னரெல்லாம் பந்தலிலே தானிறுத்தி [தார்
முடிமன்னரெல்லோரையும் மொய்யெழுதுமென்றுரைத்
அரசர்கள் மொய்யெழுதுவது.

பாரமுடிமன்னவர்கள் பதக்கங்கள் மொய்யிடுவார்
கோலமன்னரெல்லோரும் கொலுசுகள் மொய்யிடுவார்
யானைகள் மொய்யிடுவார் ஆனந்தவாழ்மார்பர்
குதிரைகள் மொய்யிடுவார் கோடிபேர் முடிமன்னர்
பட்டுபட்டாவளியும் பாங்கானசேனைகளும்
இழையாயிரம்பொன்பெற்ற இத்திரவன்னச் சேலைகளும்
முத்துப்பதக்கங்களும் மோகன்மலைகளும்
வச்சிரப்பதக்கங்களும் வைரோரியமாலையுந்தான்
பட்டுச்சுருட்டியுந்தான் பருமுத்துதாவடமும்
கோடிமுடிமன்னர் கொண்டு வந்து மொய்யிடுவார்
மூவாயிரக்கல மொய்யிட்டபொன்னளந்தார் [ர்கள்
மொய்யிட்டபொன்னையெல்லாம் மொண்டளந்து பார்த்தார்
பூஷணங்கள் மொய்யாவும் பொன்னாயிரக்கலமாம்

அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை கட்டு

சேனைகள் மொய்யாவும் சேனை நூருயிரமாம்
ஆனைகள் மொய்யாவும் ஆயிரக்கோடி லட்சம்
குதிரைகள் மொய்யாவும் கோடி லட்சம்பேரணியாம்
உத்திராணகணக்காகையில் ஒப்பிவையுமென்றுரைத்தான்
எழுநூறு ஒட்டகம்பொன் நெடுமென்றாயிரப்பதி
ஆயிரம்பெட்டிகளி லானபட்டாடையுந்தான்
ஐயாயிரம்பெட்டிகளி லானபட்டாடையுந்தான்
மாவய்கழுநூலும் மஞ்சளூடன் நெல்விவையும்
முளைப்பாக்கும் வெத்திலையும் மொத்ததப்பழத்துடனே
ஆயிரந்தோணியிலே அமர்ந்தபொதிபாக்கு
மாலையுஞ்சுத்தணமுப் மங்கிலியநெய்குடமும்
வெற்றிலைகட்டுகளும் மிகுந்தகாசுண்டையுடன்
மங்கிலியமாலையும் மங்கையர்கள் கொண்டுவர
மேளவகையாய் விதவிதமாய்த்தான் முழங்க
எட்டுத்திசையிலேயும் ராஜகொடிமுழங்க
வெற்றியிலக்குணரும் வேந்தருந்தேரேறி
மாயன்பதிநோக்கி மணம்போகத்தானெழுந்தார்
கருணரை துரியோதனன் அத்திபுரத்திலே
நிறுத்துவது.

கருணமகாராஜன் கழகியேயோடிவந்து
துரியோதனனுடைய செவியிலேயே துரைப்பான்
மணக்கோலம்போனல் மாயன்கபடுசெய்வான்
இந்தப்பெண்போனல் இனியபெண்கிடையாதோ
ஆளப்பிறந்த அபிமப்பெருமானுக்கு
அர்ச்சுனாபுரியை அமர்ந்துபட்டம்கட்டுமென்பார்
மெய்தான்கருண விளம்பினாயிப்பொழுது
யாரை நிறுத்திவைப்போம் அர்ச்சுனாபுரிதனிலே
கருணரே நீ இருந்தால் காரியமாகுமென்றார்
இதுவோ நமக்குறையும் இனித்திருந்தோம் நிஷ்டராம்
பட்டணத்திலவைத்திருந்தால் பாரமுடிகருணைப்போ
துரியோதனன் துவாரகைக்கு வருவது.

கருணனைத்தான் னுப்பி காவல னும்போய் நடந்தான்
தென்னன் துரியோதன னும் துரோணர் முகம்பார்த்து
வழிநிமித்தம்பாருமையா வள்ளல்மணம்போக

கடக அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

தொல்லைசபையிலே துரோணருந்தான்கேட்டு
வழிநிமித்தம்பார்த்து மன்னன் துரோணச்சாரியரும்
சாரைகுறுக்கிடுமாம் சுந்தரன்மேல்பல்லிசொல்லும்
கூனிகுறுக்கிடுவாள் குகைஓரிணையிடும்
குந்திப்பிடித்தாப்போல் கோட்டானுமல்லமீடும்
பச்சைமரத்தேறி பசித்திருந்தகாகமது
பட்டமரத்தேறி பளபளென்றுகூறிடுமாம்
வடக்கேயிருந்துகொண்டு வடகாகமோடிவந்து
கிழக்காகநின்றகொண்டு கூறிடுமாம்ப்பொழுது
இந்தநிமித்தமெல்லாம் இனியகுருக்கள்கண்டு
சொல்லாதிருந்தால்நமக்கு தோஷங்கள்வந்துவிடும்
தூரியோதனன்செவியில் துரோணரும்கூறுவார்
கண்டநிமித்தமெல்லாம் காவலர்க்குஆகாது
பார்த்தநிமித்தமெல்லாம் படைமன்னர்க்காகாது
என்றுசொல்லக்கேட்டு இனியதொருராசாவும்
துரோணர்முகம்நோக்கி தூரியோதனனுரைப்பான்
என்னுப்போட்டாளென்னுவிழா யென்சேனைபோகையிலே
நிமித்தங்களுக்குற்றமென்று நீர்உரைத்தீர்ஐயாவே
ஆகாசகுணமதை அறிந்துவருவேனென்று
தம்பிமார்தன்னுடனே தார்வேந்தன்போய்நடந்தார்
மைத்துனன்மார்தன்னுடனே மாயன்பதிபோக
செந்துள்பறந்திடவே தூரியோதனனுமப்போ
பாழுடிமன்னனையும் பவுஞ்சுடனேநடவுமென்றார்
ஆறடைத்துக்கொள்வது.

தூரியோதனன்வரவே திருமால்மிகவறிந்து
சும்மாநாம்வாருமென்று சொன்னோருருவார்த்தை
சேனைப்பெருக்கமுடன் திரளோடேவாரான்
மன்னர்க்கெதிராக வழிபாறிக்கவேண்டுமென்று
வற்றிக்கிடந்த வருபுனல் ஆறுதன்னை
மெத்தப்பெருக்கவென்றார் வேதநாராயணரும்
பெருமாளுரைத்திடவே பொங்கும்புனலாரு
கரையைவிட்டுநாற்காதம் கடுகிப்பெருகிடுமாம்
நிறைந்துவருமாறுதான் தூரியோதனன்பார்த்து
துரோணனிடநிமித்த மத்தித்தோமேஆறுதனில்
கூடாரம்போட்டு குதிரையைநிறுத்துமென்றான்

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. கடக

ஆறுவடியவே ஐந்தாறுநாட்செல்லும்
மாயவரும்கோபிப்பார் மணமுகர்த்தம்போச்சுதென்று
தூரியோதனன் ஆற்றில் நடந்து கரையேறுவது.

இங்கிருக்கவொண்ணுது என்றேளமுந்திருந்து
ஆர்கடக்கவென்றான் ஆரவக்கொடிவேந்தன்
யானையணியுள்ளதெல்லாம் மாற்றில்நிறையுமென்றான்
தேரணியுள்ளதெல்லாம் திரளாற்றில்நிறுத்துமென்றான்
குதிரையணியெல்லாம் குரையாற்றில்நிறுத்துமென்றான்
ஆற்றிலேதானிறுத்தி அக்கரையேறுமென்றான்
யானைகுடித்ததுவும் அக்கரைபட்டதுவும்
தேர்காலில்பட்டு சுவறினநீரதுவும்
குதிரைகுடித்ததுவும் குலமன்னர்நீந்ததுவும்
காலாள்குடித்ததுவும் காலிஎருதேறினதும்
வந்தநீரெல்லாம் மண்ணில்சுவறினதும்
தூளாய்ப்பறந்துமணல் சூரியனைப்போய்மறைக்க
தூரியோதனன் துவாரகைக்கு வந்துவிட்டது.

ஆறுவடிந்து அரசர்கள்கரையேறி
சேனைத்திரள்ராஜாக்கள் தெருவீதிதான்பிரிந்து
கடையும்கடைத்தெருவும் கன்னாருலக்கடமும்
அரிசிகடலைபய ரானகச்சாயமுடன்
கஞ்சாவும்என்பொறியும் கலந்தபொரியவலும்
தேங்காய்பலாக்காயும் சேனைவிளாங்காயும்
வெற்றிலைபாக்குகளும் விற்பார்கடைபோட்டு
மட்டுபடாசேனையெல்லாம் வந்துகரையேறி
தென்னன் தூரியோதனனும் சேர்ந்தஇலக்குணனும்
தமையன்மாநூற்றுவரும் தக்கதுரைகளுடன்
ஆற்றில்மணல்கடவே அரசர்கள்தேரேறி
மாயப்பதிநோக்கி மன்னர்முகம்நோக்கி
செந்துள்பறக்கத் தீவிரமாய்த்தானடந்தார்
செந்துள்கருந்துளும் சூரியனைப்போய்மறைக்க
சுந்தரி தோழிகளுக்குச் சொல்லுவது.

அப்போதுதவாரகையி லாயனரண்மனையில்
மாயன்மகளார் மருதவல்லிசுந்தரியாள்

கக அ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

ஏழாத்தளமேரி இயலானசுந்தரியும்
பலகேணித்தாள் திர்த்து பார்த்தாள் திசைதோறும்
துரியோதனனுடைய சேனைவாவுதனை
பார்த்து இருகண்ணுலும் பாங்கிபுடனுரைப்பாள்
வாராய்தீசெங்கமலைய மாற்றான் பெருக்கமிதோ
எத்தனைசேனையுட னென் னுயிரைமார்க்கவந்தான்
குரையில்லாசேனையுடன் என்கொழுநர்ப்படைவெல்லுவா
தாவுமுடிந்ததடி தகப்பனிடதிங்கலவோ [ரோ
பெண்ணுயிற்றந்தகளை போதுமடிதாசியரே
இருக்கமுடியாதேடி இராமரிட்டதியெனக்கு
தங்கமுடியாதேடி தகப்பனிடதியெனக்கு
என்றுசொல்லித்தோழியரை இளங்கொடியுந்தானழைத்
யாருமறியாமல் அக்கினியைவளர்த்துமென்றாள் [து
சட்டையரைச்சட்டை தையுமென்றாள் தார்குழலும்
புற்றம்புதுமுறமும் பொற்கொடியாள் தாருமென்றாள்
சற்றேதடிகயிறு சார்த்துமென்றாள் தார்குழலும்
சேனை அரிசி திருமுடியின்மீதில்லவத்து
மாயன்மகளாரும் மனதுதுணிந்திருந்தாள்

அரவான்முதல் நால்வரும் துரியோதனன்படை
யையும் அசட்டை செய்தது.

அப்போதாவானு மபிமன்கடோர்க்கஜனும்
தொந்திசெட்டிதன் னுடனே துரைமன்னர்நால்வருந்தா
மாமாத்தின்மீதேறி மாற்றான்படைபார்த்து [ன்
பஞ்சவர்கள்புத்திரர்கள் பபந் துமாமேறினார்கள்
துரியோதனனுடைய சேனைப்பெருக்கமெல்லாம்
பார்த்தார்கிசைதோறும் படைமன்னர்தண்டெல்லாம்
மாமாத்திலேறினதை மாயவரும்பார்த்தாக்கால்
என்றுசொல்லியேசுவார்க ளிழிவேமநாமென்றுசொல்லி
அப்போதபிமனும் அண்ணர்முன்பார்த்து
தருமாப்பாதன் றனக்கும் தாயாதி நூற்றுவார்க்கும்
பாதி அரக பகுந்தாசு ஆளாமல்
வனவாசம்போனதென்ன மாற்றாநரசாள்வதென்ன
என்றுசொல்லக்கேட்டு எழுந்தகடோர்க்கஜனும்
அப்படியேசெய்ததாவும் ஆயர்செய்ததிங்கல்லவோ

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. ககக

துரியோதனன் ஆளும் சீமைகள் ததனையும்
நம்முதேயாக்கிடுவோம் ராசர்களைச்செயித்து
அரவான்கடோர்க்கஜனும் அபிமருக்குத்தா னுரைப்பார்
அண்ணன்முகநோக்கி அபிமனுத்தா னுரைப்பார்
துரியோதனன்கூட்டந் திரளானசேனைகளை
மாவென்றுசொல்லுவார்கள் மகுடமுடிமன்னவர்கள்
என்றிவர்பேசி யிருந்தார்கள் நால்வருமாய்
அங்கேதுரியோதனனும் அரசரைத்தானழைத்து
துரியோதனன் கூடாரம்போடச் சொன்னது.

கூடாரம்போடுமென்றான் குலமன்னராசர்களை
துவாரகாபதியே தூவெளிதனிலே
கூடாரம்போடலுற்றார் கொற்றவர்கள்மன்னவர்கள்
வேந்தருக்கும்வேடருக்கும் வேறேயொருபுறமும்
வேசியாக்கவீதியங்கே வேறேயொருபுறமும்
யானைகள்கூடாரம் அதுவுமொருபுறமும்
கடையங்கடைத்தெருவுங் காவலர்கள்வீதிகளும்
நட்டுவர்ப்போடுவனார் நாடகொருபுறமும்
வீதிக்குவீதி பிறந்தத்தவேந்தருடன்
மன்னவர்கள் தன் னுடனே மகுடமுடியோனும்
கேளிக்கைபார்த்திருந்தான் கிளிபவளவாயா னும்
அரவான் ஆலமாரிங்கினது.

அப்போதாவானும் ஆலமாரிங்கி
அரவானுமப்போது ஆற்றிலேபோய்முழுதி
பாற்குடங்கனத்தனையும் பாரித்துநீர்நிரப்பி
குடமேற்குடம்நிறுத்தி கோபுரம்போலடுக்கி
ஆற்றில்முழுதியந்த ஆதித்தனேதோத்தரித்து
கொங்காணிமேல்போட்டு தோமணச்சிலைகட்டி
கழிகோலனைக்கயிறும் கையில்குடுவையுடன்
பட்டைபட்டையாக பன்னிரண்டுநாமமும்
இட்டதிருநாம மெத்திசையுஞ்சோதிவிட
ஏற்றியந்தபாற்குடத்தை ஏற்றித்தலையில்வைத்து
அரவான் அண்ணரன்னை வருவது.
அண்ணரிருக்குமந்த ஆலமார்த்தருகே
வீசிநடந்தாவான் மிடுக்காகஒடிவந்து

கசு0 அபிமன்னன் சுந்தரிமாலே.

அண்ணருக்குதெண்டனிட்டு அகலவேபோயிருந்தான்
எண்டாஇவடயா எனக்குவந்துதெண்டனிட்டாய்
என்றுகடோர்க்கஜனும் இடையனைக்கேட்கலுமே
அல்லகானண்ணவே அரவான்நானென்றுரைத்தான்
ஏதுக்காய்தம்பியரே இவ்வேடங்கொண்டதென்ன
அண்ணர்முகம்தோக்கி அரவானுமேதுரைப்பான்

அரவான் அண்ணரண்டை விடைபெற்றுக்கொண்டு
துவாரகாபுரிக்கு வருவது.

துரியோதனனுடைய சேனைத்திரளுள்ளதெல்லாம்
குத்தும்படையிதுவோ கூலைபடைதானே
பார்த்துவருகிறேன் பவுஞ்சிட்டமன்னவரை
கண்டுகடோர்க்கஜனும் கண்ணுறுசுத்திவிட்டு
குங்குமத்திண்டோளன் குலங்கமிகநகைத்து
போய்வாருத்தம்பியென்று போற்றிவிடைகொடுத்தான்
அப்போதரவானும் ஆயன்வடிவுகொண்டு
தண்டுதேவேபோய் தார்வேந்தரைப்பார்த்து
தென்னன் துரியோதனனும் தேத்தரசன்மைத்துனரும்
தம்பிமார்தூற்றுவரும் தனையனிலக்குணனும்
கூத்துகள்பார்த்திருந்தார் குலமன்னரெல்லோரும்

அரவான் கூடாரத்தருகில்வந்து அரசர்களை
மிரட்டுவது.

அத்தப்பெருக்கத்தி லரவானும்வந்துநின்ற
பார்த்தானேபாலகனும் பங்கயஞ்சீர்கண்ணுலே
உற்றுற்றுப்பார்த்தான் ஒளிபிறந்தகண்ணுலே
யானைகுதிரைகளும் அரசமக்கள்வீற்றிருப்பும்
ஆடுமாடாக அரவான்மனதிலெண்ணி
கண்டானரவான் கனக்கவேகோபமெய்தி
கூலிப்படையிதுவோ குத்தும்படைதானே
பார்ப்போநாமென்றுசொல்லி பார்த்தன்மகனாரும்
கையில்தடியிடுப்பில் கட்டழகன்தானூன்றி
ஒருகால்முடிக்கி உயர்ந்தமுழங்கரில்வைத்து
கோடையிடிதான் குமறினதுபோலாக
டேயோடேயோவென்று திவிரமாய்க்கூச்சலிட்டான்

அபிமன்னன் சுந்தரிமாலே. கசுக

அரசர்களெல்லோரும் அரவானிட்ட கூச்சலைக்
கண்டு ஓடுவது.

அரவானுடசத்தம் அரிபரிவாரமெல்லாம்
யானைகள் தும்பறுந்து அரசர்கள்மேலோடுவதும்
குதிரைகள் தும்பறுந்து குலமன்னர்மேலோடுவதும்
வில்பிடித்தமன்னரெல்லாம் வீதிவிட்டோடலுற்றார்
ஈட்டிபிடித்தமன்னர் எறிந்துவிட்டோடலுற்றார்
கத்திபிடித்தமன்னர் கைசோர்ந்துவிட்டுவிட்டார்
ஒடிஒளிப்பாரும் உடனேவிழுவாரும்
வந்தானோவாளபிமன் வானுலழிக்குகைக்கு
என்றே அரசர் இடிந்துவிழுவாரும்
இதோவந்தான்வாளபிமன் என்றேபயந்தோட
அதோவந்தானென்று அலறிவிழுவாரும்
கண்டான் துரியோதனன் காதிரண்டுஞ்செலிபெட்டு
கோடையிடியோ குமறினதுயென்றுரைத்தான்
கோடையிடியல்ல கோனாரிடகந்தல்

துரியோதனன் அரவானை யழைத்துவரச்
சொன்னது.

அழைத்திங்கேவாருமென்று அரசன் துரியோதனனும்
யானைத்திரளுள்ளவர்கள் அரவானருகில்வந்து
வாடாயிடையா வரிசைகொண்டுவந்தாயோ
மன்னன் துரியோதனனார்!வாவழைத்தார்வாருமென்றான்
தலைமேலேபாற்குடங்கள் தரிக்கமுடியாது
இறக்குவாநில்லையோஉங்களிழவுக்கோகொண்டுவந்தேன்
தலையெரியப்பார்த்தீர்கள் தாழவிறக்குமென்றான்
துரோணர் துதர்களை யழைப்பது.

தொல்லைசபையில் துரோணரதுவறிந்து
துதரைத்தானழைத்து சொல்லுவார்தானும்ப்போ
உலுப்பைகள்வந்திருக்கும் உக்கிராணத்தன்னருகே
பாற்குடத்தைத்தானிறக்கப் பதியவேதானிறத்தி
இடையனைத்தானழைத்து இங்கேவாவென்றுரைத்தான்
ஆயனரிடையன் ஆள்பேருடன்நடந்து
பாற்குடத்தைத்தாங்கி யிறக்கவந்தார்பார்மன்னர்

கசுஉ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

அரவான் பற்குடங்களை உடைத்து விடுவது.

அரவாணும்பற்குடத்தை அசட்டாகவிட்டுவிட்டான்
பாலாறுபோலே பாவுதேகுடமுடைந்து
உக்கிராணத்திலுள்ள உலுப்பைகனத்தினையும்
மாங்காயுந்தேங்காயும் வாழைக்காயும்பழமும்
பற்குடமும் தானுடைந்து பாலாறுபோலோட
அகிலிருத்தகாய்கறிகள் அலைந்தோடிப்போய்விடுமாம்
ஆயிரமல்லர்களை ஆற்றிலடித்தோட
கெடுத்தானிடையெனென்று கொடியமன்னரோடலுற்றார்
மாயனிடையனிவன் வழிநெரியேவாராமல்
கையில் தடிபிடித்து காவலர்கள்மேல்விழுந்தான்
மாரியடித்து வழிபாக்கியே நடந்தான்
அரியோதனனிருக்குஞ் சேனைநடுவாக
கூத்துநடுவே குலமன்னன்போய்ப்புகுந்து
துரோணர்முகம்நோக்கி துரைமன்னன்தெண்டனிட்டு
அரவானேயென்றறிந்து ஆசீர்வாதமென்றான்
இடுப்பில்தடிபிடித்து ஏகாந்தமாயிருந்து
அரவான் அரியோதனனை யாரென்றுகேட்கலுற்றான்
அரவான்வினவலுமே அரசன் அரியோதனனும்
எண்டாயிடையா உனக்கித்தனைகோபமடா
ஆயனிடையெனென்ற தாகையினற்பொறுத்தேன்
மற்றொருவரானுலே மாரியடித்திடுவேன்
என்னத்துரோணர் இராஜர்முகம்நோக்கி
பெருமான் இடையனுக்கு வெகுமானம்கொடுத்தனுப்பும்
என்றுசொல்லக்கேட்டு இராசன் அரியோதனனும்
சாமந்தரையழைத்து தார்வேந்தன்கூறுவான்
மாயனிடையனுக்கு மரியாதைபண்ணுவிப்போம்
கொண்டுவாபச்சைவடம் கொடுபாக்குவெற்றிலையும்
அரவானுக்கு அரியோதனன் வெகுமதிசெய்வது.

இழையாயிரம்பொன்பெற்ற பிந்திரவாணப்பட்டெடுத்து
கொண்டுவந்தாப்பொழுது கொற்றவனாந்தன்னருகே
அரியோதனனெடுத்து திருமாலிடையனுக்கு
இந்தாடாவென்று யெடுத்துகொடுக்கவந்தான்
பார்த்தன்மகனாரும் பச்சைவடம்வாங்காமல்

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. கசுந

குடுவையைக்கைப்பிடித்து கோலையவனீட்டினான்
துரோணர்முகம்நோக்கி அரியோதனனுரைப்பான்
இந்தயிடையனம்மை யெண்ணுமல்செய்ததுபார்
என்னத்துரோணர்கிட்ட அடுத்ததுகோல்குடுவை
அல்லவென்னலாமோ அரசர் அரியோதனனே
என்னத்துரியோதனனும் இசைந்துமனமசிழ்த்து
குடுவையில்பாக்கிலையை குலவேந்தன்தானடைத்து
தடிமேலேபச்சைவடம் தார்வேந்தன்போடலுற்றான்
வாங்கி அரவானும் வட்டமணல்மேல்விரித்து
ஆட்டுக்குச்சிலையிட அடுக்கடுக்காய்கிழிக்கலுற்றான்
முகத்துமேல்சிலையென்று முடிமன்னன்கிழிக்கலுற்றான்
பாக்கிலையைவாங்கி பரையின்மேல்வைத்து
வாய்த்தம்பலமென்று மன்னனுரைக்கலுற்றான்
குலமன்னன் றுற்றுவர்க்கும் குடிப்பிறந்தபிள்ளைநான் [ன்
குடமுடைக்கவேனுமென்று குடுவையைபோட்டுடைத்தா
அரியோதனன் சொல்வது.

அரியோதனனுக்கு திக்கென்றுகோபம்வந்து
குருக்கள்முகம்பார்த்து கொற்றவனும்கூறலுற்றான்
இந்தஇடையனம்மை எண்ணுமல்செய்ததுபார்
என்று அரவான் இராஜன்முகம்நோக்கி
சித்திரைவெய்யலிலே சினைப்பசுக்களத்தினையும்
தண்ணீர்கிடையாமல் தவித்துவிடும்பொழுது
அள்ளியிந்ததம்பலத்தை ஆவினுடவாயிலிட்டால்
தண்ணீர்சுரக்குங்காண் தார்வேந்தா அவைகளுக்கு
பட்டைக்கிழித்துப் பரிகாசஞ்செய்ததெல்லாம்
வெள்ளாடுன்று மிகுத்துமேபாஸுரந்தால்
ஆட்டுக்குச்சிலையிட வாகுமென்றுநான்கிழித்தேன்
அரவான்சேனைகளை அடிப்பது.

அரவானுந்தன் னுடைய ஆடுமாடுதேடுவார்போல்
கோடையிடியிடித்து குலவேந்தர்மேல்விழுந்து
கால்வாரிகைப்பிடித்து கனக்கவேதானறைந்தான்
மண்டைசித்தறவே மண்ணில்விழுவடித்தான்
தலையுடைத்துமன்னவர்கள் தாணிமேல்தான்விழவே
கைதப்பிப்போனவரைக் கைகோலால்வீசலுற்றான்

கசச அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

மாறியடித்தானே மன்னவர்களுள்ளவரை
மாட்டைமடக்குாற்போல் அரசர்கள்மேலடித்தான்
அண்டம்பிளந்ததுபோல் அரவானும்கூச்சலிட்டான்
டேயோடேயோவென்று திரளாகக்கூச்சலிட்டான்
அப்போதுசேனைகள் அதிர்ந்துநடுங்கிடவே
கவினசத்தம் குலமன்னர்காதடைந்து

துரியோதனன் சேனைகள் ஓடுவது.

ஊரைவிட்டுவோடுவாரும் தெருவைவிட்டுவோடுவாரும்
தேரைவிட்டுஓடுவாரும் தெருவைவிட்டுவோடுவாரும்
கூலியாள்நாங்களென்று கும்பிட்டுநிற்பாரும்
கத்திசெடியில்வைத்து கைகட்டிநிற்பாரும்
சட்டிசெடியில்வைத்து, இடையவந்துநிற்பாரும்
பாங்குசெடியில்வைத்து பயந்துவந்துநிற்பாரும்
நாயத்தைக்காண்பிப்பாரும் நான்தாதனென்பாரும்
பூனூலைக்காண்பிப்பாரும் பிராமணனென்பாரும்
வடுகரெல்லாம்நீளென்பார் வண்டமிழர்தண்ணீரென்பார்
துலுக்கரெல்லாம்பாணியென்றுசொல்கிறதேபாணியங்கள்
இரத்தாறுஓடவே இரணமுண்டங்கொக்கரிக்க
அயிஞ்சாகளங்களை அழைத்துவந்தானென்பாரும்
பிச்சையெடுக்கப் புறப்பட்டோமென்பாரும்

அரவான் நகைப்பது.

ஆனகுதிரை அலைந்தோடிப்போகிறது
கண்டாரைவானும் கலீரென்றுதானகைத்தான்
கூட்டும்படையழைத்துக் கொடிசேரநின்றானே
ஏடிக்குங்காவலரை யிட்டுவந்தான் துரியோதனன்
கைகொட்டிநல்லரவான் காவலரைத்தான்பார்த்து
முத்துவிரல்சுழட்டி முக்குமேல்கையைவைத்து
அதிர்ந்துநகைத்தானே அரசர்கள் தானடுங்க
காவலர்களெல்லோரும் களைந்துசெவிடுபட்டு
மூர்ச்சைதெளிந்து முடிமன்னர்தானெழுந்து
மாயன்கிலாரியென்று மரியாதைசெய்தாக்கால்
கொற்றவர்கள்முன்பாக கூவலாமோஇடையாநீ

கசக அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

அரவான் சொல்வது.

அரசர்முகம்நோக்கி அரவானுங்குறுவான்
அறுபதினாயிரங்கோடி ஆனதொருபாற்பசுக்கள்
எழுபதினாயிரங்கோடி இளங்குட்டிவெள்ளாடாம்
என்மனிதர்நாலாயிரம் இடையரிங்கேமேய்க்கிறார்
திருமால்மகளுக்கு சீதனந்தான்கொடுக்க
ஓட்டிவாவென்றுசொன்னார் ஓட்டிவந்தேவிப்பொழுது
கறுத்துவெளுத்திருக்கும் காவல்ரைநான்பார்த்தேன்
மலைக்கண்ணையினால் மர்டென்றுநானிருந்தேன்
தேடிவந்துகூவினேன் துரியோதனுவென்றான்
மாயன்கிலாரிநான் மந்தையில்பால்சுமப்பேன்
மாயன்மனையில் வளர்ந்தேன் காண்மன்னவனே
ஆயன்மனையில் அநேகநாள்நான்வளர்ந்தேன்
இடையரிலேநான் பெரியோன் என்பெருக்கம்நீர்கேளீர்
வேணலட்சமாடு மேய்ப்பேன்மலைதனிலே
கொல்லிமலைநடுவே கோவுக்குநீர்தாண்டி
காட்டில்கிடைக்கடித் காத்திருப்பேன்நானிடையன்
நடுக்காட்டுத்திடாகியென்று நான்பேர்படைத்தேன்காண்
வந்தார்க்கு அசனமிட்டு வருவார்க்கு இலையமர்த்தி
அன்புமிகஉண்டாக்கும் ஆயன்கிலாரிகண்டாய்
பெருமாள்தான்சோறிடுவார் நீங்கள்பிண்டுவிழுந்தீர்கள்
தோகையிளமயிலாள் சொகுசானசுந்தரியை
மலையிட்டுகொள்ளவந்த மாப்பிள்ளையைநான்பார்க்க
கன்னிமணவாளனை காட்டுங்கள்நான்பார்க்க

அரசர்கள் சொல்வது.

மகாராஜன்மைந்தனுங்கள் மாப்பிள்ளைலக்குணனை
காணவந்தபேருக்கு கண்ணாயிரம்வேணும்
என்ன அரவானு மிகட்சிபண்ணியேநகைத்து
ஆயிரங்கண்ணை அதுவோசிலபாரம்
நான்மேய்க்கும்பால்பசுவில் நாலாயிரங்கண்ணிருக்கும்
பார்க்கவென்றால்நாளை பகலைக்குவாருமென்று
சாணத்திம்மாவென்று சந்தோஷத்துடனெழுந்து
மாப்பிள்ளைலக்குணனை மாட்டிண்டயாபாருமென்றார்
பார்த்துசிரித்து பார்த்தன்மகன்குறுவான்

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. கசக

பெட்டிட்டுப்பட்டுத்தி பொன்சிலதுபூண்டாலும்
கட்டழகிசுந்தரியாள் கால்துசுக்கொவவாது
மாதுக்குவொப்பான மாப்பிள்ளையைக்கட்டிவைப்போம்
என்றுசிரித்து இடையனும்போகலுற்றான்
யானேதேர்குதிரையும் அண்ணருடன்தெண்டுக்காம்
காலாள் களெல்லாமதமது கைவில்லுக்கிரையாகும்
தோற்றோடிபோனதெல்லாம் தொந்திசெட்டிகைவசங்கா
விளையாடப்போறவன்போல் மேடுபள்ளமாய்ந்து [ண்
அரவான் அண்ணாண்டை வருவது.

ஆராய்ந்துநல்லரவான் அண்ணரைத்தேடிவந்து
அண்ணன்கடோர்க்கஜருக்கு அரவானுந்தெண்டனிட்டா
வாழ்த்தியந்ததம்பியரை மாற்றன்படைநடுவே [ண்
போனிரேதம்பியரே புதுமையுண்டோதம்பியென்றான்
என்னுபுதுமையண்ணை நான்போனதண்டிலே
கூவினெனொருசத்தம் கூவினபோதவர்கள்
யானேமுறிந்தோடி அரசமக்கள்பட்டார்கள்
குதிரைமிரண்டோடி குலமன்னர்பட்டார்கள்
ஈட்டிபிடிமன்னர் எறிந்துவிட்டுவோடலுற்றார்
யானேகுதிரையெல்லாம் அண்ணைஉன்சேனைக்கு
காலாள்பரிசனங்கள் என்கைவில்லுக்கொப்பமிட்டேன்
தோற்றோடிபோனதெல்லாம் தொந்திசெட்டிகைவசங்கா

அபிமன்னன் அரவானுக்குச் சொல்வது. [ண்

என்ன அபிமன்னன் எழுந்தரவானைப்பார்த்து
அண்ணைஎன்மந்திரவாளுக் காருமிரையிலையே
வாணுமப்பாதம்பியரே மாப்பிள்ளையாகையினால்
ரணமுகம்பாராதே ரத்தந்தெரியாதே
இங்கேயிருந்துகொண்டு யாரிங்கேவந்தாலும்
கட்டிப்பிடித்துஇங்கே காவலில்லையுமென்றான்
அப்போதுரியோதனனா ராயன்மகள்சுந்தரிக்கு
மல்லரைத்தானழைத்து மாயன்மகள்சுந்தரிக்கு
மாயன்மகள்சுந்தரிக்கு மகாராசன்போகவிட்டான்
ஆயனரண்மனைக்கு அத்துதர்கொண்டுவந்து
திருமால்மகளுருஞ் சேதியதுதான்கேட்டு
மாற்றன்பணிதி வரவிட்டான்தோழியரே

கச அ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

என்னங்கமிருக்க அடவல்லவேதோழியரே
மாற்றூனிலக்குணர்க்கு வாழ்க்கைப்படுவதிலும்
சுந்தரி அக்கினியில் விழப்போகிறது.

அக்கினியைமுட்டி அனலுக்கிரையாவேன்
மஞ்சனச்சாலையிலே மகாதீர்த்தமாடிவந்து
மஞ்சள் துவைந்தபட்டை மாயன்மகளுக்குத் தி
பூச்செண்டெலுமிச்சை பெருமாள்மகன்கைப்பிடித்து
கண்ணாடிகைப்பிடித்து கட்டமுகிசுந்தரியும்
அக்கினிமுன்பாக ஆனைமுகசாலையின்மேல்
சேவை அரிசி திருமுடியின்மீதில்வைத்து
சோகத்துணிந்து தார்குழலும்வீற்றிருந்தாள்
தாதியவள் செங்கமலம் சற்றுமனங்கொள்ளாமல்
பதருதேசுந்தரியே பார்த்தன்மகன் தான்வாரான்
என்றுசொல்லி அப்போது ஏங்கிமனந்தளர்ந்து
அப்போதுதாதியவள் அரிவையருந்தானெழுந்து
இங்கேயிருமென்று ஏந்திழைக்குகாவல்வைத்து
பெருமாள்ண்டை தாடிவருகிறது.

மாயனருகாக மங்கையரும்ஒடிவந்து
மங்கைநல்லாள் சுந்தரியும் மாளவேதீவளர்த்தி
சாகத்துணிந்தாள் தரணியளந்தவரே
என்னப்பெருமானும் எழுந்துமிகநகைத்து
இனியொருநாழிகைதான் என்மகளார்குந்தரியை
பத்திரமாய்வைத்திருங்கள் பாங்கியரே என்றுரைத்தார்
முகூர்த்தங்கள் தப்பாமல் முடிமன்னர்பாடுசென்று
மாப்பிள்ளையைக்கொண்டு வரவழைத்துவாருமென்றார்
பூஷணப்பெட்டியெல்லாம் புழக்கடையில்போட்டுவைத்
மாயவர்வரச்சொன்னார் வாருமென்றுபோயழைத்தாள்[து
துரியோதனன்மகிழ்ந்து சேனைகளைவாருமென்று
அப்போதுதுரியோதனனும் அவன்மகன் இலக்குணரை
யானையலங்கரித்து ஆனைசிம்மாதனத்தில்
யானைமேல்சிம்மாதனத் தனியேயலங்கரித்து
வெற்றியிலக்குணரை வெள்ளானைமேலேற்றி
சேனைபரிவாரமெல்லாம் நேராககொண்டுவந்து
குகிரைமேல்ராஜாக்கள் குலுங்கியேதான்வருக

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. கசக

யானைமேல்ராசாக்கள் அலறியேதான்வருக
ஒட்டகத்தின்மேலாக உயர்ந்துமேதான்வருக
காலாள்பரிவாரமெல்லாம் கடுகியேதான்வருக
நட்டுவர்கைக்கொட்டிவர நாடகங்களாடிவர
வெண்கலக்கொம்பூத வெற்றிமுரசுறைய
வேசியார்கள்கோடி தெருவீதியாடிவர
நாகசுரமுதிவர நாட்டியங்களாடிவர
ஏகமேளமுழங்கிவர எக்காளமுதிவர
பேரிகைக்கொட்டிவர பெரியதப்புமுழங்கிவர
பூரிகைக்கொட்டிவர பெரியடமாவோலமிட
தப்புமுழங்கிவர தவில்முரசுகொட்டிவர
செப்புமுரசுகள் சோமுழங்கிவர
மேளமுழங்கிவர விண்மண்டலமசைய
தாளமுழங்கிவர தரணிமன்னர்தாம்நடுங்க
சல்லரிகைக்கொட்டிவர சற்சரிகைக்கொட்டிவர
மல்லரிகொட்டவே மத்தளங்கள் கொட்டிவர
வீணைமுழங்கிவர வேந்தர்நடந்துவர
தண்டுமுழங்கிவர தார்வேந்தரோடிவர
மாப்பிள்ளையிலக்குணரும் மணக்கோலம்வாரானும்
அப்போதடக்கிற அதிசயத்தைத்தான்கேளும்
பஞ்சவர் புத்திராள் துரியோதனன்
சேனைகளிடத்தில் வருவது.

பஞ்சவர்கள்புத்திரர் பராக்கிரமந்தான்கேளும்
அப்பேரகடோர்க்கஜனும் அரவானுந்தொந்திசெட்டி
மாயன்பெருமானை மனதிலேதானினைந்து
ஆயன்பெருமானே அடியார்கள்பங்காக
வில்லெடுத்துவாளெடுத்து வேந்தர்கெதையெடுத்து
வாரார்களப்பொழுது மாயனைமனதிலெண்ணி
உடக்கேகடோர்க்கஜனும் தெற்கே அரவானும்
கிழக்கே அபிமன்னனும்மேற்கேதொந்திசெட்டியுந்தான்
இப்படியாகவே இருந்தார்களப்பொழுது
கடோர்க்கஜன் சண்டை.

உடக்கேகடோர்க்கஜனும் கனகதெண்டுகைப்பிடித்து
முனையணியிலே யதிவீரன்போய்ப்புகுந்து

கரு0 அபிமன்வன் சுந்தரிமலை.

ஒட்டகசேனையிலும் உற்றகுதிரையிலும்
கட்டழகன்போய்புகுந்து கதித்துக்கொதித்தெழுந்து
அண்டங்கிடுகிடென்ன ஆகாயத்தத்தளிக்க
பூமிகிடுகிடென்ன பூலோகத்தானதிர
வாரானே அப்பொழுது மாகெதையைதானேந்தி
தெண்டைச்சுழட்டி தீவிரமாய்விட்டானே
சத்தசமுத்திரம் சலம்வற்றியுள்ளடங்க
தேவாதீதேவரெல்லாம் திகைத்துபயந்தோட
கெற்பங்கலங்கவே கிறிகள்மிகக்குலங்க
மந்திரதுபமிட்டு வாங்கிச்சுழட்டிவிட்டான்
வருகிறதேகோதண்டம் மதபாணைக்கட்டத்தில்
யானைத்தலையை அடைவாய்ப்பிளக்கிறதே
குதிரைத்தலையை குறிப்பாய்ப்பிளக்கிறதும்
யானையதுவீறிட அரசர்கன்பயந்தோட
துரியோதனனுடைய சேனைப்பரிகலமும்
கர்னன்வி துரனுங் கனத்தசபைமன்னர்களும்
மன்னர்குருக்கள் மகர்சேனையுள்ளவரும்
கண்டுபயந்தார்கள் கடோர்க்கஜனென்றறிந்தார்
யானைமேலிருந்ததுரை யபயமிட்டுமண்ணில்விழ
குதிரைமேலிருந்ததுரை கொக்கரித்துமண்ணில்விழ
ஒட்டைமேலிருந்ததுரை ஓலமிட்டுகீழ்புரள
கானைகடோர்க்கஜனும் கனகசண்டைசெய்யலுற்றான்
நான்குநாள்மட்டும் நல்லசண்டைசெய்தானே

கடோர்க்கஜன் சண்டையை தேவர்கள்
கொண்டாடல்.

தேவாதீதேவரெல்லாம் சொல்வாரொருவார்த்தை
இராமாதுசண்டைஎன்பார் இராவணன்சண்டைஎன்பார்
இந்திரசித்துசண்டைஎன்பார்லட்சுமணர்சண்டைஎன்பார்
சூரபத்மன்சண்டைஎன்பார்சுப்ரமணியர்சண்டைஎன்பார்
வீரபத்திரன்சண்டைஎன்பார் தக்கனதுசண்டைஎன்பார்
கடோர்க்கஜன்போல்சண்டைசெய்வார்யாருமில்லைஎன்பார்
இப்படியாகவே இவர்கள்சொல்லும்வேளையிலே [ர்கள்
கானைகடோர்க்கஜனும் கனத்தபடைமுகத்தில்
முன்பின் னுய்பாராமல் முனைவீரன்சாடுகையில்

அபிமன்வன் சுந்தரிமலை. கருக

மாளும்ஜனங்களெல்லாம் மட்டுமிதங்களில்லை
செத்தஜனங்களென்றால் சொல்லமுடிபோகாது
யானைமேலிருந்தவர்கள் அறுந்துவிழுவாரும்
குதிரைமேலிருந்தவர்கள் கொக்கரித்துவிழுவாரும்
ஒட்டகத்தின்மேலிருந்தோர் ஓலமிட்டுவிழுவாரும்
ஈங்குடல்சரிந்து இருநிலத்தில்தவிழுவாரும்
மணிக் குடல்கள் தான்சரித்து மண்ணில்புளுவாரும்
சண்டைசெய்யமாட்டாமல் சுலாஞ்செய்துஒடுவாரும்
துரியோதனன் சேனைகள் ஓடுவது.

ஊரைவிட்டுவாடுவாரும் உறவைவிட்டுவாடுவாரும்
தேரைவிட்டுஒடுவாரும் தெருவைவிட்டுவாடுவாரும்
கூலியாள்நாங்களென்று கும்பிட்டுநிற்பாரும்
கத்திசெடியில்வைத்து கைகட்டிநிற்பாரும்
ஈட்டிசெடியில்வைத்து இடையவந்துநிற்பாரும்
பாங்குசெடியில்வைத்து பயந்துவந்துநிற்பாரும்
நாமத்தைக்காண்பிப்பாரும் நான்தாதென்பாரும்
பூனூலைக்காண்பிப்பாரும் பிராமணனென்பாரும்
வடுகரெல்லாம்நீளென்பார் வண்டமிழ்தண்ணீரென்பார்
துலுக்கரெல்லாம்பாணியென்று சொல்கிறதேபானையங்க
இரத்தாறுஒடவே இரணமுண்டங்கொக்கரிக்க [ள்
அமிஞ்சாகளங்களை அழைத்துவந்தானென்பாரும்
பிச்சையெடுக்கப் புறப்பட்டோமென்பாரும்
இப்படியாக இவன்சண்டைசெய்கையிலே

அரவான் சண்டை.

அர்ச்சுனனாற்பெற்றெடுத்த அரவா னும்தாமெனமுந்து
தெற்குமுகமாகி தேர்விஜயன் தன்மகனும்
வில்லைவளைத்து விஜயன்மகன்நானேற்றி
அம்புதொடுத்தானே அராமன்மேலாக
அண்டங்கிடுகிடென்ன ஆகாயத்தானதிர
பூமிகிடுகிடென்ன பூலோகத்தானதிர
அக்கினிபாணங்கள் அநேகம்தொடுத்தானே
வாயுபுபாணங்கள் வருணனதுபாணங்கள்
ராமருடபாணங்கள் இலட்சுமணர்பாணங்கள்
சாங்கோபசாங்கமாய் சரமாரிதான் பொழிந்தான்

கருஉ அபிமன்னன் சுந்தரிடாலை

ஆகாயமுள்ளதெல்லாம் அம்பாலேபந்தவிட்டான
பாணசுத்தாலே பந்தவிட்டானப்பொழுது
பாணம்வரும்விதங்கள் பார்க்கமுடியாது
அம்புவரும்விதங்கள் ஆர்க்கமுடியாது
ஐப்பசிமாதத்திலே அடர்ந்தமழைவந்ததுபோல்
புரட்டாசிமாதத்திலே பெருமழைவந்ததுபோல்
கார்த்திகைமாதத்திலே கனத்தமழைவந்ததுபோல்
சோணைமழைபோலே சொரிகிறுள் பாணங்களை
இப்படியாக இவன்சொரியும்வேளையிலே
மாண்டசெனங்களென்றால் மட்டுமுடியாது
செத்தசெனங்களெல்லாம் செப்பமுடிபோகாது
தேர்மேலிருந்தவர்கள் சிதறிவிழுவாரும்
பார்மேலிருந்தவர்கள் பதறிவிழுவாரும்
சாகிறஉண்போலே தரையில்நகங்குவாரும்
நிலப்பூச்சிபோலே நிலத்தில்தகங்குவாரும்
கால்போனமன்னர்சிலர் கைபோனமன்னர்சிலர்
தாளயோனமன்னர்சிலர் தலைபோனமன்னர்சிலர்
மூக்கறுத்துபோவாரும் முனைமூக்கத்திற்சாவாரும்
ஒடியொளிப்பாரும் உதைபட்டுநிற்பாரும்
ஆணைமேலிருந்தவர்கள் அபயமிட்டுமண்ணைக்கொள்வ
குகிரைமேலிருந்தவர்கள் கொக்கரித்துமண்ணைக்கொள்வ
ஒட்டைமேலிருந்தவர்கள் ஒலமிட்டுமண்ணைக்கொள்வ
ரத்தாறுஒடினதே ரணமுண்டங்கொக்கரிக்க
கல்யாணம்பார்க்கவந்தோர் கையாயஞ்சேர்த்தார்கள்
மணஞ்செய்யவந்தவர்கள் வைகுந்தம்சேர்த்தார்கள்
வெற்றிவெற்றியென்றுசொல்லி வெற்றிநகரடிபடுது
சண்டைசண்டையென்றுசொல்லி சண்டைநகரடிபடுது
ரணங்கள்ரணங்களென்று ரணபேரியடிபடுது
தேசத்தழகுமன்னன் துரியோதனனுடைய
பதினெட்டு அக்ரேணி படைமன்னரெல்லோரும்
மாண்டஜெனங்கள் போக மற்றவர்களெல்லோரும்
சண்டைபண்ணமாட்டாமல் சலாம்பண்ணியோடலுற்றார்
நாமத்தைக்காண்பிப்பாரும் நான்தாதென்பாரும்
பண்டாரமென்பாரும் பரதேசியென்பாரும்
பூணூலைக்காண்பிப்பாரும் பிராமணனென்பாரும்
திருநீற்றைக்காண்பிப்பாரும் சிவனடியாரென்பாரும்

அபிமன்னன் சுந்தரிடாலை கருஉ

தொந்திசெட்டி சண்டை.

மேற்குமுகம்நோக்கி வேந்தர்களோடிவாரார்
ஒடவுந்தேடி ஒருவழியுங்காணாமல்
தொந்திசெட்டிலீற்றிருக்கும் தெருவீதியோடிவந்தார்
வாரமனிதருக்கும் மகாபயம்தீர்த்தவன்போல்
ஒடிப்பிழைப்போரைக் கோணிக்குள்பூருமென்றான்
அப்போதுமன்னவர்கள் அடைவாகவந்தார்கள்
கோணிக்குள்பூருமென்று கொற்றவனும்சொன்னானே
கோணினிறைய குலமன்னர்சேர்த்தார்கள்
அப்போதுமன்னவனும் அடைவாகத்தான்பார்த்து
வாரிப்பிடித்துமன்னன் மண்ணோடேஜாடலுற்றான்
மாளப்பொருதலுற்றார் மகாசேனையத்தனையும்
நெஞ்சறுந்துவிழுவாரும் நிலத்தோடேசாய்வாரும்
மண்டைபிளந்து மண்மேலேசாய்வாரும்
வயிறுகிழிவாரும் மணிக்குடல்சரிவாரும்
காலையந்தகைமடங்கி கண்பிதுங்கிசரிவாரும்
ஐயோவிதியேயென்று அலறிவிழுவாரும்
குய்யோமுறையோவென்று கூச்சலிட்சொய்வாரும்
வைக்கல்போர்செய்தாற்போல் மனிதரைப்போற்குவித்தா
கூடிவந்தமன்னவரை கொன்றுபோர்செய்யலுற்றான்
தலையற்றமன்னவர்க்கு தரிக்கவிடமில்லாமல்
துரியோதனனுடனே திரைமன்னர் நூற்றுவாரும்
வீஷ்ணும்துரோணரும் விதுரன்சகுனியரும்
மாப்பிள்ளைலக்குணரும் மன்னர்துரைகளெல்லாம்
நட்டுமுட்டுக்காரர்களும் நாடகசாலைகளும்
துவழிகாபுரிக்கு அரசர்கள் ஓடிவருகிறா.

மாயன்பதிநோக்கி மன்னவர்களோடலுற்றார்
ஆயனதுவறிந்து ஆனமனிதருடன்
பசங்கள்மெத்தப்பொல்லாதார் பறித்தார்கள் நம்பதியை
உங்களைமாயவனா ரிங்கேவாவேண்டாமென்று
சாற்றிக்கதவடைத்து தாள்போட்டுது துவாரும்
துரியோதனனுக்கெதிரே தூதுவாரும்ஒடிவந்து
மாயன்பதிநோக்கி வந்தீரேயாமாகில்
பஞ்சவர்கள்புத்திரர்கள் பதைபதைக்கக்கொல்வார்கள்

கடுச அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

வரவேண்டாமென்று வழிமறித் துபோகுமென்றார்
மற்றவழிதேடி மாவின் கீழ்போய்பிழைப்பேன்
தேசத்தரசன் துரியோதனப்பெருமான்
இனிஎன் செய்வேனென்று ஏங்கிமனத்தளர்ந்து
மாமரத்தைநோக்கி வருவார்திரளுடனே
அபிமன்னன் அரசர்களைப் பிடித்துக்கட்டுவது.

அங்கேயபிமன்னன் அதட்டியேவந்துங்ன்று
வாளுருவிகைப்பிடித்து வாளபிமனே துரைப்பான்
பெரியப்பாசிற்றப்பா பேர்பெரியபாட்டனுமே
செல்வயிலக்குணனும் தெருவீதிகோலம்வந்து
மாயன்மகளாரை மணஞ்செய்யவந்தீரோ
வாருயிங்கேவென்றுசொல்லி மாரிக்கொடிபிடுங்கி
தாமணியாய்ச்சேர்த்து தார்வேந்தர் நூற்றுவரை
இருபக்கம்பார்க்க இராசர்களைநிழத்தி
குருக்கள் துரோணரும் கொற்றப்பிராமணரை
அழகியசேந்தரியை அபிமருக்குமாலையிட்டு
மாயவனைக்கட்டி வருவோம்வாதம்பியரே
என்றுஇவர்பேசி எண்ணமிட்டுயிருக்கையிலே
சுந்தரிக்குத் தோழிகள்சொல்வது.

கண்டார்கள் தாதியர்கள் கடுகவேயோடிவந்து
சுந்தரியாள்தன் னுடனே சொல்ல வுற்றார்தாதியர்கள்
ஒடிப்போகும் குருக்கள் தம்மை உன்புருஷன் வாளபிமன்
துரியோதன னுடைய திரளான நூற்றுவரை
மாயவரைத்தான்பிடிக்க மன்னவர்கள்வாரார்கள்
என்றுசொல்லி தாதியர்கள் எடுத்துரைத்தார்குந்தரிக்கு
அந்தவிசேஷம் அதுகேட்டுசுந்தரியும்
சந்தோஷப்பட்டு தலையசைந்துசுந்தரியும்
குஞ்சிரிப்புக்கொண்டு குலுங்கநகைநகைத்து
ஊழியப்பேரையெல்லாம் ஒடியழையுமென்றாள்
தோழிகள் பந்தலலங்கரிப்பது.

அப்படியேதாதியர்கள் அழைத்துவந்துவிட்டார்கள்
வந்துநின்றுஊழியப்பேர் வஞ்சியர்க்குதெண்டரிட்டார்
என்தகப்பன்வாசல் என்வாசலுள்ளதெல்லாம்

கருசு அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

பந்தல்கள் போட்டு பட்டாலலங்கரித்து
அந்தமுள்ள சுந்தரியாள் அலங்கரிச்சொன்னாளே
நல்லதம்மாவென்று நடந்தார்களோடியப்போ
அப்படியே ஊழியப்பேரலங்கரித்துவந்தார்கள்
பார்க்கமுடியாது பந்தவிட்டசிங்காரம்

சுந்தரி ஓலையெழுதுகிறது.

இப்படியாயிங்கே இருக்குமந்தவேளையிலே
சுந்தரியாள் நால்வருக்கும் துதோலைதானெழுதி
நால்வருக்குந்தெண்டனிட்டுடன் நானடியாள் சுந்தரியும்
நானினைத்தகாரியத்தை நன்றாய்முடித்தீரோ
என்சபதந்தப்பாமல் இப்போமுடித்தீரோ
மன்னவரே உங்களிட வல்லமைகண்டேனே
என்றெழுதிவோலைதன்னை எழுதிவாவிட்டாளே
அபிமன்னராசாவே அவ்வோலைவாசியென்றார்
அப்படியே நல்லதென்று அபிமன்னன் தானெடுத்து
ஒப்பமுடன் ஓலைதனை உள்ளபடி வாசித்தான்
நல்லதென்று துதுவரை நலமுடன் னுப்பிவிட்டார்
துதுவரும் ஓடிவந்து சுந்தரிக்கு தெண்டனிட்டு
ஓலைகொடுத்து உரைத்ததொருவாசகத்தை
சொல்லியே சுந்தரிக்கு துதுவருந்தாமுரைத்தார்
சந்தோஷமாகவே தானிருந்தாள் சுந்தரியும்
இப்படியாகவே இருக்குமந்தவேளையிலே
பெருமாள் வருவது.

மாயன்மனமகிழ்ந்து மண்டபத்தை விட்டிற்ங்கி
பசங்கள் மெத்தபொல்லாதார் பரிகாசம்பண்ணுவார்
பரிகாசம் செய்வாரே பார்வேந்தரப்பொழுது
நாமும் எதிரே நடந்துபோய்காண்போமென்று
கோபாலர்கோடி குதிரையின்மேலேறிவா
ஆனந்தமார்பர் ஆனையின்மேலேறிவா
மாயாதமேறி மன்னவர்கள் தம்முடனே
வேசியர்களாடிவா வேந்தர்புடைசூழ
தப்புமுழங்கிவா தாதர்களாடிவா
மல்லரிகொட்ட மணித்தாளமுன்முழங்க
மேளவகையானதெல்லாம் விதவிதமாய்த்தான் முழங்க

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. கருசு

மாமரத்தின்கீழாக மாயவரும்வந்தமர்ந்தார்
பாரளந்தாரிங்குலாப் பஞ்சவர்கள் புத்திரரும்
நால்வரும்வந்துநின்று நமஸ்காரமபண்ணாரே
பெருமாள் நால்வரையும் வினவுதல்.

வந்துபணிந்தவரை வகைவகையாய்சென்றெடுத்து
ஏன்காணும் தம்பியரே இப்பொழுதேவந்தீரோ
துரியோதனனுடைய சேனைப்பெருக்கமெல்லாம்
வேதங்களோதுமென்று வேந்தனுங்குறிநின்
சகுனியும்தேத்தாசன் சல்லியனும் மற்றவரும்
மாறுபாடாக மரத்தோடேகாண்சேர்த்து
அவரவர்க்கச்சைகளை அவிழ்த்தாயிமனுமே
துக்கிவிட்டுவாளபிமன் துண்டுபோல்போட்டுவைத்தான்
மாப்பிள்ளைலக்குணரை மடல்விரியக்கட்டினான்
பூண்டபணிதியெல்லாம் பூரிப்பாய்தான்கழட்டி
வாளபிமன்பூண்டுகொண்டு மாற்றானிலக்குணனை
மாயன்மகளாரை மணஞ்செய்யவந்தவனை
சிறற்றெரும்புகட்டெரும்பு செத்தவிடந்தனிலே
குண்டுகட்டாய்கட்டி கொற்றவனைப்போட்டுவைத்து
அரசர்கள் முன்பாக அருச்சுனரை புத்திரனும்
அரசர்நடுவே அபிமன்னராசாவும்
கொலுவாகவீற்றிருந்தான் குலமன்னன் தன்னுடனே
வட்டுவர்பாடவே வளர்கடாய்போராத
செட்டிகள் மற்பொருதுஞ் செடிகட்டியாடிவா
வேந்தன்சமுகத்தில் வேதியர்களாடிநிற்க
இப்படியாக இருக்குமந்தவேளையிலே
அங்கோணக்களத்தி லரசர்கள் மூவருந்தான்
வெட்டிப்பொருதினதும் வேந்தர்மடிந்ததுவும்
ஆனைகுதிரை அரசமக்கள் பட்டதுவும்
ரத்தாறுவோடிவா ரணத்தில் முண்டங்கொக்கரிக்க
கூளிகுடல்பிடிக்க குலையானைதான்மிதக்க
குத்துயிரோடே குலமன்னரோலமிட
பருந்துகமுகுகள் பசிதீர்த்துப்பமிட
பூதப்பிரேதங்கள் போதநின்றாடிடுமாம்
தேர்புரவியானையுடன் தொப்பைபோல்தான்மிதக்க
உயர்ந்தபனைமேற்காகம் உதிரமதுதானுண்ண

கனம் அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

பெருமாள் அபிமன்னனுக்குக்கூறல்.
தக்கிற்று உடமையென்று சபதமுடிந்து தென்று
மன்னுபுளையிமா மணமுடிந்து போகு அகாண்
சீக்கிரமாய்வாருமையா சுந்தரியைமலையிட
முந்திவாவாளபிமா முகூர்த்தமிருக்குதுகான்
வாளபிமாவாருமென்று வாகனம் ஏறுமென்றார்
அபிமன்னன் ஊர்வலம் வருவது.

இலக்குணனேறிவந்த யானைகொண்டுவந்தார்கள்
யானையின்மீதில் வாளபிமன் ஆனையின்மேல்
எக்காளமுதிவா இராசாக்கள்தன் னுடனே
யானையுந்தேர்ப்பாவி அதின்வின்னடந்துவா
மல்லரிகொட்ட மணித்தாளமும்முழங்க
விருதுமுழங்கிவா வெண்சாமார்வீச
கடோர்க்கஜனுந்தொந்திசெட்டிசுருத்துள்ள நல்லரவாள்
தூரியோதன னுடனே திரள்மன்னர் நூற்றுவரை
தேத்தரசன்மைத்துனை திரளானவன்னியரை
வீஷ்டுமருந்துரோணரும் மிகுந்ததொருராசாக்கள்
தூரோணர் அசுவத்தாமர் சொல்பெரியமன்னருடன்
வெற்றியிலக்குணனை வேந்தர்நடுவாக
தாமணியாய்க்கட்டி தடுமாறிபோல்மடக்கி
பின்கட்டுடனே பிணைமாடுபோல்மடக்கி
அபிமன்னன் மாமியாரை வணங்குவது.

சேர்ந்துதுவாரகையில் திருமாலரண்மனையில்
வந்திறங்கிவாளபிமன் மாயனதுமாளிகையில்
அந்தப்புறம்புகுந்தார் அபிமனுடன் நால்வருமே
மாமியார்லட்சுமிக்கு வாளபிமன் தெண்டனிட்டான்
அத்தையார்பாத மடிவணங்கிதெண்டனிட்டான்
வந்துபணிந்த மஞ்ரகளைச்சென்றெடுத்து
வாயாவாழ்த்தி மகிழ்ச்சிமுக்கைமுக்கத்துகொண்டு
முறையில்லாதத்தை முதல்வாரகுந்தார்
என்-முந்தாணிக்குள்ளே முடிசிவளர்ந்தமன்னு
அணைத்துமருமகனை அரண்மனையில்கொண்டுசென்று
வயிரமணிமண்டபத்தில் வாளபிமன் வந்திருந்தான்
அரவான்கடோர்க்கஜனும் அபிமன்னன்பக்கம்நின்றார்

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. கக்க

ஆயன்மகளாரும் அபிமன்வரவுகண்டு
வற்றிக்கிடந்த வருள்பெரியகாவேரி
மெத்தப்பெருகி கரைபுரண்டுவந்தாற்போல்
சுந்தரிக்குத் தாதிகள் அலங்கரிப்பது.

திரோகங்குளிர்த்து இருதோளும்பூரித்து
பூரித்திருதோளும் பொன்னுதிப்பூஷணங்கள்
ஆவித்துசுந்தரியும் அபிமரைப்பார்க்கவென்று
மஞ்சன்ச்சாலையிலே மங்கையரும்போய்ப்புகுந்து
சலக்கமதுவாடி தார்குழலும்பட்டுத்தி
மஞ்சன் குளித்து வரிவழிக்குமையெழுதி
இத்திருநாமம் ஏழலகந்தான் பெறவே
கல்தூரிப்பொட்டுமிட்டுக் கார்துழுவங்கொண்டைகட்டி
கொண்டைக்குப்பூமுடித்து கொம்பனையும்பொன்பூண்டு
முத்தாபரணமும் மோகனமலைகளும்
கொலுசுபதக்கங்களுந் கோவைமுத்துமலைகளும்
அவ்ஸ்தகடகம் அரப்புசரிவளையல்
முக்குத்திசிந்தார்க்கு முன்கையில்பொன்வளையல்
பட்டுத்திநலமுங்கும் பாடகக்கால்சிலம்பும்
பொன்பூண்டுமுடித்து பொற்கொடியான் சுந்தரியும்

சுந்தரியை தாதியர்கள் கலியாணவர்சலிலே
யிட்டு வருவது.

தாதிமாரிட்டுவா தங்கப்பொன்பத்தலிலே [ள்
கொழுநன்மார்முலருக்குங் கொம்பனையுந்தெண்டனிட்டான்
அபிமரைப்பார்த்து அழகுநல்லசுந்தரியும்
அத்தைமகளுக்கு அடிவணங்கிதெண்டனிட்டான்
இருந்தாளிடப்புறத்தே இருடாலுள்ளொருடாலாய்
ஆயிரங்கன்னியர்கள் ஆலாத்தியேந்திநிற்க
பேரிகைகொட்ட பெருஞ்சங்குநின்றாத
மல்லரிகொட்ட மணித்தாளமும்முழங்க
தோழியரைசேரழைத்து சுந்தரியும்கூறுவாள்
செங்கழனிதன் னுடனே தோக்கசிலதுரைப்பாள்
அபிமனுக்குசெங்கழனி அடவுடனே தான்கேட்டு

கக௨ அபிமன்னன் சுந்தரிமாலே.

செங்கழனிதாதி ஆரவானண்டை வருவது.
 ஆரவானருகாக ஆரிலையரும்ஓடிவந்து
 வணங்கியெழுந்திருந்து வார்த்தைசொல்வான்செங்கழனி
 சுந்தரியான்சொன்ன வார்த்தையதுகேளுமென்றான்
 என்னென்னகாரியங்கள் எனக்கறியசொல்லுமென்றான்
 மாப்பிள்ளையிலக்குணனை மடல்விரியக்கொண்டுவந்து
 அரசாணிகாலுடனே அவனையேகட்டிவைத்து
 அஞ்சகுடுமைவிட்டு அழகாய்தலைசிறாத்து
 நல்லாவின்சாணி நடுத்தலையிலப்பிவைத்து
 ஆயிரம்பெருவிளக்கை அவன்தலையிலேற்றிவைத்து
 காடைவிளக்கெறிய கன்னிநல்லான்பார்த்திருக்க
 சபதநிறைவேற்றுமென்று தார்குழலும்தெண்டனிட்ட
 என்ன ஆரவான் எழுந்துமிகநகைத்து [ன்
 அப்படியேயாகுதென்று ஆரவானெழுந்திருந்து
 ஆரவான் இலக்குணனைப்பிடித்துக் கட்டுவது.

என்றே ஆரவான் இலக்குணனைக்கொண்டுவந்து
 செஞ்சொல்மொழிநாவிதனை தேடியழைத்துவந்து
 அஞ்சகுடுமிவைத்து அழகாய்தலைசிறாத்து
 அரசாணிக்காலுடனே அசையாமல்கட்டினான்
 ஆவினுடசாணம் அவன்முடியின்மீதில்வைத்தான்
 ஐங்கலநெய்ப்பிடிக்கும் அகலமுள்ளகொப்பரையை
 லக்குணன்முடிமீது விருத்தியாவானும்
 ஆயிரம்பிரிபோட்டு அழகாகவற்றிவிட்டான்
 நட்டுவர்வட்டுவர்கள் நாடகங்கள்செய்துவா
 தாசியர்களாடிவா தார்வேத்தர்பாடிவா
 தாளங்கள்மேளங்கள் தம்பட்டம்நாகசூரம்
 புள்ளாங்குழலாத பெரியடமாதான்முழங்க
 துரோணர்கிருபர் சொல்பெரியவீஷ்டுமரை
 மூவரையுந்தானழைத்து முதலோமம்செய்யுமென்றான்
 ஆயிரம்பேதியர்கள் அடவாகவேள்விசெய்ய
 மற்றப்பிராமணர்கள் வரிசைசடங்குசெய்ய
 பெருமாள் ஓடிவந்துவிடுவது.

அந்தச்சமயம் அதுபார்த்துமாயவரும்
 காவலிகள் துற்றுவரை கட்டவிழ்க்கவே னுமென்று

அபிமன்னன் சுந்தரிமாலே. கக௩

துரியோதனன்மனதை சிக்கறுக்கவே னுமென்று
 நல்லவான்சேவகத்தை நாமறியவேண்டுமென்று
 மாயன்பெருமானு மறைந்தோடிப்போகலுற்றான்
 அப்போதுமாயவரும் ஆலோசனைசெய்வான்
 ஐவரையும்இட்டுவர ஆலோசனையாகி
 பெருமாள் பிராமணவேடத்தரிப்பது.

வேதநாயகனும் வேதியரைப்போல்வடிவாய்
 பஞ்சாங்கங்கைப்பிடித்துப் பார்ப்பாரவேடமுடன்
 பிறற்குடைபிடித்து பிறந்ததுயிலுதிதி
 வனத்தைமிகதோக்கி மாயவரும்தானடந்தான்
 காடுகடந்து கடியவனங்கடந்து
 பஞ்சவர்கள்தானிருக்கும் பாரவனத்தனிலே
 மாயன்பெருமானும் மறையவரைப்போல்வருவான்
 கண்டார்கிருமாலுங் காவலர்களைவரையும்
 ஆர்காணுத்தம்பியர்கள் அடவியில்வீற்றிருத்தீர்
 என்றுவழிபுத்தெரியாதே உங்கள்வனமருகேவந்துவிட்
 கொற்றவாக்கோமானே கூவுறதுகேழ்க்கிலையோ [டேன்
 ஆனந்தவாழ்மார்பா அழைக்கிறதுகேழ்க்கிலையோ
 வழிதப்பிவந்தவர்போல் மன்னரண்டைவந்துநின்றான்
 தாராபுகழ்வேந்தர் தர்மரெழுந்திருந்து
 தருமர் பிராமணரைக் கேழ்ப்பது.

ஆர்காணும்ஐயரே அடவியில்வந்துவிட்டீர்
 மாயன்பெருமானே மறையவன்போலேவந்தீர்
 ஐவருந்துரோபதையும் ஐங்கால்வலம்வந்து
 பதிங்கால்வலம்வந்து பன்னிருகால்தெண்டனிட்டு
 ஆயன்பெருமானே அறிந்ததுகடறுமென்றான்
 மாயன்பெருமானே மாமமாயிருப்பானேன்
 அல்லகாண்தம்பியரே ஆயன்மகள்சுந்தரியை
 மாயன்மகள்சுந்தரியை வாள்பிமற்கென்றபெண்ணை
 தென்னமுடிவேந்தன் துரியோதனப்பெருமாள்
 தன்மைத்தனிலக்குணற்கு மாலையிடப்போனாராம்
 அவாரகைக்குப்போனாக்கால் துரைமன்னாங்கிருப்பார்
 தேக்கு-அழுதுபடிகொடுப்பார் ஆனந்தவாழ்மார்பார்
 ஆகையினால்போகவுந்தன் அடவியில்வந்துவிட்டேன்

ககச அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

எனக்கு-வழியுந்தெரியவில்லை மன்னவரேயென்செய்வே
துவாரகைக்குப்போகவழி சொல்லியனுப்புமென்றார் [ன்
ஐவருமப்போது ஆலோசனையாகி
மாயவரேதப்பாது மறையவர்போலேவந்தீர்
ஆயன்பெருமானே அடிபணிந்துயேதுரைப்பார்
காரியங்கள்சொல்லி அறிக்கையிடவந்தீரோ
ஏதுகருமம் எங்களுக்குச்சொல்லுமென்றார்
ஐவருந்தெண்டரிட்டு அடிபணிந்துசேழ்க்கலுற்றார்
ஆச்சிதரொளபகையும் அடிபணிந்துசேழ்க்கலுற்றார்
மாயன்பெருமானும் மாமமாயேதுரைப்பார்
தேசத்தழகன் துரியோதனப்பெருமாள்
தன்-மைந்தனிலக்குணற்குமணஞ்செய்யவேண்டுமென்று
பெண்தேடவேண்டுமென்று பிரியத்துடன்ப்பொழுது
மாமன்சகுனியரை வரவிட்டானென்னருகே
மாமன்சகுனியரும் வந்துவணங்கிநின்று
துரியோதனன்மகனார் செல்வனிலக்குணற்கு
பெண்தரவே னும் பெருமானேஎனமொழிந்தான்
நாக்கறப்பேன்மூக்கறப்பேன் நாணங்குலைத்திடுவேன்
வார்த்தைகள்சொன்னதொரு வாயைக்கிழித்திடுவேன்
என்னசகுனியரு மெழுந்துமிகவணங்கி
நான்வந்ததொருகாரியத்தை மாயவரேதேனுமென்றான்
ஏதுகருமம் எனக்கறியக்கூறுமென்றேன்
பணத்தின்பெருமையினால் பாவிதுரியோதன னும்
பெண்கேட்டுவாருமென்றான் பெருமானேயிங்குவந்தேன்
மன்னன் துரியோதனனார் மதத்தையடக்குகைக்கு
பாவி துரியோதனனார் பணமெல்லாம்வாங்குகைக்கு
பெண்கொடுக்கச்சம்மதியும் பெருமானேஎனமொழிந்தான்
நல்லதுபெண்தருவோம் நம்மனதில்சந்தேதாவுத்தான்
துரியோதனனாரை சீக்கிரமாய்வாருமென்றேன்
மாமன்சகுனியரு மறிந்தப்போயேதுரைப்பான்
பெண்கொடுக்கச்சம்மதித்தார் பெருமானேஎனமொழிந்தார்
பரியம்பொருந்துவகக்கு பாளந்தான் தன்பகிக்கு
துரியோதன னுரைக்கச் சீக்கிரமாயேதுரைப்பான்
தேசத்தழகன் துரியோதனனாரும்
புனைத்திரளுடனே அப்பொழுதேவந்துவிட்டான்
பரியம்பிடிபுமென்று பதறிஅவ னுரைத்தான்

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

துரியோதன னுடைய திரவியங்கள் ததனையும்
பரியம்பிடித்தேன்கான் பாலன்பிமார்க்கென்று
அரையன் துரியோதனன் அப்போமனமகிழ்ந்து
ஏழாநாள்வாருமென்று இன்பமுடனுடைத்தேன்
ஆளப்பிறந்தோன் அபிமப்பெருமானுக்கு
தோகைநல்லாள் சுந்தரியுந் துதோலைதான் னுப்பி
ஆளப்பிறந்தவர்க்கு அறிக்கையிடுவித்து
ஆனைகுந்திதன்னைவிட்டு அபிமப்பெருமானும்
தாயுடனேசொல்லாமல் தனிவழியேவந்துவிட்டான்
ஆற்றில்விழுந்து முழுசிக்கையேறி
வல்லாக்கன் தன்வனத்தில் வாளபிமன் துங்கையிலே
வல்லாக்கன் தன்வனத்தில் வாளால் தறித்துவிட்டான்
கடோர்க்கஜன் தன் னுடனே காளையுறவாடி
கமலவல்லியார்வீட்டில் கலந்தேயமுதுகொண்டு
அங்கேவிடைகள் பெற்று அபிமார்க்கடோர்க்கஜ னும்
அரவான்வனத்திலே அங்கேஉறாடி
நாககன்னியார்வீட்டில் நல்லவிருந்துமுண்டு
அங்கேவிடைகள் பெற்று அலர்கெங்கைநன்னாடர்
வீசிநடந்துவந்தார் வீரகெங்காள்தன்வனத்தில்
தொந்திசெட்டிதன் னுடனே துரைகருறவாடி
வீரகெங்காள்தன்புரத்தில் விருத்தமிந்தநா னுமுண்டு
அங்கேவிடையருள ஒளவைவனத்தில்வந்து
ஒளவைவனத்தில் அரசர்விருந்துமுண்டு
அழகியசீர்சுந்தரிக்கு ஒளவையைத்தூதனுப்பி
ஒருமாமரத்தருகே உத்தமர்கள்வந்துநின்று
துரியோதன னுடனே சேனைப்பெருக்கமெல்லாம்
அரவான் போய்ச்சோதித்து அவன்வந்தபிற்பாடு
துரியோதனனாரும் சேனைப்பெருக்கமுடன்
மணக்கோலந்தான்வரவே மன்னன்புயணமிட்டான்
அந்தச்சமயத்தி லரவான்கடோர்க்கஜ னும்
தொந்திசெட்டி தன் னுடனே துரையன் னர்போய்புருந்து
மன்னன் துரியோதனன் மகாசேனையுள்ளதெல்லாம்
மாளப்பொருதி மடித்தார்களேசேனையெல்லாம்
ஆயிரங்கோடி அரசமக்கள் பட்டார்கள்
ஏழாயிரங்கோடி படைமன்னன்பட்டார்கள்
அப்போதரசரெல்லா மலைந்துவழிதேடி

ஒற்றைமரத்தருகே ஓடிவருமப்போது
அங்கே அபிமர் அதட்டிக்கொடிபிடிங்கி
தாமணியாய்ச்சேர்த்து தறிமாடுபோல்மடக்கி
அரியோதனனுடனே திரள்மன்னர் நூற்றுவரை
மற்றுமுள்ளமன்னவரை வாளபிமன்கட்டிவைத்து
என்னையும்கட்டத் துணிந்தார்களப்பொழுது
சீக்கிரமாயோடிவந்து சேனையுடனாக
வந்துவினவினென்கான் வாளபிமன் தன்னுடனே
மன்னர்சபைநடுவே வாளபிமன்முன்பாக
பெண்ணெவர்க்குவென்று பிரிவித்துகடறினென்
அரியோதனனாரை சீக்கிரமாய்ச்சொல்லுமென்றேன்
வாளபிமர்க்கென்று வசனமவனுரைத்தான்
அப்படியே ஆகுதென்று அரண்மனையில்போய்ப்புகுந்து
ஆளப்பிறந்த அரவானெழுந்திருந்து
காவணக்காலுடனே கட்டினுன்மன்னவரை
இலக்குணனைக்கொண்டுவந்து இராஜாக்கள்முன்பாக
ஐந்துகுடுமைவைத்து அம்பலத்தில்தலைசிறைத்து
சாணியைவைத்து தலையில்விளக்கேற்றினுன்
வாளபிமன் தன்னுடனே மங்கைநல்லாள் சுந்தரியும்
மனையிலுட்கார்ந்து மணஞ்செய்யும்வேளையிது
தாமிஷங்கள்பண்ணாதே தருமப்பெருமானே
ஐவருடனாக அலங்காரத்துரோபதையும்
என்-தங்கைதுரோபதையும் தார்வேந்தரைவருமாய்
சீக்கிரமாய்வாருமென்று ஸ்ரீராமர்தானழைத்தார்
அப்போதுதருமரும் அடைவுடனேதான்கேட்டு
மாயன்பெருமானே வார்த்தையொன்றுகேளுமையா
பாவி அரியோதனனார் பார்த்தானையாமாகில்
மறித்துவனம்போமென்று வழக்குரைப்பான்தப்பாது
எப்படிநாம்வருவோம் எங்கள்பெருமானே
தருமமுடியோனே தருமரேநீர்கேளும்
வேதியரைப்போலாக வேடங்கள்மாற்றுகிறேன்
காசிப்பிராமணர்போல் கனவேடம்போட்டாரே
ஐவருக்குவேடம் மாற்றினுர்மாயவரும்
மாதுதுரோபதையும் வடிவெடுத்தாளப்படியே
அங்கிருந்துமாயவரும் அழைத்துவருகலுற்றார்
காடுகடந்து கடியவனத்தன்கடந்து

நாடுகடந்து நகரிபலகடந்து
அவரகாபதியருகே சென்றாரேமன்னவர்கள்
அங்கொருசாவடியில் ஐவரையுத்தானிதுத்தி
அரவானையிங்கே அனுப்புகிறேனென்றுசொல்லி
சீக்கிரமாய்வந்து திருமாளிகையினுட்புகுந்தார்
அரசாணிமுன்பாக வந்தாரே ஆயனமே
கட்டுண்டமன்னவரைக் காவலரைத்தான்பார்த்து
கண்டாரிலக்குணனை கையால்வாய்முடினார்
ஐயோமகனே ஆபத்துவந்ததென்ன
காணமோஉங்களுக்குக் கட்டுண்டிருப்பானென்
தலைமேலேசாணியைவைத்து சாஞ்சியிருப்பானென்
பணமும்பறிகொடுத்து பாதேசியானீர்களோ
என்றுசொல்லியெம்பெருமான் இல்லாவிசாரமிட்டார்
குருக்கள்மார்தங்களண்டை கோபாலர்வந்துநின்று
இந்த அவதிக ளேனையாவந்துதென்றார்
தலையிலெழுத்துபடி தப்புமோமாயவரே
கலியாணமென்றுசொல்லிக் கண்குளிர்ப்பார்க்கவந்தோம்
அனியாயமாக அகப்பட்டுக்கொண்டோமே
இனியென்னசெய்வது யெங்கள்பெருமானே
ஆனபடிசெய்யுமென்றார் அந்தக்குருக்களுமே
என்றுசொல்லிமாயவரும் இருக்கட்டுமென்றுசொன்னார்
மாயன்பெருமானும் மகாதேவரே துசொல்வார்
கட்டுண்டமன்னவரை கட்டவிழ்க்கவேண்டுமென்று
நல்லரவன்சேவகத்தை நாமறியவேண்டுமென்று
அசைந்தாற்போலாக ஆயருந்தான்மறைந்தார்
மாயனரண்மனையில் வாளபிமன்சுந்தரியும்
இருவருமோருடலா யிருந்தார்களப்பொழுது
உத்தமர்கள்வேதியர்கள் ஓமவிதிகள்செய்ய
வெற்றிப்பிராமணர்கள் வேதங்களோதிநிற்க
ஆளப்பிறந்த அரவான் முகம்நோக்கி
மாயன்பெருமானே வாவழைத்துவாருமென்றார்
அரவானுமாயவரை அதட்டியாய்தானழைத்தான்
சுத்திக்கிரும்பி திசைதோறும்பார்க்கலுற்றான்
பரளத்தமாயவரைப் பந்தலிற்காணாமல்
எங்கெங்குந்தேடி இராஜமுடிவேந்தன்
வேந்தர்பெருமானும் வெளியேபுறப்பட்டார்

கக அ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

அஞ்சன திருஷ்டியிலே அரவா னும்பார்க்கவற்றான்
மண்டபத்தைவிட்டு வருகிறார்மாயவரும்
கண்டானாவான் கடுகப்பிடிக்கவென்று
மாயன்பெருமானும் மச்சவடிவுகொண்டு
அரவா னுமவிச்சுளியாய் ஆயனைப்பாயவற்றான்
மாயன்பெருமானும் மறைவாகவேடிவந்து
அரவானெதிராக ஆண்சிங்கம்போல்வருவார்
சிங்கவடிவாகவேதான் சீறிவருகிறதை
கண்டானாவான் கடுகெனவேதான்பார்த்து
சிம்புள்வடிவாகிச் சிவுக்கென்றுமேல்குதித்தான்
அப்போதுமாயவரும் அரவானைதப்பிவந்து
மாயவருமப்பொழுது மான்வடிவாயோடவற்றார்
பார்த்தானே நல்லரவான் பதுங்கியெழுந்திருந்து
சிவங்கிவடிவாய்த் தூரத்திப்பிடிக்கவற்றான்
அப்போதுதப்பிவந்து ஆயநுமேதுசெய்தார்
ஆயன்பெருமானும் ஆமைவடிவெடுத்து
புதருஞ்செடியருகே போய்புகுந்தார்மாயவரும்
அஞ்சன திருஷ்டியிலே அறிந்தானேமாயவரை
ஆனந்தவாழ்மாற்பன் அரவான்குறவனைப்போல்
சில்லாக்கோல்கைபிடித்து சிக்கெனவேகுத்தவற்றான்
அப்போதுமாயவரும் அரவானெதிரில்வந்து
காட்டிலொருபுன் றியைப்போல் கடுகியேயோடவற்றார்
பார்த்தானாவான் பன்றியாயோடுவதை
வேட்டைநாய்போலாவான் பீஜத்தைப்போய்ப்பிடித்தான்
ஆயனும்முன்னிழுக்க அரவா னும்பின்னிழுக்க
ஆயன்பெருமானுக்கு ஆபத்தேயாச்சுதப்போ
தவித்துத்தடுமாறி தப்பித்துமாயவரும்
கொக்காய்வடிவுகொண்டு கோபாலரோடவற்றார்
அஞ்சன திருஷ்டியிலே அறிந்தானேமாயவரை
சீக்கிரமாய்நல்லாவான் டைக்கையப்போல்வடிவுகொண்டு
தூரத்தியேமாயவரை சீக்கிரமாய்ப்போயறைந்தான்
கீழேவிழுவதைத்து கெட்டியாய்ப்போய்ப்பிடித்தான்
வேதநாராயணரும் மெத்தெனவேதப்பிவந்து
எலிபோல்வடிவுகொண்டு இயல்வளையில்தா னுழைந்தார்
அரவான துகண்டு அப்பறமேபோய்ப்பதுங்கி
பூனைவடிவாகி பதுங்கியிருத்தவற்றான்

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. ககக

பெருமானுமங்கிருந்து போனானேபயலென்று
எட்டியேபார்க்கவற்றார் எலிபோலேமாயவரும்
ஒளித்திருந்துதல்லரவான் மென்னியைப்போய்ப்பிடித்தார்
உறுதியாய்ப்பிடித்திடவே உள்ளம்நடுங்கிடவே [ன்
பெருமாள் சொல்வது.

மண்டைபிதிங்கிடவே மேகவர்ணன் தான்பார்த்து
மெச்சினேன்மருமகனே விடுவிடுபெனவுரைந்தார்
விட்டால்வருவீரோ விண்ணளந்தமாயவரே
வருகிறேனென்றுசொல்லி மாயவரும்போய்மறைந்தார்
பார்த்தானே நல்லரவான் பார்வேந்தரெங்கேயென்று
திகைத்தானே நல்லரவான் திருமலைக்கானைமல்
அப்போதுமாயவரும் ஆயனிடையனைப்போல்
எம்பெருமானப்பொழுது இடையனைப்போல்வந்தார்
கண்டானே நல்லரவான் கடுகெனவேயோடிவந்து
பானையக்காரனைப்போல் படபடென்றேடிவந்து
அரவான் சொல்லுவது.

இடையனைக்கட்டிப் பிடித்தந்தல்லரவான்
அரண்மனைவாசனுக்கு ஆட்டுக்கிடாவேண்டுமென்று
பாலுந்தயிரும் புதிங்கலமவேண்டுமென்று
கொண்டுவாயிடையாநீ கொப்பெனவேயென்றுசொல்லி
அண்ணாந்தாள்போட்டு அடித்தானே நல்லரவான்
பாராங்கல்தானெடுத்துப் பாரளந்தார்மீதில்வைத்து
தலையெடுக்கவொட்டாமல் தார்வேந்தனடிக்கவற்றான்
அறிந்தாரேமாயவரும் அரவான்சுவரியத்தை
மெச்சினேன் நல்லரவான் விடுவிடுமென்றுரைத்தார்
இனிவிடும்நல்லரவான் இப்பொழுதேதான்வாரேன்
என்றலுமேநல்லரவான் இராமரைக்கைபிடித்து
மாயவரைப்பற்றி யிழுக்கவற்றான்
பெருமாள் சொல்லுவது.

அப்போதுமாயவரும் அரவானுக்கேதுரைப்பார்
மனிதரைக்கொன்று மகாபாதகஞ்செய்தீரே
மனிதரைக்கொன்றாவான் மணஞ்செய்யக்கூடாது
பாதகமிகுந்ததுகான் பந்தலிலேயிப்பொழுது

௭௦ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

கிசியிலேபோய்முழுசி கலியாணஞ்செய்யவேணும்
அப்பாதகத்திரு மதுவுமேதண்ணீரிலே
காசிப்பிராமணரைக் கலியாணப்பந்தலிலே
இட்டுவந்துவிட்டாக்கால் என்மகளைத்தருவேனப்போ
அல்லாதுபெண்கொடுக்கேன் அரசர்கள்தானறிய
அரவான் சொல்லுவது.

என்ன அரவானும் இராமர்முகம்நோக்கி
காசிப்பிராமணர்கள் வேண்டுமென்றீர்காவலரே
இப்போதுவேகியர்கள் எங்கிருப்பார்சொல்லுமென்றான்
மாயன்பெருமானும் மறைவாகயேதுரைப்பார்
காசிக்குப்போய்வருவார் காவலனேவேண்டியபேர்
வழியிலொருமடத்தில் வந்திருப்பார்வேண்டியபேர்
அரவான் காசிப்பிராமணரைக் கண்டுபிடிப்பது.

அப்போதுநல்லரவான் ஆக்கரித்துப்பற்கடித்து
பந்தலைவிட்டு பார்மன்னன்வெளியேவந்து
எங்கெங்குந்தேடி இராசமுடிவேந்தன்
அலைத்தெங்குந்தேடிவந்தான் ஆணமுகன்புத்திரனும்
ஊருக்குமேற்கே ஒருமண்டபம்தானிருக்கும்
மண்டபமொன்றிருக்கும் மாங்குளாளே
பஞ்சவர்களைவரும் பார்ப்பாரைப்போலாக
காசிப்பிராமணர்போல் காவலர்கள் அங்கிருப்பார்
கண்டானரவானும் கடுகவேயோடிவந்து
மண்டபத்தைநோக்கி வரலுற்றான்மன்னவனும்
காசிப்பிராமணரை அரவான்கேட்பது.

காசிப்பிராமணரை கண்டானரவானும்
மண்டபத்தைச்சேர்வந்து வணங்கியெழுந்திருந்து
ஐவரையுத்தெண்டனிட்டு அரவானுங்கடறுவற்றான்
ஆர்காணும்ஐயரே அரியபிராமணரே
எங்கிருந்துஇங்குவந்தீர்எனக்கரியச்சொல்லுமென்றான்
காசிப்பிராமணர் சொல்லுவது.

மாயப்பிராமணரும் வார்த்தையங்கேதுரைப்பார்
காசிக்குப்போய்தாங்கள் வந்தேன்காண் காவலனே

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. கதை

எங்கிருந்துஇங்குவந்தாய் என்னகாரியம்சொல்லுமென்
ஆர்காணுந்தம்பி அறியவுரையுமென்றார் [ரூர்
ஆளப்பிறந்த அரவானுங்கடறுவான்
அரவான் சொல்லுவது.

ஐவருடபுத்திரன்காண் அர்ச்சனனாரென்தகப்பன்
என்போரவான்காண் என்னாச்சிதுரோபதைகாண்
மாற்றான்பொருட்டால் வனம்போனார்பாண்டவர்கள்
ஆயன்மகள்சுந்தரியை அபிமருடதேவியரை
மாற்றான்கன்மைத்தருக்கு மணஞ்செய்யவந்தார்கள்
அந்தவிசேஷம் அடியேங்கள் தர்மறியோம்
மாயன்மகள்சுந்தரியை வாளாலபிமருக்கு
கலியாணம்செய்யவந்தோம் கரியமால்புத்திரியை
காசிப்பிராமணர்கள் கரியமால்வேண்டுமென்றார்
ஆகையினால்வந்தேன் ஐயரேவாருமென்றான்
ஐவரையும்கண்டாற்போ லாச்சதுகாணிப்பொழுது
வாருமையாவென்று வணங்கியெழுந்திருந்தான்
ஆனாலேகேள் தம்பியரே அப்படியேநாம்வருவோம்
பாவங்கள் உண்டானால் பரிகரித்தால்நாம்வருவோம்
இப்படிக்குச்சம்மதித்தால் இப்போதேநாம்வருவோம்
ஆளப்பிறந்த அரவானுங்கடறுவான்
அப்படியேயாகுதென்று அரவானழைத்துவந்தான்
காசிப்பிராமணர் வருவது.

மாயனரன்மனையில் மாணிக்கப்பந்தலிலே
ஐவருமாச்சியரும் அரியபிராமணர்போல்
கண்டாரோமாயவரும் கடுகியெழுந்திருந்து
பந்தலிலேவந்திருந்து பார்த்தார்திசைதோறும்
காசிப்பிராமணர்க்கு கைதொழுதார்தாமாயவரும்
தரணியளந்தவர்க்கு தருமருந்தெண்டனிட்டார்
பார்த்தாரேதருமரிந்த பந்தல்திசைதோறும்
காசிப்பிராமணராகிய பாண்டவர்வந்து
பெருமானைக்கேட்பது.

இதுபுதுமைஇதுபுதுமை இவ்வுலகில்கண்டதில்லை
சொல்லுமையாமாயவரே துவாரகையிலிப்படியோ

களச அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

காலாலேகட்டிவைத்த காளையிலக்குணனை
கட்டவிழ்த்துவிட்டுக் கடுகமுழக்காட்டி
ஆனபொன்பணியிட்டு யழைத்துவந் துவையுமென்றார்
அப்படியேயாகுதென்று அரவானுமோடிவந்து
தூரியோதனனுடனே திரள்மன்னர் நூற்றுவரை

அரவான் தூரியோதனன் முதலானவரைக்
கட்டவிழ்த்து விடுவது.

கட்டையவிழ்த்துவிட்டுக் கருத்துள்ள நல்லரவான்
மாற்றானிலக்குணனை வரித்தகட்டைத்தானவிழ்த்து
விளக்கையெடுத்து வேந்தனைத்தானெழுப்பி
தாதியரைத்தானழைத்து சலக்கங்கள்வாருமென்றான்
பொன்பூட்டுபட்டுத்தி பூவையிலக்குணர்க்கு
கொண்டுவந்துவிட்டார்கள் கொற்றவனிலக்குணனை
ஆனந்தவாழ்மார்பன் அரவானதுபார்த்து
தமயிலக்குணனே சதிராயிருமென்றான்
காசிப்பிராமணரும் கலியாணப்பந்தலிலே
மாயனருகாக மறையவருத்தானிருந்தார்
தென்னமுடிவேந்தன் தூரியோதனன்மனதில்
காசிப்பிராமணர்கள் கட்டவிழ்த்தபுண்ணியத்தால்
விய்வலம் வருவது.

தூரியோதனனும் திரள்தம்பிநூற்றுவரும்
மாமன்சகுனியும் மைத்துனன்தேத்தரசன்
காசிப்பிராமணர்க்கு கைருவித்தெண்டனிட்டார்
மற்றுமுள்ளமன்னவரும் வணங்கியெழுந்திருந்து
தூரோணர்கிருபர் சொல்பெரியலிஷ்டமும்
ஐவரேயென்றறிந்து ஆசீர்வாதமென்றார்
மாயன்மகளை மணஞ்செய்யுமென்றுரைத்தார்
பேரிகைகொட்ட பெருஞ்சங்குநின்றாத
மல்லரிகொட்ட மணித்தாளந்தான்முழங்க
ஒற்றைச்சங்கடத வொளிகள்பணிமாற
வேதந்தளோதிவர வேதியர்கள்பாடிவர
நாதைகளுதிவர தார்வேந்தர்பாடிவர
வெற்றிமுரசுறைய வேந்தர்களோடிவர

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. களசு

தப்பட்டைகொட்ட தாரைகளுதிவர
நட்டுவரவட்டுவர்கள் தாளங்கள்கொட்டிவர
வேதியர்களாடிவர வேந்தர்கள்கொட்டிவர
தத்தோடிங்காவென்று தாளங்கள்போட்டுவர
மத்தளங்கள்கொட்டி மணிமுரசுஊதிவர
அம்மிக்குழவி அரசானிமுன்பாக
சாலுக்கரகமும் சந்திரர்முன்பாக
மங்கிலியப்பெண்டுகள் வந்துமுனைதெளிக்க
மேளவகையானதெல்லாம் விதவிதமாய்த்தான்முழங்க
மங்கிலியந்தேங்காயும் மணப்பாக்குவெற்றியையும்
மறையோர்கள் வேதியர்கள் மங்கிலியப்பெண்டுகளும்
மங்கிலியந்தொட்டு மணம்வந்துவாழ்த்தினர்
தூரியோதனனுடனே திரள்தம்பிநூற்றுவரும்

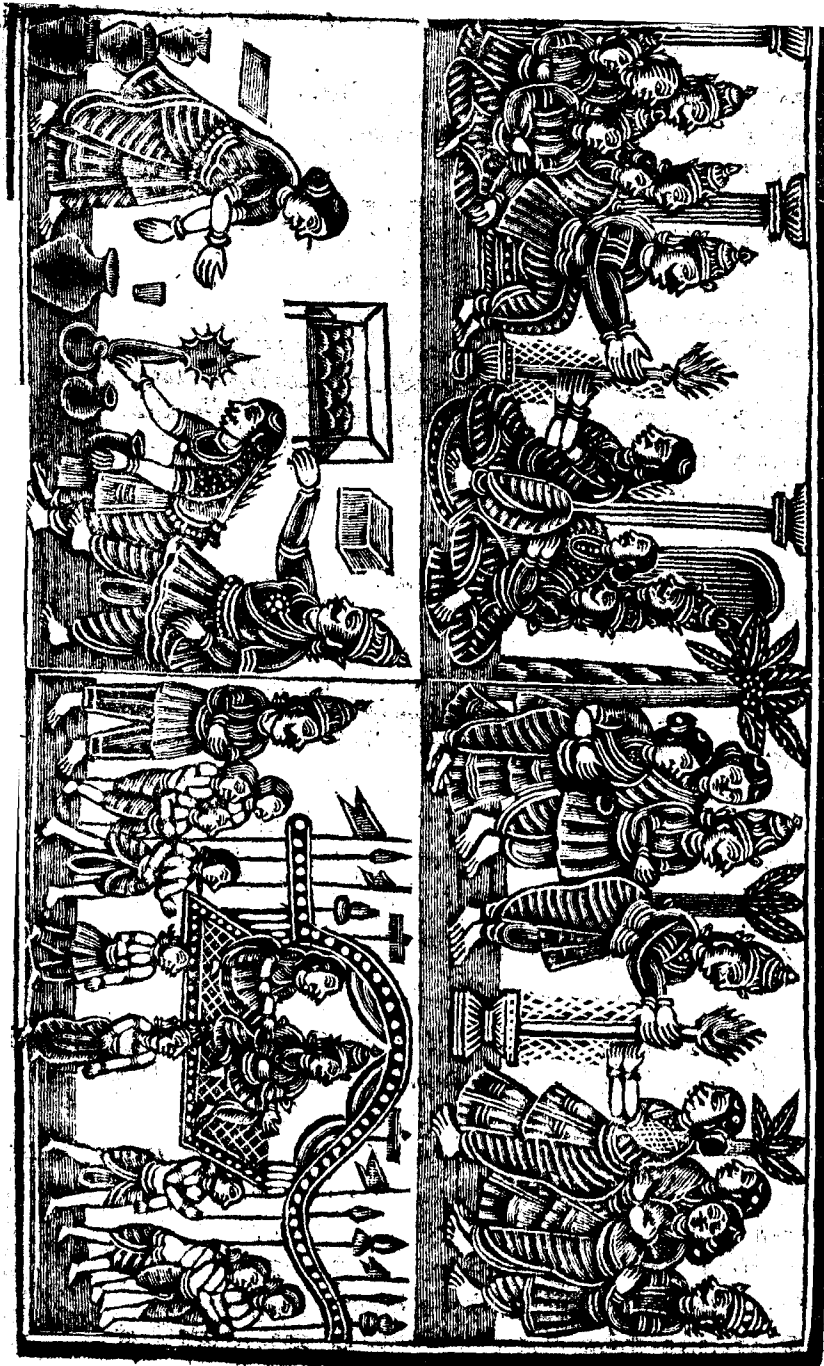
மாயப்பிராணர்களைவருந் தூரியோதனனாகளும்
மங்கிலியம் தொடுவது.

மாயப்பிராமணர்கள் மன்னவர்களைவர்களும்
மாதுதூரோபதையும் மங்கிலியம்தொட்டபின்பு
மாயன்பெருமானும் மங்கிலியம்தொட்டபின்பு
மற்றுமுள்ளராசாக்கள் மன்னரெல்லாம்தொட்டபின்பு
வேதப்பிராமணரும் விண்ணவரும்சாட்சியென்று
மங்கிலியம்தானெடுத்து வாளபிமன்கைக்கொடுத்து

அபிமன்னன் சுந்தரிக்கு மாலையிடுவது.

—*—*—*—

மாயவரைத்தெண்டனிட்ட மங்கையற்குத்தான்தரித்தான்
சூரியனைத்தெண்டனிட்ட சுந்தரிக்குத்தான்தரித்தான்
அரகாவென்று அழுத்தினுன்மங்கிலியம்
மும்பூர்த்திகளைத்தானினந்து மூன்றுமுடிபோட்டானே
சுந்தரிக்குவிபூதி தரித்தான் அபிமன்னனும்
மாயன்பெருமானும் மனமகிழ்த்துயேதுரைப்பார்
சுரும்புகுழலாளை சோலைமயில்சுந்தரியை
தோகையிளமயிலாளை சுந்தரியைஉத்தனுக்கு
தத்தோமுனக்குமப்பா தனஞ்செயனூர்புத்திரனே
இத்தாருத்தம்பியென்று இராமரும்நீர்வார்த்தார்

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. கள்ள

பெருமாள் கடோர்க்கஜனுக்குச் சொல்வது.
கரியபெருமானும் கடோர்க்கஜனைத் தன்னழைத்து
தகப்பன்மாரிங்கிலையோ தார்வேத்தாடங்களுக்கு
பெரியப்பாவல்லவோ பெரியதுரியோதனனும்
எழுப்பியழைத்துவந்து ஏலாலபிமருக்கு
இட்டுநீர்வார்ப்பீரென்று இராமருங்கடவ்வார்
கடோர்க்கஜன் வருவது.

காளைகடோர்க்கஜனும் கடுகியெழுந்திருந்து
துரியோதனனருகே சேரவந்துயேதுரைப்பான்
பெரியகுடியில் பெரியப்பாநீரலவோ
ஆளப்பிறந்த அபிமப்பெருமானுக்கு
இட்டுநீர்வாருமையா பெங்கள்பெருமானே
எழுந்திருந்துவாருமையா எங்கள்பெருமானே
தேசத்தழகன் துரியோதனனாரும்
மெள்ளவெழுந்திருந்து மேகமலைபோலே
மாற்றானபிமருக்கு மணமிடவென்றுசொல்லி
நின்றுநடுங்கி நெடுமூச்செரியலுற்றான்

துரியோதனைக் கடோர்க்கஜன் குத்துவது.

கண்டான்கடோர்க்கஜனும் கண்கள்மிகச்சிவக்க
ஏண்டாபெரியப்பா பெறிந்தாய்ப்பெருமூச்சி
முறிக்கிவிட்ட ஆடதுபோல் முரடாகநிற்கின்றாய்
முழங்கையைநோக்கி இடித்தான்நடுமுதுகில்
கடுக்கென்றுகூன்வளைத்து தானையபிமரையில்
இரங்கியேநீர்வார்த்தான் ஏலாலபிமருக்கு
மறையோரெழுந்திருந்து வாழ்த்தியேசேஷையிட்டார்
ஆயன்பெருமானும் அள்ளியேசேஷையிட்டார்
ஐவரையவரும் அள்ளியேசேஷையிட்டார்
வீஷ்மர்துரோணர் வில்விதார்தன்னுடனே
இருந்தசபையோரும் எல்லாரும்சேஷையிட்டார்
துரியோதனனாரும் திகைத்தாற்போல்தானிருந்தார்
தானைகடோர்க்கஜனும் கனகோபந்தானாகி
பின்னகநோக்கி பிடரியிலேமோதலுற்றான்
சேஷையிட்டும்பெருந்தான் துரியோதனனாரும்

கள அ அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

அபிமருஞ்சுந்தரியும் அரசாணிமுன்பாக
சுந்தரியைவான்பிமன் சுண்டுவிரல்தான்பிடித்து
அபிமருஞ்சுந்தரியும் அரசாணிசுற்றிவந்தார்
அருந்துதிப்பார்த்து அனைவோருமனமகிழ்ந்து
அபிமருஞ்சுந்தரியும் அரண்மனையேபோய்ப்புகுந்து
மன்மதனுடாதிபும்போல் வாழ்மனையில்வீற்றிருந்தார்
இராமர்காணென்பாரும் இத்திரன்காணென்பாரும்
சுந்திரர்கூரியர்கள் தம்பிமகனென்பாரும்
மங்கைநல்லாள்சுந்தரிக்கு மைத்துனன்காணென்பாரும்
மாயன்மருகன்காண் வான்வீஜயன்தன்மகன்காண்
அபிமருஞ்சுந்தரியும் அழகியசீர்ப்பந்தலிலே
கலியாணம்வாழ்த்தியே காவலர்கள்கொண்டாட்ட [அ
பெண்ணுய்ப்பிறந்தவர்கள் பெருமைசொல்லக்கேட்டிருந்
அரவானெழுந்திருந்து அழகுமணப்பந்தலிலே
மணப்பாக்கும்வெற்றிலையும் மறையோர்க்குத்தான்வழங்கி
மன்னவர்கட்கெல்லாம் வரிசைப்படிவழங்கி
சந்தனங்கள்பூசியே தார்வேந்தரெல்லாரும்
பாக்குகள்வெற்றிலையும் பலபேர்க்குத்தான்வழங்கி
பெருமாள் காமதேனுவை யழைப்பது.

கலியாணம்பார்க்கவந்த கனமானமன்னவர்க்கு
போசனங்களிட்டுப் பூரிக்கவேண்டுமென்று
மாயன்பெருமானு மனதிலேதானினைந்து
காமதேனுவென்னுங் கனமானயசுக்கள்தம்மை
வருகவருகவேன்று வரவழைத்தார்மாயவரும்
காமதேனுவருவது.

வந்ததேகாமதேனு மாயவரைத்தெண்டனிட்டு
என்னையழைத்தபணி ஏதுகருமமென்றார்
கேட்டதேகாமதேனு கிருபையுள்ளபெருமானை
பெருமாள் கூறுவது.

மாயன்பெருமானும் மறுவார்த்தைசொல்லவற்றார்
திக்குத்திசையார்க்கும் துரியோதனன்சேனைக்கும்
மற்றுமுள்ளராசாக்கள் மன்னவர்கள்தங்களுக்கும்
யானைகுதிரைகளும் ஆள்பெருஞ்சேவகர்க்கும்

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. களக

போசனமும்நல்ல பொறிக்கறியும்பச்சடியும்
பருப்பும்புளிக்கறியும் பாயாசமும்பச்சடியும்
அறுபத்துநாலுவகை யதிரசமுமுப்பழமும்
கற்கண்டுசர்க்கரையும் காட்டுப்பலாப்பழமும்
வாழைப்பழமுடனே மாங்கனியுந்தேங்காயும்
பாலும்தயிருடனே பகுத்துவிடச்சொன்னாரே
காமதேனு விருந்திடுவது.

அந்தமொழிகேட்டு அன்புடனேகாமதேனு
வந்தமன்னரத்தனைக்கும் வாசலிலேபந்திவைத்து
சொன்னபடிவிருந்து தொடுத்துவாவிட்டதுகாண்
பாலாறும்நெய்யாறும் பந்தலிலேதாம்வழங்கி
போசனங்களருந்திப் புறப்பட்டார்தார்வேந்தர்
யானைகுதிரையுடன் ஆள்பெருங்குட்டமுடன்
நாரையெருதுகள்நாலுலட்சம் அஞ்சுலட்சம்
மிகுத்திருந்ததால்நடைக்கு வேணுமென்றதீனியெல்லாம்
காமதேனுத்தான்கொடுத்து கடக்கப்போய்நின்றதுகாண்
மாயர்பெருமானும் வரிசையெல்லாதான்பார்த்து
சந்தோஷப்பட்டுத் தலையசுத்தார்மாயவரும்
காமதேனைப்பார்த்து கரியமலேதுரைப்பார்
நாளையொருபொழுது நானழைத்தால்வாருமென்றார்
நமஸ்காரம்பண்ணி நடந்ததேகாமதேனும்
துரியோதனன் அரசர்கள் மகிழுவதும் புகழுவதும்.

அந்தயிரவில் அரசமன்னராசாக்கள்
தென்னமுடிவேந்தன் துரியோதனன்குருக்கள்
மற்றுமுள்ளமன்னவரும் வகைவகையாயிருந்துகொண்டு
குருக்களுடனுரைப்பான் கோமான் துரியோதனன்
கண்டிரோடுப்பொழுது காமதேனுவந்ததுவும்
வேணுமென்றபாக்கியத்தை விருந்திடச்சொன்னதுவும்
பெருமாள்பிரதாபம் கண்டிரோபெரியவரே
மாயன்தபசுநிலை மனமரியங்போகாது
பத்துலட்சம்தாதிர்கள் சமைத்தால்விருந்தாமோ
நம்முடையசேனைக்கு நல்விருந்துசெய்தாரே
அவருடன்கரியானோபர் யாருமில்லவையகத்தில்

கஅ௦ அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை.

நாம்-நினைத்தால்தான் வருமோ நலமானகாமதேனும்
இப்படியாய்ச்சொல்லி யுரைத்தான் குருக்களுடன்
குருக்கள் சொல்வது.

அந்தவிசேஷ மதுகேட்டு அக்குருக்கள்
சொன்னாரேமாயரிட சூத்திரங்களுள்ளதெல்லாம்
வைகுண்டவாசன்காண் மாயமாய்வத்தவதரித்தார்
பூமிபாந்திரக்கப் பிறந்துவந்தார்மாயவரும்
மானிடசேன்மமென்று மனதில்நினைக்கவேண்டாம்
பஞ்சவர்களைவரையும் பாரளந்தாருண்டுபண்ணார்
மாயனருளாலே வந்துபிறந்தார்கள்
பஞ்சவர்கள் தங்களுடன் பகைபண்ணிக்கொள்ளாதே
வனவாசம்போனவரை மன்னுவாவழைத்து
பாதியரசு பாண்டவர்க்குநீ கொடுத்து
கடியேவாழ்ந்தாக்கால் குலமன்னர்மெச்சுவார்காண்
துரியோதனன் சொல்வது.

குருக்களுரைக்கலுமே கோமான் துரியோதனன்
மறுவார்த்தைசொல்லி யுரைக்கலுற்றான்மன்னவனும்
பாண்டவரைநாமழைத்துப் பாதியரசாளுமென்று
நாமமுடையார்க்கு நல்லவன்போல்நாமானே
மாமன்சகுனியுட வார்த்தையைநாங்கேட்டு
நியாயங்கள் பேசி நலந்தப்பிநின்றேனே
என்னசெய்வோமென்று ஏங்கிமனத்தளர்ந்து
மகனைத்தலைசிறைத்து வாசலிலேகட்டிவைத்து
காலோடேகட்டி கலியாணஞ்செய்ததுவும்
வெட்கமும்கெட்டு விறுதாவாய்ப்போனதுவும்
எப்போதெளியுமையா ஈஸ்வரனேஎந்தனுக்கு
என்றுவிசாரமிட்டு எழில்வீரன்தான்படுத்தான்
எல்லாருமப்படியே எண்ணிவிசாரமிட்டார்
அரவான்முதல் நால்வருஞ்சொல்வது.

படுத்தார்களெல்லோரும் படைமன்னர்தான்கூட
நல்லவான்தொந்திசெட்டி தற்பாலன்கடோர்க்கஜனும்
பேசினார்நால்வருமே பெருமான்செனரியத்தை
அம்மான்செனரியத்தை அனைவோரும்பார்த்தோடினும்

அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை. கஅ௧

நம்மாலேதாம்வருமோ நல்லவிருந்திடவே
என்றவர்கள்பேசி யிருந்தார்கள் நால்வருந்தான்
பொழுதுவிடிந்ததுகாண் புறப்பட்டான்சூரியனும்
ஆயன்பெருமானு மப்போதெழுந்திருந்து
ஸ்தானங்கள்பண்ணி சதிரானமாயவரும்
காலைக்கடன்கழித்து கனமானமாயவரும்
அரவானைத்தானழைத்து ஆயன்பெருமானும்
துரியோதனனுக்கும் தேசத்திலுள்ளவர்க்கும்
பகல்விருந்துசொல்லுமென்றார் பரிவாகமாயவரும்
அப்படியேசொல்லிவந்தான் அரவானவர்கட்கு
துரியோதனன் பயணப்படுவது.

தென்னமுடிவேந்தன் துரியோதனன்பார்த்து
நல்லரவான் தன்னுடனே ஞாயமாய்ச்சொன்னானே
கலியாணக்காரியமும் கனவிருந்துமாச்சுதே
நாலுநாளாச்சுதே நாங்களுமிங்கேவந்து
ஊருக்குப்போய்வாரோ மென்றான் துரியனுமே
பூணிக்கையாகவே போய்வாரோமென்றானே
அரவான் தடுப்பது.

அவ்விசேஷம்கேட்டு அரவானுங்கோபமதாய்
போகிறவார்தங்களையே பிளந்திடுவேன்தடியாலே
ஊருகோலம்வந்து உறவாடிமொய்யெழுதி
தேறுதலைசெய்வித்து உங்கள்சீமைக்குப்போமென்றான்
அவ்விசேடங்கேட்டு அடங்கினான் துரியனுமே
வந்தானே நல்லரவான் மாயவர்க்குதெண்டனிட்டான்
அவ்விசேஷமெல்லாம் அரவானுரைத்தானே
பெருமான் மறுபடியும் விருந்திடுவது.

சத்தோஷப்பட்டு தலையசைத்துமாயவனார்
கார்வண்ணரப்போது காமதேனையழைக்க
வத்ததேகாமதேனு மாயவரைத்தெண்டனிட்டு
என்னையழைத்தவகை யேதென்றுகேட்டதுகாண்
பெருமான் சொல்வது.

மாயன்பெருமானும் மறுவார்த்தைசொன்னாரே
அன்னமுட்பாலும் அமுதுடனேதெய்மோரும்

கஅஉ அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை.

ஏனவகையுடனே இனியக்குறிகளெல்லாம்
ஒன்றுங்குறையாமல் உடனேபடையுமென்றார்
அப்படியேகாமதேனும் அங்கேநினைத்ததுகான்
அரவான் சொல்வது.

அரவானெழுந்திருந்து ஐவரையும்பந்திவைத்து
வேண்டுமென்றகாய்கரிகள் விருந்துகளிட்டாரே
நெய்யாறும்பாலாறும் நிகரம்பொறிக்கறியும்
கையாறஉண்டு களைதீர்த்தார்மன்னவர்கள்
பொழுதும்விழுந்ததுகான் புதுநிலவுதானெறிக்க
ஊர்கோலம் வருவது.

ஊர்கோலம்வரவே உத்தரமிட்டார்கள்
யானைகுதிரைகளும் முழுவயர்க்கால்குடையும்
பத்தரைமாற்றுப்பொன் பவழநெடுங்குடையும்
பட்டுக்கொடையும் பசும்பொன்முழுக்குடையும்
வட்டக்குடையும் மாணிக்கக்கால்குடையும்
திட்டமுடனாலவட்டம் திரள்கோடிதான்முழங்க
வெண்சாமரம்வீச வேணதெல்லாம்தான்பிடிக்க
பட்டுக்கொடிசீலைப் பத்துலட்சம்தான்பிடிக்க
முத்துக்கொடிச்சீலை மூன்றுலட்சம்தான்பிடிக்க
திவட்டிக்காரர் திரளாய்க்கொளுத்துமென்றார்
முத்தாலே ஆலாத்தி மூன்றுலட்சம்தான்பிடிக்க
பொன்னாலேதிவட்டி பெரியவர்கள் தான்பிடிக்க
தேர்விளக்குப்பந்தங்கள் திரளாகத்தான்பிடிக்க
அடித்தார்கள்மேளவகை அண்டங்கிடுகிடென்ன
ஆனையின்மேலே அடித்தார்களைந் துலட்சம்
நற்பேரிகைமேலாக நாகசுரமுதிவா
பொற்காளையூதிவா பூமிகிடுகிடென
ஆகாயபாணம் அதிர்పుருசுக்கரமும்
பூச்சக்கிரபாணங்கள் பூமியெல்லாம்தானிறைய
இடியம்புபாணங்கள் எட்டுலட்சம்தான்கொளுத்த
பகல்வத்திபூவத்தி பகல்போலேதானெரிய
ஆகாயம்பூமியெல்லாம் அதிர்ந்துதடுங்கிடவே
அபிமன்னராசாவும் ஆனையின்மேலேறிவா
ரத்தினத்தில்தானிழைத்த நலமானதண்டுகைமேல்

அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை. கஅஉ

ஏறினாள் தண்டுகைமேல் எல்லவரும்தான்வாழ்த்த
முத்துக்குதிரைக்காரர் மூன்றுலட்சம்தான்பிடிக்க
வெற்றியுடன்சுந்தரியும் ஏறிவெளியேவந்தாள்
ஆயிரம்தாதியர்கள் அருகேநடந்துவா
ஆடும்பெண்களாயிரம் அருகேநடந்துவா
பாடும்பெண்களாயிரம் பக்கத்தில்தடந்துவா
உள்ளங்குளிர்த்திடவே ஊர்கோலம்வாரார்கள்
வாரதொருவைபோகம் மகாதேவர்கற்பனைபோல்
துவாரகாதன்பதியே சுற்றுவேவந்தார்கள்
வீதிக்குவீதி விளக்குகள்வைப்பாரும்
ஆலாத்திகாட்டுவாரும் அமர்ந்துஇருப்பாரும்
தேங்காய்கொடுப்பாரும் திருச்சின்னமூதுவாரும்
இவரார்தானென்பாரும் இந்திரன்கானென்பாரும்
மாயன்பெருமாள் மருமகன்கானென்பாரும்
அர்ச்சுனனாற்பெற்றெடுத்த அபிமன்னகானென்பாரும்
சுபத்திரையாள்பெற்றெடுத்த அய்யப்பரிபாலனென்பார்
திருஷ்டிகழிப்பாரும் சேலைசுற்றிப்போடுவாரும்
இந்திரன்போலேயெங்கும் ஊர்கோலம்வந்தார்கள்
வந்தார்களப்பொழுது மாயனரண்மனையில்
ஆனையிறங்கினாள் அபிமன்னராஜாவும்
தண்டுகையிறங்கினாள் தையல்நல்லாள்சுந்தரியும்
மாப்பிளையும்பெண் ணும் வரிசையுடனின்றார்கள்
ஆலாத்திகொண்டுவந்து ஆயிரம்பேர்தானெடுத்தார்
முத்தாலே ஆலாத்தி மூப்பியர்கள் தானெடுத்து
கற்பூர ஆலாத்தி கன்னியர்கள் தானெடுத்தார்

காப்பு களைவது.

மாப்பிள்ளையும்பெண் ணும் மணவரையிலுட்கார்த்தார்
காப்புகளைந்தார்கள் கானே அபிமருக்கு
சுந்தரியாள்கைகாப்பு துரைமன்னன்தான்புனைந்தான்
படைமன்னராசாக்கள் பந்திபந்தியாய்நின்றார்கள்
மொய்ப்பணமும்ரத்தினமும் மூன்றுலட்சமிட்டார்கள்
வந்திருக்கும்மன்னவர்க்கு வரிசையுடன்பாக்கும்
சந்தனமும்குங்குமமுஞ் சாந்துகள்பன்னீரும்
அந்தமுடன்மன்னவர்க்கு ஐவர்க்குத்தான்பூசி

கஅச அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

மஞ்சாவசத்தங்கள் மன்னவர்கள்தானடி
சத்தோஷவார்த்தைசொல்லி பெருமாள் தயவுடனே
பெருமாள் சொல்லுவது.

வந்தவரைப்போங்கென்று மாயன் அனுப்பிவிட்டான்
தூரியோதனனுடைய சேனைபரிகலமும்
பயணம்புறப்பட்டார் பாங்குடையமன்னவர்கள்
ஆனந்தவாழ்மார்பன் அரவானும்தானினைந்து
கட்டைதுளுத்தாளும் காணியாளனாகாது
மன்னவர்களைவரையும் வனத்திலே தூரத்திவிட்டேன்
தூரோபதையைகொண்டுவிந்து தூயிலே உரிந்துவைத்தான்
மாதூதூரோபதையை மயிரைவிரிக்கவைத்தான்
வாளபிமன்தேவியாரை தன்மைந்தனுக்குநேமித்தான்
தூரியோதனுடனே திரள்மன்னர் நூற்றவரை
மானப்பொருதிட்டு மடிப்பேனென்றெழுத்தான்
ஆயன்பெருமானும் அரவானினைவறிந்து
பெருமாள் அரவானண்டைவருவது.

ஆயர் அரவானை அழைத்தேதுகூறலுற்றார்
நானையினிபாரதத்தில் ராஜாக்கள்மாளுவது
கல்யாணப்பந்தலிலே கலக்கமிட்டாலாகாது
மன்னவரையெல்லாம் வழிவிட்டு அனுப்புமென்றார்
அரவான்கடோர்க்கஜனு மானதொந்திசெட்டியுடன்
துடைதட்டிக்கொக்கரித்து ஊர்த்திமுடுக்கலுற்றார்
அடித்துவிழுந்ததென்று ஆலறியேடுவாரும்
இடிவிழுந்துதென்று இளைத்தோடிப்போவாரும்
பின்திரும்பிமுன்னோடி பிழைத்தோமென்பாரும்
தலைதடலிக்கொண்டுமன்னர் தப்பிவேமென்பாரும்
இன்றுபெற்றாளென்மாதா இனிபிழைத்தோமென்பாரும்
இப்படிச்சொல்லி இராசாக்களோடலுற்றார்
தேசத்தழகன் தூரியோதனராசன்
கைகோர்த்துமெய்சோர்ந்து கனத்தமுடிசோர்ந்து
எங்குந்திருமுகத்தை யேறெடுத்துப்பாராமல்
தகப்பனார்வார்த்தைகளை தளளிநடந்ததினால்
சகுனிநமக்கு சத்தூராதியாயிருந்தான்
இனியென்னசெய்வோமென்று எண்ணிவழிநடந்தான்

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. கஅரு

ஐயோசிவனென்று அழுதுவழிநடந்தான்
மார்பளவுகண்ணீரை வழித்தெறிந்துதானடந்தான்
கூட்டிவந்தசேனையெல்லாம் கொள்ளைகொடுத்துவிட்டு
எப்படிப்போயிருப்பேன் இனியதொருபட்டணத்தில்
என்றுபுலம்பியே நடந்தான் தூரியோதனன்
பஞ்சவர்களைவரும் பாஞ்சாலி தூரோபதையும்
மைந்தர்மருமகளை வாழ்த்திமனமகிழ்ந்து
ஆயன்பெருமானை அடிபணிந்துதெண்டனிட்டு
எங்களுக்குஇங்கே இருக்கவேநீதியல்ல
வேதநாராயணரே விடைதாருமென்றுரைத்தார்
மாயன்பெருமானும் வார்த்தையவர்க்குரைத்தார்
ஏழமைவந்து இளைத்தோமென்றெண்ணுதிர்
மாளுவார்தூற்றுவர்கள் வணிகத்தையாண்டிடுவீர்
மாதூதூரோபதையும் மயிர்முடிப்பாள்தப்பாது
மன்னவரேநீங்கள் வனம்போய்வாருமென்றார்
மாயன்பெருமானும் வழிவிட்டுதான்வருவார்
அந்தநாள்போக்கி மறுதாள் கழிந்தபின்பு
அரவான்கடோர்க்கஜனும் ஆனதொந்திசெட்டியரும்
ஆயன்பெருமானை அசமக்கத் தெண்டனிட்டு
மாயவரேயெங்களிட வந்திஷத்துமகாதுகாரையே
ஆயரேயெங்களைநீர் அனுப்பிவிடைதாருமென்றான்
அப்படியேயாகுதென்று ஆயனுஞ்சம்மதித்து
மாயன்மனமகிழ்ந்து மருமகன்மார்தனக்கு
பட்டுசால்வைபச்சைவடம் பாங்காய்கிரிகிடமும்
கடுக்கன்கொலுசுக்கும் கண்மான்மோதிரமும்
வேண்டும்பணியெல்லாம் வெகுமானம்தான்கொடுத்து
தோகைதல்லாள் சுந்தரிக்கு சீதனமாகவென்று
நாற்பதினாயிரங்கோடி நட்டியானபாற்பசுவும்
அடியார்கள்தொழியார்கள் ஆயிரந்தான்கொடுத்து
ஆனைகுதிரை ஐந்துவட்சம்தோணியும்
பல்லத்துத்தண்டுகை பசும்பொன்னுலிழைத்ததுகாண்
சீதனங்கள் தான்கொடுத்து திருமால்மகள் தனக்கு
மாப்பிள்ளைக்கும்பெண் ணுக்கும் வரிசையுடன்ஒப்பாக

கஅசு அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

அபிமன்னன் சொல்வது.

அப்போதுவாஸபிமன் ஆயனைத்தெண்டனிட்டு
பெருமாளேஎங்களுட பெரியப்பன் தந்ததெல்லாம்
எழுநூறுஒட்டகம்பொன் யானைசுமந்ததனம்
பரியம்பொருந்தினீரோ பாரளந்தமாயவரும்
பேதைஎன்றுசொல்லியே பெண்கொடுக்கமாட்டோமே
எங்கள் பாட்டனார்தேடும் பழம்பொருளேயித்தனையும்
முலைப்பாலுக் கலியொரு முப்பதுபொன் னுண்டுமக்கு
முப்பதுபொன்னை முதலெடுத்துக்கொள்ளுமையா
மற்றப்பொன்பூஷணமும் மாறாமல்பொதிபிடித்து
ஆனைகுந்திபட்டணத்தே யனுப்புமென்றான்வாஸபிமன்
தப்பாதே அனுப்பிவிடுந் தடணியளந்தவரே
உடமைகொடுத்து உறவாடுமென்றுரைத்தான்

பெருமாள் சொல்வது.

என்னப்பெருமா ளிருதோளும்பூரித்து
தங்கைமகனுரைக்க தரணியளந்தவரும்
மருமக்களால்வரையும் மகளானசுந்தரியும்
வாழ்த்திவிடைகொடுத்தார் மாளிகையி னுட்புகுந்து
மாமியார்லட்சுமியை மன்னவர்கள் தெண்டனிட்டார்
மங்கைநல்லாள் சுந்தரியும் மாதாவைதெண்டனிட்டாள்
மருமக்கள் நால்வரையும் வாழ்த்தியெடுத்தனைத்து
மகளாரைசென்றெடுத்து வாயாரவாழ்த்தலுற்றாள்
மங்கிலியமுண்டாவீர் மைந்தனைப்பெற்றிடுவீர்
பூமியையாண்டிடுவீர் புத்திரரையுற்றிடுவீர்
வாயாரவாழ்த்தி மதிமுகத்தைமுகந்துகொண்டு
போய்வாருமென்று விடைகொடுத்தாள்பொற்கொடியும்
அங்கேவிடைகள்பெற்று ஆயனைத்தெண்டனிட்டு
அவராகபதியைவிட்டு துரைமன்னர்தானடந்தார்

ஒளவையார்வீட்டிற்கு வருவது.

ஒளவைவனந்தேடி அரசமக்கள்போய்நடந்தார்
பேரிகைகொட்ட பெருஞ்சங்குநின்றாத
மல்லிகொட்ட மணித்தாளமும்முழங்க

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை. கஅசு

ஒற்றைச்சங்கடத ஒளிகள்பணிமாற
தெய்வம்பைபாடிவா தேவடிமாராடிவா
ஒளவைமடத்தருகே அடுத்தார்கள்மன்னவர்கள்
அபிமர்வருகிறதை ஓதையறிந்துகொண்டு
மக்களெதிராக மாதாவருகலுற்றாள்
ஒளவையார்பாதம் அடிபணிந்துதெண்டனிட்டார்

ஒளவையார்பாதம் சுந்தரியாள்பணிவது.

தோகைநல்லாள்சுந்தரியும் தோழிமார்தன் னுடனே
தண்டிகைதானிறங்கி தார்குழலும்ஒடிவந்து
மாமிசரணமென்று வணங்கியேதெண்டனிட்டாள்
ஒளவைமனமகிழ்ந்து அனைத்தெடுத்துமுகந்துகொண்டு
வாயாரவாழ்த்தி மடத்தருகேகொண்டுசென்று
அன்னங்கறிகாய் அடைவாகவேசமைத்து
மக்களுக்கும்மங்கையிற்கும் வரிசையசனமிட்டு
வெள்ளிலைகற்பூரம் மிகுந்தக்காய்கண்டையுடன்
அள்ளியவார்க்களித்து ஒளவையாருமப்பொழுது
வாழ்த்திவிடைகொடுத்து வழிவிட்டனுப்பலுற்றாள்

ஒளவையார் வழிவிட்டனுப்புவது.

அங்கேவிடைகள்பெற்று அலைகெங்கைநன்னாடர்
ஒளவைவனங்கடந்து அப்புறமேவருகலுற்றார்
காடுகடந்து கடியவனந்தான்கடந்து
நாடுகடந்து நற்பொழில்கள்தான்கடந்து
இஞ்சிவனங்கடந்து இருவாட்சியுட்புகுந்து
மஞ்சள்வனங்கடந்து மருக்கொழுந்துதோப்புவிட்டு

வீரகெங்காளண்டை தொந்திசெட்டிவருகிறது.

வீரகெங்காள்பட்டணத்தே விருப்பமுடன் வந்தார்கள்
முந்திபோய்தொந்திசெட்டி முருகுமுலைதெண்டனிட்டு
மணஞ்செய்துவாஸபிமன் மங்கைநல்லாள் சுந்தரியை
அன்னமாரிப்போ அழைத்துவந்தார்பாருமென்றான்
மைந்தனுரைக்கலுமே மாதாவும்அரைப்பாள்
பாங்கியரைச்சேரழைத்து பைங்கொடியுங்க ளுவாள்

ஆச்சிபத்திரையும் அபிமரைத்தேடியேதான்
அனேகநாள் ஆகுதுகா னாயன்பதிக்குவந்து
விடைதாருமாச்சியென்று விடுதிக்குப்போகவேன்றான்
வீரகெங்கள் சொல்வது.

சிரித்துமனமகிழ்ந்து செட்டிமகள்வீரகெங்கள்
மக்களைப்பார்த்து மனமகிழ்ந்துவீரகெங்கள்
போசனச்சாலையிலே பொற்கொடியும்போய்ப்புகுந்தான்
மக்கள்மருமகட்கும் வரிசைப்படியாக
பொறித்தபொறிக்கறியும் பொன்போல்சிறப்பும்
புத்துருக்குதெய்தளிக்கப் போதமிகப்படைத்து
அசனமுண்டபிற்பாடு அள்ளியிலைப்பாக்குமிட்டு
மருமகள்சுந்தரிக்கு வரிசைப்பணிதியுடன்
தோழிமாராயிஞ் சுந்தரிக்குத்தான்கொடுத்து
மைந்தனபிமருக்கு வரிசைப்பணிதியுடன்
யானைகுதிரையுடன் அடியார்களாயிரும்
வேண்டும்படிக்கொடுத்து வீரகெங்கள்பொழுது
வாழ்த்திலிடைசொடுத்து வழிவிட்டனுப்பவற்றாள்
அங்கேவிடைபெற்று அலைகெங்கைநன்னாடர்
இரவுபகலும் இளைப்பாறிவழிநடந்தார்
இளைப்பாறிவழிநடந்தார் இரவும்பகலாக
நடந்தார்களப்பொழுது நாககன்னிபட்டணத்தில்
நாடுகடந்து நகரிலகடந்து
காடுகடந்து கடுகவழிகடந்து
கானகத்தைவிட்டு கடுகெனவேவாரார்கள்
நாககன்னிவீற்றிருக்கும் நல்லதொருபட்டணத்தே
பாதாளலோகத் தடவரையில்வந்துநின்றார்
காளையாவானும் கடுகியேமுன்னோடி
முன்னாலேயோடி முகத்தெகிரில்வந்துநின்று
சுத்தியேவந்துநின்று சுறுக்காகத்தெண்டனிட்டு
அன்னையார்பாதத்தில் அரவானும்தெண்டனிட்டான்
தெண்டனிட்டப்போது திடுக்கிட்டெழுந்திருந்து
அபிமன்கடோர்க்கஜனும் அன்பானதொந்திசெட்டி
சுந்தரியாள் தானுஞ் சுறுக்காவந்தாள் காண்
வந்தாரிதோபாரும் மாதாவேயெனமொழிந்தான்
மக்கள்வரும்சேதி மாதாவுந்தான்கேட்க

பாங்கியரைசோழைத்து பைங்கொடியும்கூறுவாள்
வீடுமெழுதி விநாயகக்கோலமிட்டு
கல்தூரிகொண்டுவந்து கரைத்துத்தெளியுமென்றாள்
குத்துவிளக்கெங்கும் கொழுந்துபடவேற்றுமென்றாள்
மாணிக்கத்திபங்கள் வையுமென்றாளெத்திசையும்
இரத்தினகம்பளியை எத்திசையும்போடுமென்றாள்
ஆலத்தியேற்றுமென்றாள் ஆயிரம்பெண்கள் தனை
மாதாவும்நாககன்னி மைந்தர்க்கெதிராக
பாதாளலோகம்விட்டு பார்த்தனுடதேவியரும்
பல்லக்குமீதேறி பைங்கொடியுந்தான்வருவாள்
மாதாவாவுதனை மன்னவர்கள் கண்டுகொண்டு
யானைகுதிரை அராமக்கள்விட்டிழிந்து
மாதாவுக்கெதிராக மன்னவர்கள் வந்துநின்று
மாதாவின்பாதம் மலர் தூவிதெண்டனிட்டார்
வந்துபணிந்தவரை வாரியெடுத்தனைத்தாள்
ஆயன்மகளாரும் அன்பானசுந்தரியும்
பல்லக்கைவிட்டிழிந்து பார்த்தன்மருமகளும்
அத்தையார்பாதம் அடிபணிந்துதெண்டனிட்டாள்
மாமிசரணமென்று வணங்கினாள் சுந்தரியும்
வந்துபணிந்த மருமகளைச்சென்றெடுத்து
வாழ்வீர்வளருவீர் மைந்தனைப்பெற்றிடுவீர்
சீமையை ஆளுகைக்கு செல்வரைப்பெற்றிடுவீர்
வாயாவாழ்த்தி மதிமுகத்தைமுகந்துகொண்டு
ஆலத்திகாட்டுமென்றாள் ஆனந்தபாழ்மார்பி
மாணிக்க ஆலத்தி மங்கையர்கள் காட்டினார்
பாதாளலோகத் தடவரையிலுட்புகுந்து
மாளிகையில்லகொண்டுசென்று மைந்தனையும்சுந்தரியும்
அரசாணிமுன்பாக அபிமருக்கும்சுந்தரிக்கும்
மைந்தனுக்கும்சுந்தரிக்கும் வாரியேசைஷையிட்டார்
அபிமரையும்சுந்தரியும் அரண்மனையில்லகொண்டுசென்று
பாலும்பழமும் கொடுத்தாளேபைங்கொடியும்
அபிமருடசேனைக் கழுதுபடிக்கொடுத்து
நெய்பால்தயிருடனே நேரிழையாள்கொடுத்து
மைந்தனைச்சோழைத்து மாயன்மகளுடனே
அமுதுண் ணுமண்டபத்தே ஆரிழையும்தோய்ப்புகுந்தான்
பொன்போல்சிறப்பும் புத்துருக்குதெய்பாலும்

ஆயிரம்பெருவிளக்கை அவன்தலையிலேற்றிவைத்து
அரசாணிக்காலுடனே அவனையேகட்டிவைத்து
பார்த்திருக்கமங்கிலியம் தரிப்பித்தோம்மாதாவே
பின்னையுமுண்டான பேச்சுவகையுள்ளதெல்லாம்
ஒன்றுங்குறையாம லுரைத்தானாவானும்

கமலகன்னி சொல்லுவது.

கேட்டாள்கமலகன்னி கிருபையுடன் தானகைத்து
சந்தோஷப்பட்டு தலையசைத்தாள்கமலகன்னி
அப்போ-பொழுதுவிடியவேபொற்கொடியுந்தானெழுந்து
பதினாயிரங்கொடி பத்துலட்சம்ராட்சதரை
உடனழைத்துதம்பியை ஊர்க்கோலம்காட்டுமென்றான்
கடோர்க்கஜனைத்தானழைத்து காரியத்தைப்பாருமென்றான்
அப்படியேநல்லதென்று அவான்கடோர்க்கஜனும்
பந்தங்கொளுத்துமென்றார் பட்டணங்கள்சுத்திவா
நீவட்டிகொளுத்துமென்றார் தெருவெங்கும்சுத்திவா
கோட்டைதிரள்மேளம் கோடையிடிபோலே
கொண்டுவந்தாராலவட்டங் கோடானகொடியுண்டு
யான்குதிரைகளும் ஆள்பேரும்ராணுவமும்
சேனைபரிகலமும் சேர்ந்துவந்தராணுவமும்
எல்லோருங்கூடி இயல்கோலம்வந்தார்கள்

அபிமன்னனும் சுந்தரியும் அரண்மனைக்கு வருவது.

மாப்பிள்ளையும்பெண்ணும் மகிழ்ச்சியுடன்வந்தார்கள்
ஆச்சியுடன்வந்து அரண்மனையிலுட்புகுந்து
மாப்பிள்ளையும்பெண்ணும் வந்திருந்தார்மாளிகையில்
கமலகன்னிபட்டணத்தில் கனத்ததொருராட்சதரும்
சேவைகளிட்டின்பு திருவிளக்குமுன்னேவைத்து
போகமுடன்றாட்சதர்கள் மொய்வரிசையிட்டார்கள்
பாக்குடனேவெற்றிலையும் பலபேர்க்குதான்வழங்கி
ஆர்க்கமுடன்தான்கொடுத்து அனுப்பினார்களகமலகன்னி
மாப்பிள்ளையும்பெண்ணும் மணவரையைவிட்டிறங்கி

அபிமன்னனுக்கும் சுந்தரிக்கும் பலதானமிடுவது.

கோபமுடனேபால்புழமும் குடித்தாரிருவருமே
தேர்ப்புடன் இராத்நிக்கு நீத்திரைகள் செய்தார்கள்

அபிமன்னனும்சுந்தரியும் மங்கொருநாள்வாழ்த்திருந்தார்
அந்தநாள்போக்கி மறுநாள்கழிந்தபின்பு
ஆச்சிமுகம்நோக்கி அபிமன்னன்கூறுவான்
ஆச்சிநீர்கேளிர் அடியேன்தன்விண்ணப்பம்
மாயன்சகோதரியாள் மாதாசுபத்திரையும்
மாயன்பதிக்குயென்னை வழிநோக்கிப்போகாமல்
மறையான்வசமாக மாதாஜம்ஒப்பிவைத்தாள்
அங்கிருந்தபடியே அடியேனும்வந்துவிட்டேன்
ஆச்சிசுபத்திரையும் அலைந்தெங்குந்தேடுவாள்கான்
என்னையனுப்புமம்மா எனக்குவிடைதாருமம்மா
நல்லதுயென்றுசொல்லி நகைத்தேகமலகன்னி

கமலகன்னிசுந்தரிக்குச் சீதனங்கொடுப்பது.

தாதுகளாயிரமும் தங்கப்பொன்பெட்டிகளும்
மாணிக்கசேலை மங்கைநல்லான் சுந்தரிக்குச்
சீதனமாகத் திரளுடனேதான்கொடுத்து
அமுதுண்ணுமண்டபத்தே அன்பாகயிட்டுவந்து
பாலுடனேதேனும் பதினெட்டுபச்சடியும்
புதுருக்குதெய்வார்த்து போசனமுந்தான்படைத்தாள்
அவான்கடோர்க்கஜனை அண்டையிலேதானழைத்து
என்-தங்கைசுபத்திரையாள் தானிருக்கும்பட்டணத்தே
கொண்டுபோய்நீங்கள்விட்டு குறிப்பெலாந்தானுரைத்து
சென்றுபுகுந்து சுபத்திரைக்குதெண்டனிட்டு
கல்யாணப்பேச்சுகளை காரியமாய்த்தானுரைத்து
ஊர்க்கோலம்வந்து உறன்முறைக்குப்பாக்குவைத்து
ஐந்தாறுநாளிருந்து அப்பாநீவாருமென்றான்
அப்படியேநல்லதென்றார் அவான்கடோர்க்கஜனும்
நல்லரவான்கடோர்க்கஜனும் நற்பாலன் தொந்திசெட்டி
நான்குபேர்சுந்தரியும் நரீபிசையச் சுத்திவந்து
ஏகமாய்ச்சுத்திவந்து இருபாதம் ண்டனிட்டார்
வாழ்த்திவிடைகொடுத்தாள் மாதுகமலகன்னி
கோடையிடிபோல குழுமதேமேளசத்தம்
அட்டதிக்குந்தானகிர ஆகாசந்தானகிர
பட்டத்துயானையின்மே லேறினான்பாலனுமே
சுந்தரியும்தண்டிகைமே லேறிவெளியேனித்தான்

கக்கா அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

தால்வருஞ் சுந்தரியும் நாட்டிற்கு வருவது.
நடந்துதேபாளையங்கள் நாலுதிக்குந்தானதி
ஆனைகுந்திநாடி அப்போப்பயணமிட்டார்
காடுகடந்து கடுகிவனங்கடந்து
மேடுகடந்து மெள்ளனவேவாரூர்கள்
மலைதோப்புதான்கடந்து மன்னவர்கள்வாரூர்கள்
குன்றுபருவதங்கள் தான்கடந்தார்மன்னவர்கள்
கோயில்குளங்கடந்து கொற்றவர்கள்வாரூர்கள்
வல்லாக்கன்வாழ்ந்த வனத்தருகேவந்துநின்றார்
அபிமன்னன் சொல்வது.

அப்போதபிமனும் அண்ணர்முகம்தோக்கி
கண்டாயோ அண்ணே கரியமலைபோல
அம்மானைக்கொன்றவிடம் அனைவர்க்குந்தான்காட்டி
அந்தவனத்தைவிட்டு அப்புறமேதானடந்தார்
காளிவனத்தருகே கனவீரர்வந்துநின்றார்
காளியைக்கண்டு கனமானதெண்டனிட்டார்
சுந்தரியாளப்போ சுறுக்காகத்தெண்டனிட்டாள்
பூசைகள் பண்ணினார்கள் பொற்றிகாடிக்குமப்பொழுது
அர்ச்சனாராயுதத்தை நம்மைகையிலொப்பிவைத்து
காளிவனத்தைவிட்டு கனவீரர்கள்வாரூர்கள்
பம்பைக்கரைமேலே அல்லோரும்வந்துநின்றார்
ஆனைகுந்தியில் நடக்குஞ்சிறப்பு.

இப்படியாயங்கே இருக்குமந்தவேளையிலே
இனி-ஆனைகுந்திபட்டணத்து அகிசயத்தைநீர்கேளீர்
மாயன்சகோதரியாள் வாள்வீஜயந்தேவியவள்
பெருமாளுடன்பிறந்த பெண்ணுள்சுபத்திரையும்
பலராமருடன்பிறந்த பத்தினியாள்சுபத்திரையும்
மகனைப்பிரிந்தமுதல் மங்கைநல்லாள்சுபத்திரையும்
பிள்ளை போனநாள்முதலாய் போசனமும்வேண்டாதே
அன்னநடையாள் அமுறைதொழிலாகி
எட்டுநாளாச்சுதே என்மகனைக்கானேமே
பகையாளிசேனையிலே பார்த்தன்மகன்போய்ப்புகுந்தால்
எதிராளிசேனையிலே என்மகனுட்போய்ப்புகுந்தால்
வாள்மாற்றிபோரெதிர்க்க மன்னன் துணையுமில்லை
அஞ்சாதேயென்றுசொல்ல ஆருமில்லையண்டையிலே
பண்டுபகையாளிமகன் யென்பானேதாயாதி

அபிமன்னன் சுந்தரிமலை.

கொல்வாரேபாவிகள் குழந்தையென்றுபாராமல்
அறியாதபாலென்று அஞ்சாமல்கொல்வார்கள்
குழந்தையென்றுபாராமல் கொல்லத்துணிவார்கள்
அறியாதபாலகளை அவர்களென்னசெய்தாரோ
என்செய்வேன்வாளபிமா எழில்வீஜயந்தன்மகனை
காணும்படியிலையோ காவலர்கள்வீரியனே
பார்க்கும்படியிலையோ பார்த்தன்மகனாரே
என்றைக்குக்காண்பே விரிய அபிமர்தனை
மகனையிழந்துநான் மண்ணிலிருப்பதில்லை
மானும்படியொழிய மண்ணிலிருப்பதில்லை
உன்னையிழந்துநான் உயிருடனே நிற்பேனோ
அக்கினியைக்கண்ட மெழுகதுபோல்தானாகி
பார்த்தவழிகளெல்லாம் வேற்றுவழியாகி
கண்டவிடமெல்லாம் காளையபிமாவென்று
அபிமருடனிருக்கும் ஆயிரந்தோழர்களை
அந்தப்-பிள்ளைகளைக்கட்டி புலம்பி அழுதுகொண்டு
இப்படியாக இருக்குமந்தவேளையிலே
துதன் வருவது.

பம்பைநகிக்கரையில் பார்வேந்தர்தாயிருந்து
ஒரு துதனைத்தானும் துரிதமுடன்தானழைத்து
ஆச்சிசுபத்திரைக்கு அபிமர்வந்தசேதியைத்தான்
சொல்லுமென்றுசொல்லி சுறுக்காகத்துவிட்டார்
அப்படியேநல்லதென்று ஆனதொரு துதனும்
துதுவனுமோடிச் சொன்னுள்சுபத்திரைக்கு
கேட்டாள்சுபத்திரையும் கிரீடமகன்வந்தசேதி
சந்தோஷமாகியே சதிராகவப்பொழுது
பந்தலலங்கரித்து பரிவாகயெத்திசையும்
மணக்கோலந்தான்வாவே மங்கைநல்லாள்செய்தாளே
ஆனாத்திதாள்கரைத்து அடைவாகவைத்திடுவாள்
இப்படியாக இவளிருக்குங்வேளையிலே
அபிமன்னன் அரண்மனைசேர்ந்தது.

அங்கேயபிமனும் மன்பானசுந்தரியும்
அரவான்கடோர்க்கஜனும் ஆனதம்பிதால்வருமே
காடுகடந்து கரியமலைதான்கடந்து
ஆனைகுந்திபட்டணத்தே அடைவாகவந்தமர்த்தார்
சாம்புவனுமப்பொழுது சாட்டிப்பறையறைந்தான்

கக அ அபிமன்னன் சுந்தரியாலை.

அபிமர்வந்தாரென்று அறைந்தான்பறையோசை
சுபத்திரையாள்கேட்டு சொகுசாய்மனமகிழ்ந்தான்
பட்டணத்துள்ளோரெல்லாம் கேட்டுமனமகிழ்ந்தார்
ஆலாத்திகாட்டினான் அபிமருக்கும்சுந்தரிக்கும்
ஆலாத்திகாட்டியபின் அழகியசீர்பந்தலிலே
அரசாணிமுன்பாக அபிமருக்கும்சுந்தரிக்கும்
சேவை ஆரிசியிட்டு திசைமன்னரெல்லோரும்
காப்புகளை ந்து களித்துடனேசேவையிட்டு.
அம்மியிதித்து அரசாணிகத்திவந்து -
ஆச்சிசுபத்திரைக்கு அபிமனுந்தெண்டனிட்டான்.
கண்ணில்லாஎந்தனுக்கு கண்வந்ததென்றுசொல்லி
கட்டியெடுத்தனைத்து கனிவாயைமுத்தமிட்டு
அதையாள்பாதம் அடிபணிந்தாள்சுந்தரியும்
மாயன்மகளாரும் மாமிசரணமென்றாள்
வந்துபணிந்த மருமகளைச்சென்றெடுத்து
சமர்த்தும்பெருமையும் தாங்கிற்றேயுந்தனுக்கு
இட்டசபதம் ஈடேறவேமுடித்தாய்
என்று-வாழ்த்திமனமகிழ்ந்து மகிழ்ச்சியுடனாதரித்தாள்
அப்போ-அரவான்கடோர்க்கஜனுமானதொத்திசெட்டிய
மாதாசுபத்திரைக்கு வணங்கியேதெண்டனிட்டார் [ரும்
வந்துபணிந்தவரை வாழ்த்தியெடுத்தனைத்து
என்னைபெறுவீர் எதிர்த்தார்முடியறுப்பீர்
பிள்ளைப்பெறுவீர் போர்விஜயன்போரிடுவீர்
வாயாவாழ்த்தி மதிமுகத்தைமுத்தமிட்டு
வாருங்கோள்தம்பியென்று மாளிகையிற்கொண்டுசென்று
பொரித்தபொறிக்கறியும் புத்துருக்குநெய்த்தெளியும்
வந்தமணிதருக்கும் மாதநல்லாள்சுந்தரிக்கும்
மைத்தருக்குமிட்டு மாதாயமுதுண்டாள்

நால்வருஞ் சொல்வது.

அன்னநடையாளே அன்னையரேநீர்கேளீர்
வன்னக்குயிலாளே மாதாவிடைதாரும்
ஆச்சிமார்தேடாமுன் அனுப்புமம்மாயெங்கையே
அப்படியேயாகுதென்று ஆச்சிசுபத்திரையும்
அடிசில்சமையுமென்று ளானந்தவாழ்மாப்பி
ஆக்கியடிக்கினு ராசுயிரம்தோழிமார்
தோழிமாரோடிவந்து சுபத்திரைக்குதெண்டனிட்டு

அபிமன்னன் சுந்தரியாலை. ககக

அடிசில்சமையும்துவைத்தோ மாச்சியெனப்பணிந்தார்
மக்களைச்சோழைத்து மாதா அமுதுமிட்டாள்
அமுதுண்டபிற்பாடு ஆரிழைமாரோடிவந்து
கைக்குநீர்வார்த்தார்கள் கலசத்தினமுலையாள்
வெள்ளிலைகறீழும் வேண்டும்படியளித்து
மக்களே நீங்களிப்போ மாளிகைக்குப்போய்வாரும்
வாழ்த்திவிடைகொடுத்து வழிவிட்டனுப்பவற்றாள் [ன்
அபிமன்னரோடிவந்து அண்ணர்களைத்தெண்டனிட்டா
தெண்டனிட்டதம்பியரை தீவிரமாய்த்தானெடுத்து
வாயாவாழ்த்தினார் மன்னர்கள்முவருமாய் [ள்
கொம்பனையாள்சுந்தரியும் கொழுநற்குத்தெண்டனிட்டா
புத்திமதியுரைத்து பொற்கொடியைநிலவமென்றார்
அங்கேவிடைகள்பெற்று அலைகங்கைநன்னுடர்
காடுகடந்து கடுகெனவேவாரார்கள்
தங்கள் தங்கள்வீட்டகத்தே தார்வேந்தர்போய்ச்சேர்ந்தார்
ஆச்சிசுபத்திரையும் அபிமரும்சுந்தரியும்
ஆனைகுந்திபட்டணத்தில் லாயனருளாலே
ஆயனருளாலே அழகாகவாழ்த்திவந்தார்
அபிமன்னன்மாலையினை அன்பாகவச்சிவிட்டு
புவிமன்னரெல்லோரும் போதமிகப்படிக்க
குற்றங்கள்வாராமல் குறைவொன்றும்நோக்கில்
இக்கதையைக்கற்றவர்க ளின்பமுடல்வாழ்
ஆதிபரமசிவ னடியார்மிகவாழி
சோதிதிருமால் தொல்லலகிலேவாழ்
வாழிவாழியென்று வாமனித்தார் சூரர்.

வாழி விருத்தம்

மன்னவர்கள்வாழிவாழி மறையவர்க ளும்கூட
தென்னவர்க ளும்கூட
மன்னவர்க ளும்கூட
உன்னிதஞ்செய்யுமாயோ னுபதம்வாழிவாழி.

அபிமன்னன் சுந்தரியாலை

முற் றிற் ற.

0-194980, A

22-4